

Vân Sắc

Contents

Vân Sắc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	62
15. Chương 15	68
16. Chương 16	74
17. Chương 17	77
18. Chương 18	83
19. Chương 19	96
20. Chương 20	104
21. Chương 21	111

Vân Sắc

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, hắc bang, ngược, cường cườngNgười dịch: Hy HyTại thành phố Fireside

1. Chương 1

Phố Fireside mấy năm gần đây là con phố nhộn nhịp sôi động bậc nhất San Francisco. Hễ màn đêm buông xuống, trên đường sức nức mùi nước hoa quện mùi thuốc lá, mực ruồng và sa sút, từng cặp mắt du đãng lấp lờ, màu son bóng nhẫy, dù có là tuyết đêm đông cũng không sao giảm được hơi nóng *** dâng lên nơi đây.

Tại quán bar Đêm Tuyết, Lương Nhiễm chọn rón cúi gầm đầu đi về phía trước, ngay cả đi đứng phải người cũng lơ mơ. Đối phương túm chặt vai nó lại, nắm mạnh, “Tiểu Nhiễm, lang thang ra đây làm gì, có khách đang chờ chú mày mang rượu đó!”

Lương Nhiễm mơ hồ liếc qua hân ta, đầu càng thấp hơn, “Anh Tiểu Vy, phòng 16 nhà B em đưa rượu đến rồi.”

“Còn bên Thiên Thủy Nhân Gian nữa?” Cố Vy chọc trán nó, “Mày xem hôm nay trông mày lệch thẹo kiểu gì đây? Biết thừa hôm nay anh Thần đến gọi mày rồi mà còn vận cái quần rách này à? Tẹo qua phòng anh thay đi.”

“Dạ...” Lương Nhiễm đáp lí nhí, dường như đang mất hồn mất vía kinh lắm, bàn tay lo lắng hết nắm lại buông, “Anh Tiểu Vy, em có hơi sờ sợ. Người như anh Thần tại sao hôm nay lại chỉ điểm em? Em vừa đến Đêm Tuyết mới hai ngày thôi, lại còn... chẳng có gì đáng để khách thích...”

“Thằng dốt, người ta gọi đây là có phúc đó.” Cố Vy xoa hông, phiền moi có dậm tăng son càng khiến nụ cười ngả ngớn của hân ta thêm phần diễm lệ, “Anh mày đây bị người ta chơi bốn năm cũng nào đã được gặp đại chủ chân chính. Huống hồ anh Thần còn là người Hoa, dễ chiều cố lại càng dễ giao tiếp. Hơn nữa nghe nói, không dễ gì anh Thần lại gọi ai đâu, một khi đã gọi, phân nửa là sẽ đưa người đó ra ngoài. Mày ngắm xem không phải hên quá trời thì là gì? Mày vào Đêm Tuyết bán thân, sợ gì nữa?”

“Em...”

“Được rồi được rồi, không nghe chú mày cảm râm nữa. Thấy mày còn non và xanh lắm thì anh mới dạy. Tự mình chú ý đi, đừng có dần thói ra để rồi quên việc, bằng không lần đầu tiên chỉ có mày chịu thôi.”

Hân ta vỗ vỗ vai nó rồi bỏ đi hết sức đỉnh đường. Lương Nhiễm tựa lưng vào tường, chậm rãi thở ra một hơi. “Phục vụ đâu!!!” Bấy giờ nghe trong Thiên Thủy Nhân Gian truyền ra tiếng gọi mất kiên nhẫn, nó bèn cuống quýt chạy vào.

8:15, con Austin(1) kiểu dáng mới toanh của Ân Thần Bắc chậm chậm đỗ trước cửa Đêm Tuyết. Y không cần vệ sĩ mà tự mình mở cửa xe bước xuống.

Bông tuyết mịn màng bay đậu trên vai, y đưa tay phủi xuống. Diệp Vân Sắc cầm sẵn áo khoác đứng bên, giúp y choàng lên người.

“Tiểu Diệp.” Nhìn những ngón tay rút về của cậu, y gọi, “Sao lại đeo găng? Chẳng phải anh đã nói rằng anh không thích em đeo găng rồi ư?”

Diệp Vân Sắc cúi đầu cười, cởi găng cất vào túi áo, “Em quên, lần sau sẽ không đeo.”

Ngón tay được lộ ra khỏi găng, thuần mảnh và trắng muốt, móng tay trơn mượt, chảnh tề, thật sự không soi ra được chút tỳ vết nào. Ân Thần Bắc nhìn lướt qua cậu, đoạn đẩy cửa đi vào.

Bên trong Đêm Tuyết đang cuồng hoan biểu diễn như thường lệ, nói tục một chút thì là múa thoát y, thiếu niên đang nhảy múa chỉ mặc độc chiếc quần soóc làm vật che đậy, bày ra tư thế mời gọi nhất trên sân khấu, dẫn theo đó là những tiếng huýt sáo, những âm thanh la hét điên cuồng ầm lên tới tận từ đám đông chung quanh. Ân Thần Bắc trời sinh chứa ghét nơi chốn ồn ào, không khỏi nhíu mày, giây tiếp theo đã thấy quản lý Ur xuất hiện trước mặt, cúi chào y bằng tác phong lễ độ nhất.

Hân ta là người Anh, tóc quăn da trắng, mắt mang màu lục bích, nhìn từ xa thật giống một con búp bê nếu như không trông thấy quầng thâm dưới mắt và chút ít nếp nhăn mờ nhạt. Hân thích cười, giọng cũng lạnh

lãnh hơn so với giọng nam bình thường, chào hỏi Ân Thần Bắc bằng ngôn ngữ Trung Quốc trọ trẹ tiếng Anh, “Anh Thần đã đến.”

Ân Thần Bắc gật đầu, giao áo khoác lại cho Diệp Vân Sắc. Thần sắc y thoát nhìn tương đối ôn hòa, hỏi Ur, “Brandy 85(2) hôm qua tôi gọi, anh chuẩn bị chưa? Có giữ rượu trong nước đá không?”

“Sure, sure. Việc anh Thần giao bao giờ tôi cũng ghi nhớ. Quán không có, tôi liền sai người tìm bên khu Giáo hội, cất trong thùng gỗ sồi, sau đó ngâm rượu trong đá.”

“Dân buôn hàng bên khu Giáo hội cũng có chơi hàng giả đó, anh không sợ bị chúng nó bịp tiền à?” Y trở tay vào hắt, Ur chỉ cười xuề xòa, quay sang chào hỏi người đang đứng sau y, “Anh Tiểu Diệp cũng đến. Anh A Tiến, anh Tiểu Bạch...”

“Rồi rồi, không cần chào họ đâu, họ đâu có gọi người trong quán anh.” Đường nhìn ngạo mạn của Ân Thần Bắc lia từ từ qua đại sảnh, “Thằng bé hôm qua tôi kêu đâu? Tên Nhiễm... Nhiễm gì đó, gọi nó ra đi.”

“Vâng.” Ur đáp, rồi quay qua bảo người đi tìm Lương Nhiễm. Người được cử đi một chốc đã về, “Quản lý, không thấy nó đâu cả, chả hiểu đi đưa rượu cho phòng nào rồi.”

“Hỗn hào!” Ur giậm chân bình bịch, “Anh Thần đến tìm nó mà nó đòi đi đưa rượu khỉ gì!” Đoạn quay lại nhận tội với Ân Thần Bắc, “Phiền anh Thần đợi lát vậy, giờ tôi phải đi tìm nó, anh, và anh Tiểu Diệp nữa, tôi gọi người đi mở chai rượu kia nhé.”

Thấy hắt ta rồi bù, cũng hiếm được dịp Ân Thần Bắc không tỏ ra sốt ruột, “Ừ đi đi, nhưng mà tốt nhất là nhanh lên.”

“Vâng.”

Ur lui đi, Ân Thần Bắc vẫy vẫy mấy tên đàn em, “Sang kia chơi đi, đừng dính vào mấy đứa bệnh tật là được. Tiểu Diệp ở lại với anh.”

Đám vệ sĩ liền mừng rỡ, dù sao cũng có Diệp Vân Sắc ở cạnh y rồi, thế là cả đám hòa mình vào cuộc vui. Ân Thần Bắc đánh mắt sang Diệp Vân Sắc vẫn đang đứng thẳng, “Em không ngồi à?”

Cậu nở nụ cười, ngồi xuống cạnh y.

“Brandy năm 85, từng uống chưa?” Y chỉ tay vào chai rượu đã mở, rót một ít vào ly, “Muốn nếm thử không?”

“Không.” Cậu cười, “Tửu lượng em không tốt, anh Thần cũng biết mà.”

“Thật là. Em cái gì cũng biết làm, nhưng cứ khăng khăng không chịu uống rượu.” Y lắc lắc chiếc ly trong tay, màu rượu trong ly sáng sủa, “Tiểu Diệp, em theo anh bao nhiêu năm rồi?”

“Hai năm.” Diệp Vân Sắc trả lời.

“Vậy đã bao giờ em uống rượu chưa?”

“Chắc là có... Lâu rồi, em không nhớ nữa.”

“Hà hà.” Ân Thần Bắc cất một tiếng cười ngắn ngủi, “Em mà cũng có chuyện không nhớ được ư? Đầu óc em chả khác gì cái ổ cứng 200G. Có điều, anh lại rất muốn được thấy em say một lần.”

Diệp Vân Sắc cúi đầu, tóc mái rũ xuống, giấu ánh mắt cậu lại trong tối khuất, giọng nói cậu vẫn hàm chứa ý cười, “Anh Thần muốn xem, em sẽ say một lần cho anh xem.”

“Thật không?” Ân Thần Bắc dùng ánh mắt quan sát cậu, ánh mắt không ác độc cũng không hung hiểm, chỉ lạnh toát, “Nếu em nói thật thì tu cặn chai rượu này đi.”

Hai đầu lông mày cậu tức thời nhíu chặt, lại nhõn cười, thấy mắt y vẫn sát sao dừng lại trên mặt mình, cậu bèn nói từ tốn, “Không thành vấn đề, chỉ là sự an toàn sau đó của anh Thần, ai sẽ bảo vệ đây?”

Ân Thần Bắc lạnh lùng cười, “Khỏi lo, hăng còn đám Tô Tiến Tiểu Bạch nữa cơ mà.”

“Nếu vậy thì em uống.” Diệp Vân Sắc cười tươi, đưa tay cầm lấy chai rượu. Đường cong duyên dáng của cái chai tản mát ánh sáng ngọc lưu ly trong bàn tay cậu càng tôn lên làn da trắng đến trong suốt của cậu hơn bao giờ hết. Ngay lúc cậu đưa chai rượu lên miệng...

Đột nhiên vọng tới một tiếng kêu thê lương thảm thiết!

Cậu nhanh chóng bỏ chai xuống, đứng dậy che chắn trước người Ân Thần Bắc. Chả mấy chốc các vệ sĩ khác cũng xộc tới đây, vây quanh bảo hộ Ân Thần Bắc. Âm thanh náo động tràn ngập nơi nơi mới rồi dường như cũng dứt đoạn theo tiếng kêu nọ, mọi người đều chấn động nhìn về hướng phát ra tiếng hét. “Bật đèn lên.” Diệp Vân Sắc trầm giọng phân phó.

Không rõ A Lý phụ trách nguồn điện ở quầy bar nghe được mệnh lệnh chẳng tính là to này bằng cách nào, thoáng sững một chút, anh chàng luống cuống bật đèn. “Cạch” một tiếng, đèn đóm sáng trưng.

Mà ngay tích tắc ấy, từ bên hành lang nhà B có bóng người loạng quạng chạy tới, vóc dáng không cao lắm, còn gầy gò, càng chạy càng khiến bộ đồng phục có vẻ rộng thùng thình hơn. Chạy chưa được bao bước, từ đằng sau đã xổ ra một gã dữ tợn giật tóc nó, đập nó ngã lăn kềnh ra đất, “Chạy à? Bỏ cho mày chạy này, chạy này!”

Nó cố gắng bò về phía trước, bởi mái tóc bị túm nên bắt buộc phải ngửa đầu, khuôn mặt vừa trẻ trung vừa thanh tú, hiềm nỗi hốc mắt bầm dập, miệng còn rướm máu.

“Cứu!!!” Nó đau khổ la lên.

“Cứu? Ở đây mày đòi ai cứu?!” Gã kia cười hềnh hếch, “Hạng bán thân còn vờ vịt ngây thơ? Dám làm người của tao bị thương! Mày đã không muốn làm trong phòng thì diễn luôn ở đây cho toàn thể ngắm đi!” Mồm thì mắng, tay gã bắt đầu xé dây nịt và quần nó. Người trên đất cố gắng vùng vẫy, nhưng người ngòm nó còi vậy, căn bản đâu phải đối thủ gã kia. Rất nhanh dây nịt đã bị giật ra, vạt áo vén nửa lộ ra đường cong gò mông của thiếu niên.

“Đừng... Đừng... Cứu với...” Tiếng gào thét cầu cứu của nó đã trở nên rời rạc, nước mắt lăn dài hai má, thế rồi, trong tầm mắt nó bất chợt xuất hiện một đôi giày da, kèm theo nó là một giọng nói điềm tĩnh vô kể, “Thả cậu ấy ra.”

Cái gã đang xé quần thiếu niên sững sốt, tay vẫn không ngừng lại, chỉ quạu quọ quăng một câu, “Mày giờ giọng ra với ai đấy. Cút mẹ ra chỗ khác mau!”

Tay gã liền bị người kia đè lại, bàn tay ấy đeo một đôi găng đen kịt, chủ nhân của nó chỉ nhẹ nhàng nói, “Tôi đang nói với anh, thả cậu ấy ra.”

“Khử!” Gã kia xắc xược thẳng lưng dậy, đứng trước mặt gã là một chàng trai trẻ tuổi, dong dỏng cao, vận bộ đồ Tây màu đen đang lạnh nhạt nhìn gã. Gã run bắn, nhấc tay giụi giụi mắt.

Đâu ra một đứa con trai đẹp đến vậy chứ, chỉ ít cũng đẹp hơn gấp bội cái đứa đang nằm trên đất! Vầng trán trơn láng, rèm mi dày, dáng mũi tuyệt hảo, và cả bờ môi thơm mọng... Chậc chậc, gã nhếch mép cười, người này hợp bị đè ra mà yêu thương cỡ nào đây. Xem ra đồn đại rằng Đem Tuyết chuyên cung cấp mỹ nhân quả nhiên là danh bất hư truyền.

Mất hứng với đứa dưới thân, gã bỏ tay ra, tập trung mọi lực chú ý ở Diệp Vân Sắc, neho mắt càn rỡ, “Ồ hờ, anh thả nó rồi này, thế cứ theo anh nhó?”

Cậu làm như mắt diếc tai ngơ với lời cợt nhả từ gã, chỉ nhìn sang Lương Nhiễm chật vật đứng dậy, kéo lại quần áo, hiền hòa hỏi, “Em là Lương Nhiễm hả? Anh Thần bên kia kia.”

Lương Nhiễm vô cùng lấy làm biết ơn người đã cứu mình, cúi rạp người chào cậu. Cậu gật đầu với nó, toan đi khỏi, cái gã không sợ chết đằng sau cậu lại sấn sổ, “Kìa, cứ đừng đi chứ, phòng anh thuê mé kia.”

Tay gã vừa định đặt trên vai Diệp Vân Sắc, cậu lập tức nhú mày, quay phắt lại.

Tốc độ quay người của cậu chớp nhoáng không gì sánh nổi, gã vừa mới nhích ra, mũi giày của cậu đã gí sát rạt chớp mũi gã, thấp thoáng trong giọng nói còn là ý cười dịu dàng, “Cút đi, đừng làm bẩn giày tôi.”

“Mày... mày...” Gã bị dọa cho ngây người, một chữ cũng tắc nghẹn. Phía sau gã ồ lên, đồng bọn gã chạy vội tới cùng quản lý Ur và Cố Vy. Bất gặp cảnh này, Ur bật thốt, “Anh Tiểu Diệp, xin hạ thủ nương tình...!”

Mấy người sau hấn rú lên như bệnh dại, thậm chí có kẻ cầm dao vọt tới, “Nhãi nhép chán sống! Đại ca bang Đông Hưng mà dám chọc vào ư? Ông dạy mày một trận!”

Nét cười trên mặt Diệp Vân Sắc không hề suy suyển, dù chỉ dùng một chân chống đỡ toàn bộ sức nặng cơ thể nhưng cậu vẫn đứng thẳng tắp, không bị lão đảo tạo nào. Ánh sáng êm dịu của ngọn đèn chiếu trên người cậu, dáng đứng của cậu giờ phút này tựa thể một con hạc vẩy cánh, toàn thân toát ra vẻ đẹp và sức mạnh hài hòa đủ để mê hoặc ánh mắt tất thảy. Ngay lúc đám kia lao lên, chân cậu cử động.

Không ai thấy rõ cậu hành động ra sao, họ chỉ kịp nhìn một kẻ trong số kia bắn đi đụng sầm vào cái bàn, một kẻ thì bay vào tường, đập rơi cả bức họa lừng danh treo trên đó. Còn một kẻ ngã sòng soài trên đất ôm bụng, kẻ nữa thì văng ra quầy bar, âm thanh ly cốc chai lọ rơi vỡ loảng xoảng.

Mà chân đá của Diệp Vân Sắc vẫn dừng trên mặt đại ca bang Đông Hưng, dưới mũi chân là chóp mũi gã.

“Cút.” Lần này cậu chỉ phun ra một chữ.

“ÁÁÁ!!!” Gã đại ca bị dọa vãi cả ra quần, ré lên kinh hãi rồi ba chân bốn cẳng chạy biến đi. Diệp Vân Sắc đứng thẳng, những lúc cậu bất động, khí chất nhả nhận thanh tú thật không khác một cậu sinh viên là bao, ai mà ngờ được cậu lại có thân thủ kiệt xuất đến thế.

“Khoan.” Người nãy giờ vẫn ngồi trong góc bỗng lên tiếng. Diệp Vân Sắc căng thẳng hơn, cao giọng gọi, “Gượm đã.”

Mấy kẻ đang muốn chạy như bị ếm phép đóng đinh, đứng sững.

Diệp Vân Sắc trở về góc nọ, khom người với người ngồi thưởng rượu nơi ấy, “Anh Thần có gì phân phó?”

Ân Thần Bắc hơi nâng mắt, chuyển sang hướng Lương Nhiễm, “Cậu tên là Lương Nhiễm?”

“... Dạ...” Lương Nhiễm sợ sệt gật đầu.

“Xảy ra chuyện gì?” Ân Thần Bắc điềm nhiên hỏi.

Trên mặt Lương Nhiễm trưng vẻ bi phẫn và thống khổ, “Tôi đi đưa rượu cho họ, họ... kéo tôi, muốn tôi... muốn tôi... Tôi nói không được, họ cùng xông lên chặn tôi, tôi định chạy trốn, cửa Thiên Thủy Nhân Gian lại bị khóa ngoài, tôi đập bình hoa làm bị thương một người trong số họ, thì họ đánh tôi, còn... còn...” Tức giận làm câu từ trở nên lắp bắp, mắt nó ầng àng là nước. Ân Thần Bắc gật đầu, khéo mắt đảo qua Tô Tiến, Tô Tiến hiểu ý lui đi. Ân Thần Bắc thông dong hỏi, “Cậu có nói cho chúng rằng cậu là người của tôi không?”

“Tôi...” Lương Nhiễm đỏ mặt, ấp úng, “Tôi chưa nói, tôi không biết hôm nay anh Thần có tới tìm tôi thật không...”

“Xem ra cậu chưa đủ tin tưởng tôi rồi, cậu không biết lời của tôi hề nói ra, tuyệt đối không sửa đổi.” Y xoay xoay chiếc nhẫn đeo bên ngón, hỏi Diệp Vân Sắc, “Em thấy sao?”

Cậu thần nhiên đáp, “Người thuê chung phòng không thể tự mình khóa ngoài được.”

Ân Thần Bắc cười cười, “Tô Tiến.”

“Dạ.” Tô Tiến kính cẩn bước ra, “Anh Thần, đây là sợi ni lông tìm được bên ngoài lô đó, bị cắt đứt ở đoạn giữa.”

“À há.” Ánh nhìn Ân Thần Bắc quét về phía sảnh, người nào người nấy im thin thít, mắt trợn trừng. Ur bỗng hô to, “Là do tôi cắt... Lúc tôi đến thì cửa đã bị đóng này buộc chặt, tôi lấy kéo cắt, không thì Lương Nhiễm... cũng không thoát khỏi đó đâu...”

“Tốt lắm.” Ân Thần Bắc cười như là khen ngợi, “Vậy là ai buộc nào?” Y chậm chậm nhìn khắp mọi người, “Cần ta hỏi từng người từng người một chăng?”

Giữa đám đông, có người rụt mình lại. Thân hình Tiểu Bạch nhoáng cái đã xông đến trước mặt hắn, nhấc chân đạp hắn ra khỏi đám người. Cả thấy xông xáo hô lên, người kia định bụng chạy trốn lại bị đòn rung cây nhất khỉ này dọa sợ.

Ân Thần Bắc đánh giá con người đang run lấy bầy đằng trước, “Là người buộc?”

Mũi chân y nâng cầm người kia lên, rõ ràng là Cố Vy.

Lương Nhiễm nhắc thấy, vội biện hộ, “Anh Thần, không phải anh Tiểu Vy đâu. Anh ấy là người đối xử tốt nhất với tôi ở Đêm Tuyết, không phải anh ấy làm đâu.”

Ân Thần Bắc ném cho hắn một cái nhìn trào phúng, “Thế à?” Ánh mắt như rắn rết chòng chọc nhìn hắn, da đầu hắn run lên lại bị sự uy hiếp từ y làm cho không thể trốn, bất thành linh bộc phát, hét tướng lên, “Đúng!!! Là tao thì đã sao! Cùng lắm cứ giết tao đi!!!”

“Gì cơ?!” Lương Nhiễm khiếp sợ giật lùi ra sau, khó tin quá đỗi.

“Đúng, chính là tao...” Cố Vy dùng sức cào tay xuống đất, hận thù tự đáy mắt không thêm giấu giếm, “Tao bị người ta đùa bốn bốn năm, còn nó? Dựa vào cái gì nó được anh Thần ưng ý? Vì nó sạch ư?! A, ha ha... Tao cũng từng sạch đấy... Tao cũng có! Lần đầu tiên tao bị chơi đến xỉu, hôn mê đến tối lại phải dậy làm việc, ai để mắt đến tao?! Đám lăm tiền nhiều của chúng mày chỉ biết chơi đùa bọn tao thôi...” Hắn tự đứng quỳ sụp xuống, nước mắt lưng tròng nhìn Ân Thần Bắc, “Anh Thần, anh Thần, anh từng nói anh không cần những đứa bị người ta chạm vào rồi cơ mà. Anh thấy chưa, nó cũng bị người ta sờ soạng rồi, quần cũng bị tụt một nửa rồi, anh...” Nghe hắn nói đến đây, sắc mặt Ân Thần Bắc bỗng chốc sầm xuống. Từ vẻ biến sắc của y, một nòng súng lạnh lẽo trở giữa trán Cố Vy, Diệp Vân Sắc bình thần hỏi, “Cần em giết hắn không, anh Thần?”

“Không... Không...” Cố Vy liều mạng lắc đầu, nói không ra hơi, ai ai cũng sợ ngậy, Ân Thần Bắc lại phì cười, “Bỏ đi, tha hắn. Chỉ có điều kể từ hôm nay, hắn sẽ không kiếm được bát cơm nào ở San Francisco nữa, có bán thân cũng không được.”

Mắt y lại dời sang đám người thuộc bang Đông Hưng đang run rẩy, “Đại ca bang Đông Hưng à? Tên tuổi oai phong quá.”

Gã đại ca kia quỳ phịch xuống, “Anh Thần tha... tha mạng... tha mạng...”

“Mỗi kẻ để lại một bàn tay đi. Đây là trừng phạt thấp nhất dành cho những kẻ đã chạm vào người của ta.” Y uống xong ngụm rượu cuối cùng, bảo Ur rằng, “Lần này lấy rượu của anh nhé, lần sau trả. Tôi mang người đi, quầy hàng tùy anh xử lý.”

Y gật gật đầu với Lương Nhiễm rồi nhấc gót ra cửa, Diệp Vân Sắc theo sát y. Tiểu Bạch kéo Lương Nhiễm còn đứng cứng ngắc đi theo. Tô Tiên ra khỏi cửa chót cùng, thấy họ lên xe hết rồi mới xoay người lại, bày vẻ cười nhuốm máu, “Các vị, tiễn hành mau lên thôi.”

Xe Ân Thần Bắc chỉ có ghé cửa y và Diệp Vân Sắc. Y không thích dùng tài xế, vả lại tay lái của y cũng thuộc hạng nhất. Không lâu sau, xe vững vàng quẹo vào lãnh địa nhà y, kẻ đó dừng trước cửa nhà.

Người hầu giúp y mở cửa, cung kính thưa, “Thiếu gia, tiểu thư Toudou ghé thăm, chờ ngài trong phòng khách đã lâu.” Ân Thần Bắc chỉ ừ, hỏi Diệp Vân Sắc bên cạnh, “Sao cô ta lại đến nữa rồi, ban sáng vừa đưa về mà?”

Cậu mỉm cười lắc đầu, ngụ ý em cũng không biết.

Căn phòng khách trống lẽ chỉ có Toudou Kei đang ngồi uống rượu, ly rượu trước mặt cô đã rỗng hai chiếc, giờ đang nhấp ly thứ ba. Thấy họ bước vào, cô cười đơn đả, “Về muộn thế, tôi đợi hai tiếng rồi.”

“Thế mà muộn?” Ân Thần Bắc vắt áo khoác lên sô pha, nhắc bình rượu cô mở lên ngửi, “Cô lại uống Vodka của tôi. Uống như uống nước lã, thật phí phạm.”

“Vodka nhà anh có gì đặc biệt chứ, bên nhà tôi ủ suốt bốn mươi năm cũng bị anh nốc sạch còn gì.” Toudou vỗ tay, “Nhưng mà, uống rượu một mình đứng là chán chết được, anh lại lè mề mãi mới chịu về.” Cô dùng

tư thế duyên dáng rút ra một thiệp mời từ túi xách, “Ông già nhờ tôi đưa anh nè. Ông ấy tham dự một tiệc rượu, anh đi cùng đi.”

“Lại tiệc rượu.” Ân Thần Bắc hừ một tiếng, chẳng buồn liếc tấm thiệp kia nửa cái, “Ông già nhà các cô tháng này với tôi đi dăm cái tiệc rượu. Lần sau ông ấy làm ơn hỏi ý kiến tôi trước đã được không?”

“Thì ông ấy coi anh như con còn gì. Ông muốn con mình làm việc, bộ còn phải gọi điện xin chỉ thị trước chắc?” Cô thả tay, tấm thiệp bay như cánh bướm, đáp trên xô pha, “Thôi kệ đó, đây xong việc rồi.” Sau đó cồm cộp bỏ ra ngoài. Vừa tới cửa, lại gặp Diệp Vân Sắc đứng sẵn, cùng Lương Nhiễm bên cạnh cậu.

“Ý da.” Cô nhướn mày, “Tiếp tục chạy đi kiếm vẹt mang về nhà. Anh hơi bị thiếu thốn ấy nhỉ.”

“Toudou Kei, im mồm đi.” Ân Thần Bắc lạnh lùng nạt.

“Bớt mấy trò quá thể giùm.” Toudou ngấm nghĩa cậu thiếu niên gầy còm, “Con nhà người ta còn chưa lớn hẳn, anh đã lôi về ném lên giường.” Cô quay sang quàng tay Diệp Vân Sắc, “Tôi về đây, Tiểu Diệp lái xe tiễn chị nhé?”

“Được.” Diệp Vân Sắc mỉm cười, gật đầu.

Ân Thần Bắc dựa vào xô pha uống nốt nửa ly Vodka còn lại. Y quăng tấm thiệp xuống đất, ra lệnh với Lương Nhiễm đứng trơ như khúc gỗ, “Tắm rửa đi, phòng tắm lầu trên.”

Lương Nhiễm cảm giác nửa người dưới của mình đứng sấp tê liệt tới nơi, ráng mãi mới leo lên được trên lầu, tức khắc bị số lượng phòng đồ sộ làm giật nảy. Đây mà là nhà ở ư? Có mà là khách sạn năm sao xa hoa thì có.

Người hầu mặc đồng phục trắng thấy nó thần thờ bèn giục, “Phòng tắm bên này, mời theo tôi.” Giống như chuyện này đã quá quen thuộc, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nó là bạn tình thiếu gia tìm về. Người hầu lục một bộ đồ tắm sạch đưa nó, chuẩn bị nước, xong xuôi mới khép cửa. Cánh cửa vừa đóng lại, Lương Nhiễm xuội lơ ng lơ bệt xuống đất.

Đêm nay nó đã trải qua quá nhiều chuyện, nhiều hơn cả những gì con tim mười bảy tuổi của nó có thể gánh vác. Bị một đám người thô lỗ bao vây ức hiếp, bị đánh... Cái người cứu nó thật sự rất đẹp, tuy rằng là nam... Nhưng mà, cũng không thể tìm thấy cô gái nào sánh được với người ấy. Còn cả anh Thần, cũng vô cùng tuấn tú, nhưng dễ khiến người ta sợ, đó tuyệt nhiên là nhân vật không thể trêu chọc... Rồi còn Cố Vy, vì sao lại phản bội mình? Lẽ nào là bởi mình được anh Thần bao... A! Nó sực nhớ ra anh Thần còn đang ở dưới lầu đợi nó, chậm nữa sẽ khiến Ma Vương đó nóng nảy mất thôi! Nó sợ đến nỗi run bắn, tấm tắc mình bằng tốc độ nhanh nhất và choàng áo lên. Sau rồi, nó phát hiện mình bị lạc, cửa nào cửa nấy đều giống nhau y tạc... Sau rồi, nó đành phải nhờ một người hầu dẫn nó xuống.

Ân Thần Bắc đứng trước khung cửa sổ sát sàn thượng thức cảnh đêm San Francisco, trên người đã thay sang bộ áo ngủ mềm mại. Tóc vừa gội, tạo thành kiểu hỗn độn, ẩm ướt lại càng giúp y tăng phần nguy hiểm và quyến rũ. Lương Nhiễm rón rén đến gần, mắt y đảo qua cái cổ nhẵn nhụi của nó, nó đỏ mặt, cúi nhanh đầu xuống. Lại nghe thấy giọng nói trầm thấp mà hấp dẫn kia hỏi, “Cậu thích làm ở đâu? Trên xô pha, trên bàn, hay là đứng? Không thì thăm cũng được. Tôi thích làm tư thế mới.” Y từng bước một đi về phía nó.

Lương Nhiễm trợn to mắt hoảng hốt, muốn lùi về sau, lại phát hiện mình vô phương động đậy. Ngay sau đó, eo nó bị một cánh tay vững chãi đỡ lấy, người kia cho nó một nụ cười trấn an, rồi cùng nó ngã xuống tấm thảm thật dày.

. /.

Chú thích:

1. Austin: 1 dòng xe của Anh.

mình thấy dáng xe của dòng này hơi buồn cười, tựu trung là thấy không hợp với Ân Thần Bắc, nên thôi chả ảnh ọt:)))

2. Brandy là tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến từ sự chưng cất của rượu vang hoặc từ trái cây nghiền nát rồi ủ lâu trong thùng gỗ một thời gian (ít nhất là hai năm). Sau đó được làm giảm nồng độ rượu bằng cách pha thêm nước cất.

Brandy được ngâm trong thùng gỗ nhằm cho phép ôxy hoá nhẹ rượu, ngấm màu của gỗ để trở thành màu hổ phách và hấp thụ hương thảo mộc từ gỗ. Nó luôn được coi là một đồ uống quý tộc, thanh tao và thường được uống sau giờ ăn tối. Là một loại đồ uống thích hợp với xì gà, thông thường theo truyền thống chỉ uống không đá và sử dụng ly brandy.

Căn cứ theo Văn Sắc tác giả sáng tác năm 2006, thì Brandy 1985 của Ân Thần Bắc là thuộc loại Brandy X.O. (Extra Old), khá đắt, tuổi rượu thường trên 20 năm, chất lượng cao:)) ví dụ:

2. Chương 2

Toudou Kei châm một liều thuốc, hơi khói trắng lảng quanh miệng. Cô nheo mắt nhìn Diệp Văn Sắc đang chăm chú lái xe, hỏi, “Thần Bắc nói cậu không hút thuốc và không chịu được mùi thuốc là do phổi không tốt, có chuyện này sao?” Cậu mỉm cười trả lời, “Đều tại tật xấu hồi trước, vài năm nay cũng thành quen.”

“Thảo nào cách chị gần vậy mà chẳng thấy cậu nhăn nhó gì.” Lại rít một hơi, quay đầu đi, gương mặt rơi trên kính xe, nhà cửa băng qua vùn vụt trong tầm mắt tựa như nền màu lót, còn khuôn mặt xinh đẹp của cô chính là bức tranh, cách trang điểm đậm che được tuổi tác, kiểu tóc tinh xảo... Mọi thứ trước mắt cô bỗng chốc trở nên đáng ghét vô vàn, thế là cô thở mạnh ra một hơi thuốc.

“Sao thế, chị Toudou?” Diệp Văn Sắc hỏi.

“Không sao.” Toudou lạnh lùng nói, “Đời người thực ra cũng chỉ là một câu chuyện, trước cứ nghĩ có những chuyện không thể nào chịu nổi, không thể nào làm nổi, thế nhưng đến khi có chuyện thật thì gì cũng chịu được, gì cũng làm được... Bất giác chẳng còn gì là kỳ lạ nữa. Đúng không, Tiểu Diệp?”

Cậu cười, “Đúng.”

“Chắc cậu nghĩ chị không nên kéo cậu đi phải không?” Toudou đổi sang một ngữ điệu khác, “Chắc cậu vẫn đang nghĩ phải dùng cách nào để khuyên Ân Thần Bắc đừng đụng vào thằng bé đó, phải không?”

Cậu không chối, chỉ cười, “Chị Toudou luôn hiểu em.”

“Nhưng cậu lại không hiểu mấy về Thần Bắc. Nhiều năm qua, những gì y coi trọng đều phải đạt bằng được, điều này hẳn cậu biết rõ, mắc sao vẫn cố làm mấy việc ngốc nghếch chẳng có kết quả như thế?”

Cậu điều khiển vận tốc, dễ dàng vượt qua chiếc Hyundai đi đằng trước, điềm đạm nói, “Đứa bé ấy mới có mười bảy tuổi, họ hàng thân thích ở San Francisco đều đã chết hết, không còn cách để về nước, cho nên mới vào Đêm Tuyết.”

“Xì, mô típ cũ mèm. Cứu vớt và báo đáp, tình cảm sâu đậm gói.” Toudou nhả lời châm chọc, “Chị cá giờ nó còn đang lăn lộn trên giường với Thần Bắc đấy, cậu ở lại đó mà làm gì?”

“Vậy nên em đang đưa chị Toudou về đây.” Cậu cười.

“Ừ, thôi, giờ chị lại không muốn về nữa. Muốn đi uống rượu.” Cô nghiêng mặt lại, mặt mày nghiêm túc, “Cậu đi uống cùng chị.”

Cậu hơi khó xử, “Không hay lắm đâu, anh Thần dặn em chở chị về tận nhà, nếu lòng vòng qua những nơi khác, anh ấy sẽ lo lắng cho chị. Và cả lão gia nữa.”

Toudou lăm lăm gắt lời, “Đừng nói mấy lời vô nghĩa, họ có quan tâm hay không chị làm sao mà biết. Nếu cậu không chịu đi với chị, chị dè cậu trên xe luôn.” Đoạn rướn người áp vào Diệp Văn Sắc. Cậu đành cười khổ, “Đừng quậy nữa chị Toudou, em không uống được rượu không phải chị không biết. Thế này đi, nếu chị không muốn về, em chở chị đi uống trà được không? Có một quán chuyên trà Trung Quốc, khá ngon.”

Biết mình chọc trúng nọc Diệp Vân Sắc, trên mặt Toudou lộ ra vẻ đắc ý, “Ồ kê~” Cô cười, “Nhưng cậu mời chị đây nhé. Tiền trong ví chị chơi đánh bài hết sạch rồi, lần sau gặp chị trả.”

“Vâng, mời thì mời, miễn chị đừng gọi đồ đắt quá là được.” Cậu cười, đánh tay lái, lớp xe rít lên âm thanh ma sát nho nhỏ, bứt mình lao đi trong đêm.

Ân Thần Bắc lật mình Lương Nhiễm lại, cố gắng giảm bớt sức nặng cơ thể mình đè trên người thiếu niên. Lương Nhiễm gắt gao leo bám lấy y, giữa cơn đau đớn gặm nhấm, hơi hơi rên rỉ. Y trông thấy mái tóc ướt nhẹp của nó, mống mắt loạn mê của nó, lòng dạ bất giác rung động, buột miệng mà gọi: “Tiểu Diệp”... Thế nhưng chữ “Diệp” cuối câu, lại nhẹ hết sức, Lương Nhiễm chỉ mang máng như là y đang an ủi, liền khe khẽ đáp trả ậm ừ.

Toudou Kei ngồi trong quán trà phong cách Trung Hoa, từng hộp từng hộp nuốt thứ nước trà đắng chát, bông bênh lá trà xanh xanh xuống dạ dày. Thực lòng mà nói cô chẳng thích thú gì với cái món này, nếu máo nhìn Diệp Vân Sắc, lại thấy cậu buồn mi, vẻ mặt an nhiên, nụ cười bên môi cũng không còn công thức như thường ngày.

Nhạc cụ dân tộc trong quán xướng lên âm thanh lách cách từng từng réo rắt, dịu dàng và uyển chuyển, nhưng người Nhật Bản lớn lên từ nhỏ nơi Tây phương như cô, phải nghe thứ âm nhạc ề ề này thật chẳng khác nào bị tra tấn, cô thà đi nghe R&R và nhạc heavy metal đường phố còn hơn. Cấn răng cố nhịn, lại nhịn, rốt cuộc hết nhịn nổi, cô mắng, “Họ Diệp kia, bao giờ cậu mới định về cho tôi nhờ!”

Cậu mở to mắt, lấy làm khó hiểu, “Chị Toudou, câu ‘Họ Diệp kia’ của chị là kiểu nói cửa miệng của người Trung đó. Anh Thần dạy chị câu ấy sao?”

“Thôi ngay, tôi kêu cậu mời tôi uống rượu, cậu cố tình tấp vô đây giận mặt tôi hử?”

“Chị Toudou, oan em quá.” Cậu nhấp trà Thiết Quan Âm(1), theo động tác cậu, phần tóc mái dày nhẹ nhàng rũ qua vầng trán hiền hậu, giọng nói trầm đượm nỗi niềm nhớ nhung, “Chị Toudou, nơi này với chị có lẽ không có ý nghĩa gì, nhưng với em, nó lại đậm hương vị quê nhà khiến em lưu luyến. Đây là bàn trúc, đồ trà sứ, kia là câu đối... Chị nghe âm nhạc nơi đây, có thấy nó giống âm thanh tự nhiên đến từ bầu trời không, vừa có tiếng mây trôi, vừa có tiếng nước chảy...”

Toudou chớp mắt, nhìn đắm đắm gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cậu, cơn phiền muộn trong lòng dần dịu đi thành sự thảnh lặn.

“Bộ pha trà ở đây nung từ đất sét, em ngửi thấy mùi của nó, thật giống như vẫn còn đang ở Trung Quốc... Hễ buồn rầu em đều thích đến đây, mọi người ai nấy cũng nói tiếng Trung, ngoại trừ tiếp đãi chào hỏi khách, còn lại giao tiếp đều bằng tiếng Trung Quốc...” Cậu cười mỉm, “Thân thiết biết bao.”

Toudou lặng lẽ thở dài, “Tiểu Diệp, chị không ngờ, thì ra cậu cũng có thứ để thích.”

Cậu cười nhẹ, “Em cũng là con người, đương nhiên phải có thứ để thích chứ.”

“Vậy cậu phải coi chừng!” Toudou đánh mặt, lạnh nhạt mà rằng, “Những gì cậu nâng niu thường dễ trở thành điểm chí mạng của chính cậu. Thần Bắc vốn là người hay nắm thóp điểm yếu của người khác trong lòng bàn tay. Nhớ có một ngày cậu đối lòng với y, nhược điểm mà y nắm được thừa đủ đẩy cậu vào đường chết.”

Bàn tay bưng chén của cậu lững lơ giữa chừng, rồi cách lát sau, cậu ngước lên, trao cho Toudou một nụ cười điềm đạm.

“Thôi, cũng trễ rồi, chị nên về thôi.” Cô vớ lấy túi xách, tay kia thì ôm chặt cậu, giọng ra chiều uể oải, “Chân chị tê quá, Tiểu Diệp, đỡ chị đi.”

Cậu buồn cười nhìn cô, gật đầu, “Thế phải chờ em, em giải quyết nốt một việc nhỏ rồi về đỡ chị.” Cậu gỡ tay cô ra, bước đến ghế ngồi bàn trước.

Bàn đó đang ngồi hai người Hoa trẻ tuổi, gọi một bình trà và hai món bánh khác nhau, xem quần áo vẻ như cũng thuộc dạng có thân phận. Diệp Vân Sắc đi tới bàn họ, ngón tay gõ xuống mặt bàn.

“Xin lỗi, quý rầy hai anh.” Cậu khách khí mở lời.

Một người đang ngồi ngẩng lên nhìn cậu, “Có chuyện gì thế, thưa cậu?”

Cậu mỉm cười, “Phiền anh đưa chiếc máy ảnh bỏ túi của anh cho tôi, được không?”

Người nọ biến sắc, “Tôi không hiểu cậu nói gì hết. Máy ảnh nào cơ?”

Giọng nói cậu vẫn vô cùng khách sáo, không hề biến chuyển, “Đừng giấu giếm nữa thì hay hơn, tôi không muốn ra tay với hai vị, chỉ cần hai vị đưa máy ảnh cho tôi.”

“Ồ hay!” Người còn lại nện tay cái thình xuống mặt bàn, sảng giọng, “Phục vụ đâu, ra tính tiền. Chả biết ở đâu tự dưng nhảy ra cái đứa cố ý sinh sự thế này.” Hần nhắc cặp toan đi, cậu liền giương tay trái, chắn trước người hắn, “Nếu hai vị cứ khăng khăng không nhận, tôi đây đành vô lễ.” Cậu khê khằng nâng tay, mà ngay khi mọi người còn chưa kịp thấy rõ động tác của cậu, cậu đã thu tay về, và rồi chậm rãi mở lòng bàn tay. Nằm gọn ghề bên trong là một chiếc máy quay bỏ túi hình cột tháp, cậu quay sang người đang vã mồ hôi như tắm, vẫn cười hiền dịu, “Cái của anh, có đưa đây nốt không?”

“Tôi... Tôi... Cậu...” Người nọ bị cậu dồn ép cho lú lẫm, tay cậu lại chậm chậm vươn ra. Lần này không còn là hành động như như chớp giật, mà là tựa một thước phim quay chậm, từng chút từng chút kiểm tìm ở phần hông của người kia.

Tay cậu đẹp đến nỗi không còn vắn vẻo mà tả tả, người nọ kinh ngạc nhìn chăm chú nó mãi, chỉ cảm thấy một dòng lửa nóng đang tập trung tại nơi bàn tay kia chạm đến, thoáng chốc đã khô nóng đến cùng cực, thế nhưng ngón tay cậu đã dừng lại, rút một chiếc máy quay bỏ túi khỏi vị trí khóa quần hắn.

“Xong.” Cậu phỉ phỉ tay, hai chiếc máy quay biến mất tiêu khỏi tay cậu. Trở về bên Toudou, đáy mắt cậu le lói ý cười vì vừa đùa vui được một trận, “Mảnh lối này từ năm mười lăm tuổi tôi đã tập nhuần nhuyễn. Nhớ, sau này đừng theo dõi chúng tôi nữa.” Vừa nói, vừa sánh vai cùng Toudou Kei ra khỏi quán.

Khi cây xì gà của Ân Thần Bắc đã cháy cụt một nửa, nơi huyền quan mới bắt gặp bóng dáng Diệp Vân Sắc. Áo khoác cậu vắt trên tay, hai vai còn đọng tuyết. Cậu phỉ phỉ xuống, chớm ngoái đầu, liền giật mình vì không ngờ rằng Ân Thần Bắc hăng còn ngồi ở phòng khách, bèn hỏi, “Anh Thần chưa ngủ à?”

“Tại sao đi đến giờ này mới về?” Ân Thần Bắc chau mày chất vấn.

“Chị Toudou muốn uống trà, em đưa chị ấy đi.” Cậu vào phòng khách, lấy hai chiếc máy quay trong túi áo ra đặt xuống bàn, cười nhẹ, “Trên đường đụng phải hai con ruồi, bị em lục được thứ này.”

Hai chiếc máy quay lắp ráp vô cùng kỳ công. Ân Thần Bắc chỉ nhìn lướt, thản nhiên nói, “Em vẫn tỉnh lắm. Còn gì thì để mai xem sau, giờ đi ngủ đi.”

“Vâng.” Cậu gật đầu, xoay người đi về phòng mình. Ân Thần Bắc gọi giật đằng sau cậu, “Tiểu Diệp.”

Cậu dừng chân.

Ân Thần Bắc rút điều thuốc, chỉ chỉ lên lầu, “Lên trên ngủ.”

Tầm lưng đang thẳng tắp của cậu bỗng chốc cứng đờ, không một động tĩnh. Ân Thần Bắc đứng dậy, xỏ dép lệt xệt lên gác, “Em đi tắm trước hay lên lầu chờ anh? Anh biết em mệt, không tắm cũng chẳng hề chi, anh cũng không chê em.”

Hơi thở *** còn chưa phân tán hẳn, hãy còn lẫn vẩn trong bầu không khí. Thảm trải nhàu nhĩ và bức rèm xõa nửa đã mập mờ tái hiện lại khung cảnh bốc lửa mới xảy ra ban nãy. Diệp Vân Sắc cắn môi, lắp bắp nói, “Anh Thần, Lương Nhiễm đâu rồi... Nó...” Ý cậu hỏi rằng nó còn chưa thỏa mãn anh ư, nhưng lời này dẫu thế nào cũng không sao thoát ra khỏi miệng. Ân Thần Bắc ngoảnh lại nhìn cậu, mỉm cười, “Chớ nói em nghĩ chỉ một con chim non đã đủ thỏa mãn anh rồi nhé?”

Cậu càng cắn chặt răng, cúi gằm đầu, gồng mình tránh để Ân Thần Bắc phát hiện nội tâm mình đang giãy giụa. Ân Thần Bắc đã thông thả lên lầu trước, bỏ lại cậu đứng trơ trọi trong phòng khách suốt một lúc lâu, sau rồi mới nhắm mắt, ì ạch lên lầu theo.

Ân Thần Bắc quả nhiên đã chuẩn bị sẵn phòng ngủ chờ cậu, vạt áo phanh ra, phơi bày bắp đùi rắn rỏi săn chắc. Diệp Vân Sắc rồi bởi, nụ cười luôn treo trên mặt đã mất tăm, chỉ còn lại cảm giác lúng túng và thừa thãi. Ân Thần Bắc gọi, “Em nhanh lên, thần thờ hoài vậy!”

Cậu chôn chân tại đó một lúc, cuối cùng đến bên giường, ngồi xuống.

Ân Thần Bắc quàng tay qua ôm eo cậu, hít hà mùi hương nhàn nhạt từ da thịt, tìm chọt xôn xao, nghiêng người qua hôn cậu. Cậu bị động đón nhận, hai tay đặt cạnh người đã nắm thành nắm, rất chặt.

. /.

Chú thích:

1. Thiết Quan Âm thuộc loại Trà Ô Long vùng An Khê, tỉnh Phúc Kiến, là loại trà bán lên men, giữa trà xanh không lên men và hồng trà lên men. Nó cũng là một trong thập đại danh trà của Trung Quốc.

Thiết Quan Âm trở thành cực phẩm của trà Ô Long. Phẩm chất đặc trưng của trà là sợi trà cong xoắn, kết tròn đầy đặn, nặng chắc đều nhau, màu xanh lục trạch sa, hình thể tựa như cái đầu con chuồn chuồn, như loa ốc. Sau khi pha, trà màu vàng tươi đậm, đẹp tựa hồ phách, có mùi thơm tự nhiên ngào ngạt của hoa lan, vị trà đậm đà dịu ngọt lâu tan, tục xưng là có “âm vận”. Trà âm vừa ngon vừa lâu, có thể nói “bảy nước còn dư hương”.

Thiết Quan Âm vốn được sản xuất ở trấn Tây Bình huyện An Khê có hơn 200 năm lịch sử. Nguồn gốc của Thiết Quan Âm ở An Khê hãy còn lưu truyền một câu chuyện.

Tương truyền vào đời Thanh năm vua Càn Long, trên vườn trà ở trấn Tây Bình, huyện An Khê, Ngụy Ẩm chế được một loại trà ngon, mỗi ngày sáng tối ông đều pha 3 chum trà cúng dường lên Bồ Tát Quan Âm. Cứ như vậy suốt mười năm trời không hề gián đoạn, đủ thấy lòng thành tin Phật của ông. Một đêm, Ngụy Ẩm mộng thấy ở trên vách núi có một cây trà tỏa ra mùi thơm của hoa lan, đang lúc định hái, bị tiếng chó sủa ở đầu làm tỉnh mất cơn mộng. Sang ngày hôm sau, quả nhiên ở trên chòm đá ông tìm thấy một cây trà giống hệt cây trà trong mộng. Do đó Ngụy Ẩm hái một ít lá non mang về nhà chuyên tâm chế biến. Sau khi chế xong, vị trà dịu ngọt thơm ngon, làm tinh thần nhẹ nhàng. Ngụy Ẩm cho rằng đây là vua trong các loại trà, liền bứng cả cây trà mang về nhà làm giống để trồng. Vài năm sau, trà mọc nhiều và tươi tốt, cành lá xum xuê. Do vì lá trà đẹp như Ngài Quan Âm, nặng như sắt, mà lại do Ngài Quan Âm gia hộ báo mộng cho nên ông gọi trà là Thiết Quan Âm. Từ đó Thiết Quan Âm nổi danh thiên hạ.

3. Chương 3

Ân Thần Bắc xoa dịu nỗi hồi hộp của cậu, dẫn dắt cậu nằm xuống bên dưới mình. Y hôn trán, hôn mi, hôn má, hôn xuống cổ, tay nhân đó cởi cúc áo cậu. Diệp Vân Sắc không kiềm chế được, bắt đầu phát run, mồ hôi rịn trên làn da, tứ chi vốn rắn chắc lúc này đã mềm dần, dễ dàng bày ra tư thế Ân Thần Bắc đòi hỏi.

Diệp Vân Sắc giờ phút này đã không còn là anh Tiểu Diệp oai phong của giới xã hội đen San Francisco nữa, cậu mềm mại tới nỗi chọc người thương tiếc, đạt tới mức độ khơi gợi dục vọng chinh phục lớn nhất của đàn ông. Ân Thần Bắc vừa trút mưa hôn xuống thân mình ngày một phơi bày của cậu, vừa ghé bên tai cậu dỗ dành từng lời, thuận tay rút bỏ dây nịt cậu.

Đường cong cơ thể Diệp Vân Sắc duyên dáng mà mịn màng, vòng eo mảnh khảnh càng khiến thân hình cậu mong manh hơn. Khi Ân Thần Bắc kéo quần cậu xuống, cậu bất giác run run, muốn cầm tay y, “Anh Thần... Anh Thần...” Cậu gắng hết sức để nói, giọng nói đã thành một loại cầu khẩn, nhưng vào tai Ân Thần Bắc đang động tình thì lại bị hiểu thành lời thúc giục.

“Ngoan nào, anh đến ngay đây.” Y lời thuốc bôi trơn đã chuẩn bị từ trước, vặn nắp, cả người cậu bị y mạnh mẽ lật lại, y dùng chính cơ thể mình đè lên cậu, khuỷu tay chặn trên tấm lưng gầy yếu, cuồng đã hôn tấm lưng trần, “Đúng là một tư thế thoải mái.” Y thở hỗn hển, “Em yêu, anh sẽ giúp em không còn sợ nữa.”

Ngón tay dính theo chất lỏng lạnh ngắt trượt vào bên trong cậu, cảm giác ấy làm cậu chỉ muốn ngắt đi. Ân Thần Bắc dịu dàng mơn trớn lỗ tai cậu bằng môi, ban hai chân cậu ra, vận lực tiến vào...

Mắt cậu nhắm nghiền, không một lần mở lại, ngón tay rệu rã níu tuột khỏi nệm chần, chỉ còn mồ hôi từng giọt từng giọt rơi rỏ. Động tác Ân Thần Bắc ôm cậu điên cuồng mà cuồng nhiệt, lưng cậu bị y ép tới đỏ ửng nhưng sắc mặt lại càng ngày càng tái.

Chắc chả có ai tin được, anh Tiểu Diệp trong mắt người thường luôn dửng dưng, sắc sảo, đánh đâu thắng đó, mà khốn khổ nhất của cậu lại là không thể chịu được hôn, hay là ân ái với ai.

Châm chọc thì thôi rồi.

Như một con rối, cậu hết bị tha lên giường đến đẩy xuống dưới giường. Kỳ thực Ân Thần Bắc cũng không phải người có ham muốn quá mạnh, thế nhưng ngay chính bản thân y cũng không hiểu, tại sao khi đang ôm Lương Nhiễm lại nhớ quay quắt gương mặt Diệp Vân Sắc ngần vậy, muốn được thấy cậu nhuốm tình, muốn được thấy cậu đỏ mặt van vãn tên y... Nhưng... Tiểu Diệp, xưa nay chưa bao giờ ngoan ngoãn hầu hạ y, cậu cũng chưa bao giờ phối hợp y trong chuyện chăn gối. Đặc biệt là sau quá nhiều lần cậu chống đối, y thẳng thừng sai người chuốc thuốc cậu, cậu không phản kháng nữa, nhưng mềm oặt như cọng bún, ngoại trừ run rẩy, cả quá trình không còn động tác nào.

Chuyện ấy đã trôi qua rất nhiều năm, cơ sao cậu vẫn chưa chịu bỏ thí chút rung cảm dù chỉ ít ỏi cho y? Đến tận cùng, là thuốc giam hãm cậu hay chính nội tâm cậu tự giam hãm mình? Y nghĩ, đầy hận oán, không khỏi gia tăng động tác, qua một hồi, nhìn xuống cậu nằm bên dưới, thân thể vẫn căng cứng mà người thì đã không biết hôn mê từ bao giờ.

Lương Nhiễm được Ân Thần Bắc bố trí trong phòng dành cho khách khứa, giường nơi đó vừa to vừa êm, gối nệm mềm mại dễ chịu, đây quả là hạnh phúc cả đời này nó không dám mơ tưởng, không đâu lại được tận hưởng, nó thật khó ngờ. Song đồng thời, nó cũng phải đổi chác, toàn thân bủn rủn, lưng hông như gãy rời, cái nơi khó có thể mở miệng kia cứ truyền đến từng cơn đau ê ẩm liên tục... Nó cắn răng vận quần áo. Thân là trai bao, mơ sao mà nghĩ nằm đây rên rầm vì đau sẽ có ân khách tới thương hại nó? Hơn nữa, cái người tên Ân Thần Bắc ấy, soi kiểu gì cũng không thấy thuộc dạng sẽ thương hại người khác.

Gắng gượng ra ngoài phòng khách, hiện giờ nó đã không còn lạc đường loạn xạ như con nhặng mất đầu giống hôm qua nữa. Tìm được một người hầu đang quét dọn phòng khách, nó bèn hỏi, “Bếp ở đâu thế ạ? Liệu tôi có thể qua đó lấy đồ ăn không?” Người hầu nhìn cặp mắt sưng vù và dáng đi xiêu vẹo của nó, chỉ tay về hướng bếp, “Bình thường thiếu gia dùng bữa sáng lúc bảy rưỡi, có điều nếu giờ cậu đến, biết đâu có thể tìm thấy cơm trưa.”

Lương Nhiễm giật mình, mới phát hiện đồng hồ đã chỉ mười giờ mười lăm phút.

Mò vào nhà bếp, xin được sandwich và một cốc sữa, nó chậm chạp đi sang phòng ăn. Xuyên thấu qua khung cửa kính sát sàn là phong cảnh những lùm cây và cây linh sam trĩu đầu vì tuyết đọng, nắng trưa thừa thớt rơi vào gian phòng, bỏ câu nhảy lách chách mổ trên bậc cầu thang, mấy cào tuyết lặng lẽ làm công việc của mình dọc con đường sân.

Yên tĩnh mà an tường, trong nắng mai.

Hiếm được dịp hưởng thụ một buổi sớm, nó kéo ghế dựa, vừa định ngồi xuống thì lại “a” đứng phắt dậy. Trong góc, có người nghe thấy động tĩnh của nó bèn ngoảnh qua, cười êm ru.

Người ấy mặc áo lông cừu Scotland cao cổ, quần nhung kẻ màu lục, eo thon, chân dài, tuy chỉ ngồi hết sức tùy ý nhưng lại toát đầy khí chất động lòng người. Lương Nhiễm ngó ra, “Là anh! Anh Tiểu Diệp.”

“Ăn cơm à?” Diệp Vân Sắc ôn hòa hỏi, giọng nghe có chút suy yếu và khàn khàn, “Ăn mấy món đó, lát nữa lại dễ đói thì sao?” Trước mặt cậu là bàn ăn, bốn năm loại cháo cùng đủ loại đồ ăn lót dạ bày la liệt, cậu đẩy thức ăn về đằng trước, “Nếu không chê thì ăn với anh, vừa hay ăn một mình không thấy ngon.”

“A, dạ, không cần phiền thế đâu ạ...” Lương Nhiễm cà lăm. Làm sao nó có thể không biết xấu hổ đòi ăn cơm với anh ấy được, anh ấy tựa như một vị hoàng tử xuất phẩm, từng cử chỉ, hành động đều khiến nó hổ thẹn hết mức, “Em không đói đâu... Chẳng qua...”

“Vậy ngồi chơi với anh.” Cậu cười, chìa tay về chiếc ghế trước mặt, “Vị trí này là nơi nhận được nhiều ánh nắng mặt trời nhất trong ngày. Em lạnh thì qua đây ngồi.”

Mặt Lương Nhiễm phấp phồng nóng, cội lòng trào lên cảm xúc ầm ập. Nó ngồi xuống đối diện Diệp Vân Sắc, thân dưới chạm ghế dù đau đều bị nó gạt bỏ hết.

“Anh Tiểu Diệp, anh từ Trung Quốc đến ư?”

“Ừ, miền Nam Trung Quốc.” Diệp Vân Sắc cười nhìn nó, “Một tỉnh thành không lớn, nhưng rất đẹp.”

“Em cũng thế. Quê em có mấy con sông nổi tiếng lắm, phong cảnh đẹp nhất là độ vào xuân, băng tan, mấy vùng phụ cận phạm vi trăm dặm cũng còn nghe được tiếng băng trôi ầm ầm.”

“Sao lại đến Mỹ? Em nói tiếng Anh rất lưu loát, trước đó có học sao?”

“Vâng, căn bản có họ hàng nên cứ tưởng có ngày đào được vàng, ai ngờ chả bao lâu thì cô em mất, tài sản để lại hết cho hai anh họ. Em tính về nước, nhưng không đủ tiền, đành phải... đành phải vào Đêm Tuyết.”

Diệp Vân Sắc vỗ vai nó, múc bát cháo cho nó ăn. Bát cháo phả mùi thức ăn nó chưa nếm bao giờ, thơm lừng. Diệp Vân Sắc mỉm cười, “Ăn cháo đi. Bụng no, tâm trạng vô hình trung sẽ tốt hơn.”

Lương Nhiễm nhận bát, âm thầm cảm kích không ngớt.

“Lúc anh mới đến Mỹ cũng giống em, stress liên tục, hở ra là nổi cáu.” Cậu dùng thìa múc một muỗng cháo, cười nói, “Sau đó, anh đọc nhiều sách hơn, cứ thông dong lại đâm ra tốt hơn nhiều. Nếu em thích, anh cho em mượn mấy cuốn. Không thì đĩa CD, đĩa phim cũng được. À phải, chỗ anh lên được mạng nữa.”

Lương Nhiễm cúi đầu, muốn che giấu hốc mắt cay sè, “Anh Tiểu Diệp... Vì sao anh đối xử tốt với em như thế...”

Cậu cười nhẹ, “Vì anh Thần có dặn dò phải đối tốt với em mà. Đừng về Đêm Tuyết nữa, tạm thời em cứ ở đây, anh Thần sẽ sắp xếp cuộc sống cho em.”

Nơi chốn ầm ập trong lòng bỗng nhiên như bị mũi băng đâm thủng, Lương Nhiễm thừ ra, đáp chậm chậm, “Vậy ạ... Vậy... anh Thần đâu...”

“Anh Thần đi từ sáng sớm rồi.” Cậu ngó đồng hồ, “Nhưng sắp về rồi đây. Anh ấy ra ngoài bàn làm ăn, tối còn phải tham dự tiệc rượu, lịch trình công việc một ngày đầy ắp.”

Lương Nhiễm có phần bất ngờ, “Em không ngờ anh Thần cũng đi làm...”

Cậu lấy làm buồn cười, “Phải đi làm chứ, không thì công ty và cảng thông thương đứng tên anh ấy đẩy cho ai lo? Anh ấy vẫn là đầu tàu thế giới ngằm San Francisco, hàng ngày sáng đi tối về, công việc bù đầu.”

“Thế, anh Tiểu Diệp không đi theo ạ... Anh là vệ sĩ của anh ấy cơ mà?”

Diệp Vân Sắc gạt gù, “Ừ, anh là vệ sĩ, cũng là vệ sĩ duy nhất của anh ấy.” Ngồi hơi lâu, sinh ra tẻ mồm, cậu liền đổi tư thế, nhìn bữa cơm còn chưa ăn được một nửa, không khỏi thở dài, “Em mau mau ăn đi, mãi nói chuyện, cơm canh nguội hết cả.”

“Em muốn hỏi một câu.” Lương Nhiễm nuốt nước bọt, gơ ngón tay, “Một câu hỏi cuối cùng thôi. Cái cô xinh đẹp hôm qua, có vẻ rất thân quen với anh lẫn anh Thần, cô ấy là ai?”

“Chị ấy á?” Cậu không hiểu sao nó lại hỏi về Toudou, “Chị ấy là con gái rượu Cục trưởng Cục Tài chính, Nhật kiều Mỹ, cũng là vị hôn thê của anh Thần.”

“Á, vị hôn thê???” Lương Nhiễm bàng hoàng, chống bàn đứng dậy, “Sao... Sao lại thế... Hôm qua em... Hôm qua em...”

“Suyt!” Cậu thấy phản ứng của nó, nghĩ rằng nó bị mình dọa, bèn kéo tay nó ngồi xuống, “Không sao đâu, tuy chị Toudou là vợ chưa cưới của anh Thần nhưng không hề đoái hoài đến sinh hoạt cá nhân của anh ấy.”

“Lạ quá nha!” Lương Nhiễm lấy làm thắc mắc. Chồng chưa cưới của mình trắng hoa bên ngoài, phận đàn bà hẳn phải không dễ bỏ qua mới đúng. Huống hồ, y còn quang minh chính đại dẫn nó về, bị cô ta bắt gặp... “Sao hôm qua chị ấy không nhảy ra đánh em? Trong TV... thường thường diễn ra như vậy mà.”

“Bởi vì... giữa họ là cuộc hôn nhân chính trị... Em hiểu chưa?”

Lương Nhiễm ngờ nghệch nhìn cậu.

“Nhà chị Toudou là chỗ quen biết lâu đời với nhà anh Thần, bậc cha chú hai bên xưa kia kết nghĩa anh em, thành thử hôn nhân hai người họ đã được sắp xếp từ tấm bé. Nhà Toudou nắm giữ nền kinh tế San Francisco, Ân thị lại nắm giữ thế lực hùng mạnh nhất, hai nhà kết hợp đồng nghĩa kết hợp cả chính trị, cả tài chính San Francisco làm một, không ai có thể rung chuyển được họ.” Cậu từ tốn nhấp trà, nhớ tới khuôn mặt mỹ miều của Toudou, thở dài sâu kín, “Chuyện gì của anh Thần, chị Toudou cũng biết, mà chị ấy cũng có tình nhân riêng. Giữa họ là sự trói buộc chính trị hệ trọng, không cách nào cởi bỏ, nhưng lại không cam nguyện bị trói vào nhau.”

“Uhm... Em ở đây, liệu chị Toudou có gai mắt không?”

“Làm gì có.” Cậu cười, vỗ nó, “Yên tâm, anh Thần giữ em ở lại thì đồ ai dám đuổi em đi.”

Ngoài sân vọng đến tiếng động cơ, người hầu chạy ra từ đại sảnh, “Thiếu gia đã về.” Rồi mở cổng.

Lương Nhiễm không kiềm chế được, bắt đầu thấp thỏm, tay túm chặt quần. Cậu động viên nó, “Đừng lo lắng, anh về phòng cùng em, em cứ ngủ một giấc cho ngon.”

Cậu đưa nó rời phòng ăn, người hầu có mặt, thưa chuyện với cậu, “Cậu Diệp, thiếu gia nói có việc tìm cậu, nhắn cậu đến phòng khách nhỏ.” Phòng khách nhỏ chính là nơi hôm qua gặp gỡ Toudou Kei, Lương Nhiễm nhớ ra mình đã cùng Ân Thần Bắc làm một số chuyện phóng đảng nơi đó, mặt mũi vô thức đỏ ửng. Diệp Vân Sắc bảo, “Tôi đi đây, cô đưa cậu Lương về phòng đi, cậu ấy đang mệt sắp chết rồi.”

Lương Nhiễm mím môi, định bụng muốn nói lại thôi, đành dôi theo bóng cậu rời đi.

4. Chương 4

Ân Thần Bắc dẫn khách về, đó là một người Pháp còn trẻ, áo len trắng tinh tươm, nơ gài đẹp đẽ. Nhắc trông thấy cậu, hắn giang rộng tay làm bộ muốn ôm, “Ôi sweetheart, được gặp em vui biết mấy. Em có biết tôi nóng ruột chờ mong ngày này cỡ nào không?”

Diệp Vân Sắc giữ khoảng cách với hắn ta, dừng chân lại, kính cẩn khom người, “Ngài Pele, đã lâu không gặp.”

“Ừ.” Pele cười tươi rói, “Lâu quá xá luôn. Em vẫn đẹp tới nỗi làm mọi thằng đàn ông phải nhỏ dãi.” Lại trông đến dáng đứng cứng cồng của cậu, hắn chợt cười gian tà, “Xem chừng đứng có vẻ mỏi à nha, chả có nhẽ... mới được Thần âu yếm?” Vừa nói, tay vừa xấu xa định sờ mông cậu.

Cậu lùi bước ra sau, tỉnh rụi tránh hắn, nhưng hiển nhiên Pele đời nào chịu bỏ qua dễ dàng. Tay phải không được thì tay trái sẵn lên, nhanh hơn gấp bội, tựa hồ chưa chạm được vào cậu là còn chưa chịu thôi. Lần thứ hai này, cậu nhắc tay chắn hắn, Pele lại thừa cơ đá chân, móc lấy mắt cá chân cậu, cậu hết chỗ tránh, buộc phải đấu tay đôi với hắn.

Hai người động chân động tay chớp nhoáng đã giao thủ hơn hai mươi chiêu. Pele đầu là người ngoại quốc nhưng chiêu thức đánh đấm lại thành thực cực kỳ, đòn nào đòn nấy vừa chuẩn vừa hiểm, tuyệt đối không lãng phí khí lực dư thừa. So ra thì, đòn đánh của Diệp Vân Sắc yếu hơn, cậu vẫn chưa khôi phục được nửa sức lực của ngày hôm qua. Có mấy lần gió ập từ nắm đấm của Pele làm cậu choáng váng, tuy thân thủ khéo léo của cậu có thể giúp cậu tạm thời tránh né song không trụ được lâu, sớm muộn gì cậu cũng trúng đấm của hắn để rồi hoàn toàn bị đánh bại.

Ân Thần Bắc bùng ly đề cao ngồi trên sofa, thưởng thức màn giao đấu của hai người. Phòng khách nhà y trưng bày đâu có ít đồ vật giá trị, có điều cả hai người kia đánh nhau vẫn đều cố gắng hạn chế va chạm hỏng hóc đồ đạc, thành ra phạm vi đánh cũng chỉ giới hạn giữa thảm. Y vừa nhìn cơ thể mềm dẻo của cậu biểu diễn các tư thế chiến đấu, vừa phát hiện ánh mắt mình rất dễ tiện, cứ nhìn chăm chú vào những chỗ

không nên nhìn: gò mông của cậu, cặp chân dài của cậu, còn cả dáng người khi thì khép khi thì mở chân của cậu...

Y thở dài, lên tiếng, “Thôi đi Pele, không thấy Tiểu Diệp đang khó chịu sao? Muốn đánh đổi sang bữa khác mà đánh.” Lòng thì thầm nghĩ, nếu đánh nữa chỉ sợ y không nhịn nổi, đè nghiêng Diệp Vân Sắc ra mất.

Lời còn chưa xong, Pele đã hét lớn, tung đấm về phía bụng cậu, cú đấm này mang theo sức lực khổng lồ, lại nhắm đến vị trí chí mạng của người mà đánh. Ân Thần Bắc cau chặt mày, đứng dậy khỏi ghế.

Thân mình cậu đột nhiên hóp lại, lưng cong thành một vòng cung mềm, đẹp không tả xiết. Cú đấm của Pele chỉ động được vào khoảng trống, chưa kịp thu tay đã bị cậu tóm lại, đẩy ngang bên sườn, tay kia song song bỏ về phần dưới nách hần. “Rắc rắc” một tiếng, tay Pele đã bị cậu tạm phế. Hần quá to, thúc khuỷu tay về phía ngực cậu, chân phải cậu đạp ngay khớp đầu gối hần, Pele lập tức bị đá sắp xuống đất.

Hần ngã, còn cố mề neo ôm chân cậu, cậu muốn chặn, bất thành linh bị cơn đau từ bên dưới xộc lên. Pele chớp ngay cơ hội đó đè cậu xuống, chèn khuỷu tay ở cổ cậu. Khóe miệng hần sưng tấy vết máu, dữ dằn gần, “Em ra tay càng ngày càng tàn nhẫn, sweetheart.” Nói đoạn, chân trái hần đè chặt đầu gối phải của cậu, chân phải hần vịn bụng chân trái cậu ra, tiếng vải ma sát với mặt thảm, hai chân cậu bị hần bỏ giữa thành một góc đúng 90°, mồ hôi tuôn ròng ròng trên mặt cậu.

Tim Ân Thần Bắc thất lại, đang muốn mở miệng kêu hai người dừng tay, Diệp Vân Sắc đột ngột ngắt đầu tấn công. Pele sao ngờ được cậu còn có đòn này, bị cậu húc cho xây xẩm. Cậu tận dụng thời cơ, cong gối thụi vào bụng hần, đạp hần ra khỏi người. Lần này đến lượt cậu đè hần xuống đất, tóm chặt hai chân, bẻ khớp cổ tay hần. Pele hét lên đau đớn, tay còn lại cũng chịu chung số phận. Đến lúc này, Diệp Vân Sắc mới ngoay ngoay đứng lên, hai đùi đau như bị kim châm, lảo đảo một lúc, cổ lăm lăm mới giữ được thăng bằng.

Ân Thần Bắc nhìn thấy sắc mặt cậu trắng bệch, lại lia mắt nhìn Pele đang nằm trên đất rên rĩ, bĩu môi với cậu. Cậu đi qua bên Pele, vịn ổn lại các đốt ngón tay cho hần. Pele vẫn đau đến nổi mặt mày vặn vẹo, song cố cười nói, “Tôi lại thua em, em lợi hại quá... Huấn luyện viên của tôi còn bảo tôi đã không có đối thủ ở phổ người Hoa rồi chứ...” Hần chợt ôm chầm cậu, “Để tôi ôm em một chút nào, ôm một chút thôi...” Còn chưa rên xong, cậu đã xoay người, vật hần xuống đất.

Lần này hần tí thì tắc thở, suốt bao lâu sau mới thở phì phò, “Thần, người của anh sao lại nở động thủ ác thế chứ ỉ?”

Gương mặt lạnh lùng của Ân Thần Bắc từ từ hiện ý cười, nói, “Người của tôi, tất nhiên chỉ có tôi mới được chạm vào.” Khi nói lời này, y nhìn Diệp Vân Sắc, cậu lại chỉ bình thản, không giận cũng không phản đối. Pele chỉnh đốn lại dáng vẻ nhếch nhác, “Tôi chưa buông tha đâu, sweetheart, em cứ chờ đó.” Rồi cầm áo khoác, đi nhanh ra ngoài.

Nhìn hần mất dạng nơi huyền quan rồi, bấy giờ Ân Thần Bắc mới hỏi, “Em ổn chứ?”

Cậu lắc đầu, “Không sao.”

“Đến thư phòng anh, anh có việc cần giao cho em, tiện thể muốn uống cà phê em pha.” Y nhắc chân đi đằng trước, cẩn thận lưu ý cả bước chân Diệp Vân Sắc, thấy cậu dù đi hơi chậm nhưng vẫn không có vẻ gì trở ngại, mới an tâm.

Thư phòng Ân Thần Bắc có máy pha cà phê nguyên bộ, Diệp Vân Sắc đứng bên xay hạt cà phê, nghe Ân Thần Bắc nói, “Lô hàng này của Pele tính chia ra một nửa đánh vòng về châu Mỹ. Anh đã thỏa thuận với hần, chúng ta sẽ giúp đỡ hần vận chuyển hàng.” Y dùng bút chì khoanh mấy điểm trên bản đồ, Diệp Vân Sắc cúi nhìn, lại cười, “Đường này không phải tuyến tốt nhất, lại còn không đâu hao tổn rất nhiều nhân lực.”

“Điều em nói, anh biết.” Ân Thần Bắc mỉm cười, “Chỉ có điều, lô hàng đợt trước ở vùng biển quốc tế đã gây ngờ vực trong nội bộ có nội gián, lần này cố ý đi đường vòng âu cũng là cho tên nội gián ấy một cơ hội. Nếu nó ra tay, chắc chắn sa lưới. Còn nếu nó không...” Y chộp tay trong khoảng không, “Anh và Pele cũng chỉ có cách thỏa thuê kiếm tiền thôi.”

Cậu điều chỉnh độ âm bình cà phê, góp lời, “Chuyện bên vùng biển quốc tế, A Tiên đã điều tra, tuy chưa có kết quả cụ thể song dường như đã lần ra manh mối.” Ngón tay đang bưng bình cà phê chợt run lên, cậu

yên lặng đặt nó xuống, “Anh Thần, em ra đây một chốc, cà phê năm phút nữa là uống được.” Cậu hướng mặt về phía y, chậm rãi lui ra. Ân Thần Bắc đảo mắt nhìn, bắt gặp bên bắp đùi cậu, có một vết nước ầm ầm.

Đợi năm phút vẫn không thấy cậu về, Ân Thần Bắc ngậm xì gà, hồ nghi tới qua mình đã quá thô bạo, lại làm cậu bị thương? Đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, rốt cuộc cũng không yên lòng, vì thế tắt lửa đun cà phê, thẳng tiến về phòng cậu.

Diệp Vân Sắc ở trong căn phòng tít cuối dãy hành lang, thường thường cửa phòng khóa kín bưng, cậu không thích bị người lạ ra ra vào vào phòng. Cơ mà điểm này cũng chỉ là chuyện muối với Ân Thần Bắc, y có chìa khóa tất cả các phòng trong tay, thỉnh thoảng đêm hôm cũng lén mở phòng cậu, tạo tình thú chút đỉnh. Y rất khoái được xem khuôn mặt lạnh nhạt thường trực của cậu lộ vẻ lo sợ, lúng túng, biểu cảm ấy y có thể nghiền ngẫm lâu thật lâu, tâm tình nhờ đó cũng tốt hơn hẳn. Lần này lại như bao lần khác, y mở cửa phòng cậu, ngoài ý muốn là nghe được tiếng nước ào ào truyền ra từ phòng tắm.

Ban ngày mà đi tắm rửa chứng tỏ cậu bị thương. Y ngả người vào đầu giường, hút thuốc, óc não ùn ùn đổ về hình ảnh cậu giao đấu cùng Pele. Đôi chân bị hấn thô thiển mở ra, chắc chắn lại rách vết thương, thế nhưng cậu chẳng rên xiết lấy nửa câu...

Tiểu Diệp... Y nắm tay thật chặt, bỗng chốc cảm thấy phẫn nộ, chỉ muốn tóm Pele rồi dần hấn một trận như tử. Tên chết tiệt, dám xuống tay nặng thế...

Y nhận được tin tình báo, kẻ đã công kích bên vùng biển quốc tế có thân thủ rất khá, mạnh mẽ như con báo, nắm đấm như sắt thép, chỉ một đòn mà đánh gãy mũi địch.

Y lắc đầu tự cười, sao có thể là Tiểu Diệp chứ? Tiểu Diệp lợi hại thì lợi hại thật nhưng đòn tay không mạnh đến vậy. Thứ cậu giỏi nhất là công phu linh hoạt, so sánh với sức mạnh cơ bắp, ngay cả Pele cũng không phải đối thủ của cậu.

Cảm thấy thoải mái hơn với ý nghĩ này, thậm chí còn có phần vui vẻ, y đứng lên gõ cửa nhà tắm, “Em.” Y cao giọng gọi, “Ngâm trong đó bao lâu rồi? Không ra là anh vào đây.”

Y nghe thấy bên trong là một chuỗi tiếng vang rào rào sột soạt, Tiểu Diệp chắc không ngờ y đích thân đến, luống ca luống cuống tìm quần áo, “Ra ngay đây...” Bóng hình thôn dài của cậu in trên cánh cửa. Ân Thần Bắc thấy nóng người, sợ không kiểm soát được bản thân, vội vàng trở về giường ngồi. Đợi một lúc sau, mới thấy cậu choàng áo tắm bước ra, vừa thấy y, mặt đỏ bừng.

“Làm sao thế? Ngủ luôn trong bồn à? Bắt anh chờ bao lâu!”

Y đứng đỉnh mà rằng, đôi chân dài vắt vẻo bên mép giường. Diệp Vân Sắc muốn thay quần áo thì phải quành ra đằng sau y, trong khi y chẳng có ý định muốn đứng lên nhường đường.

“Em... Em vào thay quần áo.”

Cậu cũng không đủ dũng khí đi lấy quần áo cạnh y, may mắn thay cậu không chỉ có một bộ, bèn lục qua loa tủ quần áo rồi đẩy cửa thư phòng, lén vào.

Ân Thần Bắc lấy làm buồn cười vì tiếng khóa cửa lách. Tiểu Diệp ơi Tiểu Diệp, bao lâu thế rồi mà sao em chẳng chịu nhớ, một khi anh muốn vào, vốn vẹn một cánh cửa mà ngăn cản được anh ư?

Mưu đồ muốn trêu chọc cậu, y lấy chìa khóa thư phòng, mở cái rầm ra. Diệp Vân Sắc hơi nghiêng người lại, quần đã xổ xong, còn đang vận áo len, hiềm nỗi chưa lau khô người mà đã quỳnh quáng mặc áo, hậu quả là nửa đoạn áo bị cuốn kẹt, mà cậu thì cứ lộn xộn muốn kéo xuống cho bằng được.

“Anh...” Trong mắt lộ lộ ý hỏi làm sao anh vào được, nhưng miệng hết hé lại ngậm, chung quy cũng không thể hỏi.

Y thở dài, tới gần cậu, “Quay lại đây.” Y dịu dàng ra lệnh.

Cơ thể cậu rõ ràng cứng ngắc lại, căng thẳng không thôi. Điều này làm Ân Thần Bắc vô cùng bất mãn, đẩy cậu, nửa người trên của cậu ngã xuống bàn làm việc, lại nhìn sang mặt cậu, thấy nó đã bợt bạt.

Thì ra cậu ấy cũng biết sợ. Ân Thần Bắc nghĩ, vươn tay gỡ phần áo bị cậu xoắn vặn, chỉnh gọn giúp cậu. Cậu ngơ ngác để yên cho y tự tung tự tác, khẩn gọi, “Anh Thần...” Y cười, giọng điệu hòa hoãn, “Ngoan, cho anh xem vết thương đằng sau nào.”

Cậu giật nảy, thần trí tỉnh táo hẳn, tức khắc nhồm dậy, đẩy y ra, “Không cần, đã lành rồi.”

“Lành rồi?” Y nheo mắt, “Đâu ra lành nhanh dữ vậy?”

“Chỉ là vết thương vụn vặt thôi.” Cậu cố nặn ra một nụ cười, “Anh đi uống cà phê đi, nhờ người thì lại phải đun lại.” Đoạn lách người định ra ngoài, bị y kéo cổ tay, “Diệp Vân Sắc, em sợ anh chạm vào em thế sao?”

Y kề sát sát cậu, nghe hương thơm sau khi tắm của cậu quanh quẩn nơi đầu mũi, đọng vào mắt là dáng hình thanh tú, nho nhã, và cả khuôn mặt lấm tấm nước của cậu... Y xao xuyến, muốn hôn, cậu lại đột nhiên ngắt ngang, “Ba giờ chiều, tiệc rượu của chị Toudou.”

Đồng hồ sau lưng đã biểu thị hai giờ mười phút, Ân Thần Bắc vốn chẳng thèm ngại chậm trễ, vấn đề chính yếu là làm xong liệu Diệp Vân Sắc còn đứng lên nổi không thôi. Lửa giận tích tụ trong ***g ngực, lại càng bùng cháy dữ dội hơn bởi gương mặt lạnh tanh của cậu, y đẩy mạnh cậu ra, hậm hực nói, “Hai rưỡi mà không gặp em dưới lầu thì đừng trách anh vô tình!”

Đá cửa rầm rầm rồi bỏ đi.

Cậu mệt mỏi tựa người vào tường, cơn đau làm hai chân cậu run lẩy bẩy, giây tiếp theo cậu đã ngồi trượt xuống. Vết thương bị nước thấm trắng bột, cậu xấu hổ muốn bôi thuốc, nhưng nhất quyết không để ai giúp, cho nên cứ gồng mình chống đỡ đến tận khi không cố được nữa thì thôi.

Phòng cậu có một hòm thuốc nho nhỏ, chuyên sử dụng cho những vết thương đột phát hay những vết thương nghiêm trọng. Gần như là bỏ lết đến hòm thuốc, khi nắp hòm mở, nháy mắt, cậu thấy sự chua chát tràn lan, vượt quá sức chịu đựng của con tim. Cậu nhắm mắt, gắt gao ôm hòm thuốc vào lòng.

“Xin hãy chờ cho tôi chút tôn nghiêm...” Cậu thầm thì với chính mình.

Hai giờ ba mươi phút, Diệp Vân Sắc thung dung xuất hiện dưới lầu. Ân Thần Bắc trông thấy cậu ăn mặc chỉnh chu, đẹp như ngọc, liền bực bội vô cớ, giục tắt đèn thuốc, phát tay, “Đi thôi.”

Diệp Vân Sắc đi sát sau y như mọi ngày, hai người vẫn ngồi chung xe, chẳng qua lần này do cậu mở cửa. Ân Thần Bắc ngồi ghế sau chú ý đôi găng tay cậu đeo, tóc tai gọn gàng, đen nhánh, rõ ràng khoảng cách hai người thực gần, mà lại như muôn vàn xa xôi cách trở.

5. Chương 5

Dọc chặng đường, hai người không trò chuyện câu nào. Xe dừng trước cửa khách sạn St Francis(1), lập tức có nhân viên khách sạn bận đồ hoa lệ đến tiếp đón. Toudou Kei xúng xính trong bộ váy dạ hội lộng lẫy đứng trên bậc thềm, nhìn hai người đang xuống xe mà cười diễm lệ, “Đại thiếu gia Ân có mặt tầm này thật sự làm tôi lầm tưởng đồng hồ tôi chạy nhanh đấy.”

Ân Thần Bắc đón nhận cánh tay quàng lên vai mình của cô, trả lời, “Đi muộn không phải thói quen, mà là sở thích của tôi.”

“Chu choa, hay cho một gã tự cao tự đại.” Cô ngoái đầu, thối tặc Diệp Vân Sắc một nụ hôn gió, “Tự lo cho mình nhé, chớ có để các chị em dự tiệc rờ mó mình ghen.” Ân Thần Bắc ôm eo cô, gần gũi bên tai, “Cô giữ ý giữ tứ giúp tôi, kéo người ta hiểu nhầm cô là gái gọi Fireside tôi dẫn đến bây giờ.” Toudou không chịu yếu thế, cãi trả, “Anh mới giống money boy tôi bao thì có.”

Tham gia bữa tiệc toàn là các ông to bà lớn trong xã hội, giới chính trị thì cũng đã tề tựu vài vị Cục trưởng, còn cả một số ông trùm tư bản hay CEO các công ty nổi tiếng. Ân Thần Bắc lâu nay là nhân vật mạnh vì gạo, bạo vì tiền, đi loanh quanh tiệc năm ba vòng đã hộp hỏn được vô số kiều nữ danh gia và mấy nhà

có quan hệ mật thiết. Diệp Vân Sắc phụ trách an toàn cho y, thế mà một cơ hội đến gần y cũng không có, chung quanh cậu cứ tới tấp hết lời này tới lời khác rỏ vào tai, thuyết minh y nào là quyền thế cỡ nào, nào là hót hột ra sao. Cậu trộm thở dài, tự giác lui sang một bên.

Tô Tiến cũng chào thua, không tiếp cận y được. Hắn sốt ruột, hỏi cậu, “Tiểu Diệp, không có ai ở cạnh anh Thần thì cũng không được đâu.” Cậu trầm ngâm một hồi, sau mới bảo, “Để tôi chen thử lần nữa, nếu vẫn không được, anh gọi điện nhờ anh Thần sang bên chúng ta đi.”

Tô Tiến hoan hỉ, “Đúng là chỉ cậu mới có cách.”

Cậu vừa dậm bước được hai bước, đột nhiên khựng lại, chống tay lên tường. Tô Tiến hoảng hốt, ân cần hỏi thăm, “Bị gì vậy?” Cậu lắc đầu, sắc mặt cực kém, màu môi nhợt nhạt. Tô Tiến không biết cậu đang bị thương, nhưng theo lẽ thường, nếu chỉ là bệnh vặt thì cậu không đời nào để lộ ra trên mặt, thành thử cũng lo lắng ít nhiều, bèn đề nghị, “Cậu sang kia ngồi đi, để tôi gọi điện nhờ anh Thần qua đây cho.”

Cậu hé môi, tựa như đấu tranh, một lát sau mới nói nhỏ, “Anh Thần đến thì anh nói tôi đi vệ sinh một chốc rồi sẽ trở lại.”

Tô Tiến thấy chân tay cậu bất ổn, đuổi theo hỏi, “Cần tôi đưa cậu đi không?”

Cậu từ chối, hòa mình vào giữa đám đông.

Tô Tiến gọi điện cho Ân Thần Bắc, sau hai tiếng nhạc chờ, giọng Ân Thần Bắc nhận nghe, “Thế nào?”

“Toàn bộ đều làm theo chỉ định của anh Thần.” Tô Tiến đáp.

“Tốt. Tôi biết rồi.” “Cạch” một tiếng, Ân Thần Bắc cúp máy, cô nàng tươi xinh bên cạnh cọt cọt vào cánh tay y, yếu điệu hỏi, “Thần, giờ này mà anh còn nghe điện thoại của bồ à?”

Y ôm vai cô, cả cười, “Nhạc lại nổi rồi kia, khúc này chúng ta nhảy cùng nhau nhé?” Cô nàng ỏn ẻn, “Đồ đáng ghét~” Rồi lại cười hi hi, bá tay y.

Trầy trật mãi Diệp Vân Sắc mới đến được WC, tựa vào bồn rửa tay, thở hồng hộc, xấp xấp nước lạnh lên mặt. Người trẻ tuổi trong gương đang nhìn thẳng cậu, nụ cười luôn treo trên môi lại thiếu đi đôi phần mai mỉa cùng vẻ lạnh nhạt ít ai thấy.

Cậu đứng đó nửa phút, bôi xà phòng rửa sạch tay, thế rồi mới chỉnh trang lại và ra ngoài.

Ân Thần Bắc đang bàn công chuyện làm ăn, thêm rượu làm vui, hai bên tự nhốt mình vào một căn phòng, thỏa thuận kín đáo chừng ba tiếng. Chân Diệp Vân Sắc đứng canh đã sắp tê cứng, chợt Cục trưởng Toudou mở cửa, trông thấy cậu đứng ngoài, ông hòa ái hỏi han, “Tiểu Diệp đấy à, vẫn cực khổ trông nom A Thần nhỉ, hôm nay cứ uống cho đã đi nhé.” Cậu mỉm cười đáp lễ bằng tiếng Nhật trôi chảy, “Ngài Toudou thật phong độ hơn xưa, sau này còn nhờ ngài chiếu cố.”

“Nào có, thanh niên trẻ tuổi tiền đồ mới xán lạn.” Ông ta vỗ vai cậu, đoạn đi khỏi đó dưới sự hộ tống của hai vệ sĩ, sát theo sau có lực tặc mấy người theo ra cùng, người trước ra một quãng xong mới đến lượt người tiếp theo ra, cuối cùng là Ân Thần Bắc. Diệp Vân Sắc lúc này đã rã rời lắm rồi, mà y không hề nhận thấy, phân phó, “Ra đại sảnh thôi, các em cũng nên thoải mái, mời vài cô nhảy đi.”

Cậu đào đầu ra sức để mà khiêu vũ nữa, song vẫn mỉm cười đáp vâng.

Mới đi đến thang máy, bỗng có mấy người xuất hiện, người nào người nấy đều mặc đồng phục cảnh sát, hơn nữa tay ai cũng cầm súng.

Tô Tiến kinh hãi, nhaoáng cái chân trước người Ân Thần Bắc, lớn tiếng hỏi, “Các người là ai? Được cầm súng đi loạn trong này sao?”

Vị cảnh sát đứng gần nhất giơ giấy, Tô Tiến vừa thấy dưới cùng đề dòng chữ “Cục cảnh sát San Francisco” to tướng liền đổi sắc. Bên cảnh sát đặt vấn đề trước, giọng Anh Mỹ tiêu chuẩn, “Anh Ân Thần Bắc, anh bị tố cáo về tội cố ý gây thương tích, cần phải phối hợp điều tra với Cục cảnh sát San Francisco. Anh có quyền giữ im lặng. Nếu anh rũ bỏ quyền lợi này, mỗi một câu nói của anh đều có thể trở thành chứng cứ chống lại anh.”

“Cái gì? Cố ý gây thương tích!! Bớ nói ai cố ý gây thương tích đấy, bớ biết bớ đang nói chuyện với ai không?!” Tô Tiến nhảy ra, rống to, Diệp Vân Sắc vừa kịp giữ chặt hắn ta, “Đừng kích động, họ xem ra có chuẩn bị rồi mới đến.” Lấy lại bình tĩnh, cậu hỏi, “Thưa ông, tôi có quyền biết bị cáo vụ án này là ai không?”

“Bị cáo? Muốn biết thì cứ đến Cục cảnh sát đi đã.” Ông ta hất tay với mấy người đứng sau, “Dẫn đi.” Tức thời có hai người tiến lên, dùng vũ lực áp giải Ân Thần Bắc ở giữa.

“Anh Thần...” Diệp Vân Sắc kêu lên. Y quay lại, nét mặt bình thản không ngờ, bình thản đến trấn tĩnh trong mọi trường hợp, “Tiểu Diệp.” Y dặn, “Sự vụ công ty giao cho em, thiếu tài liệu cứ tìm Tô Tiến, quản thúc các anh em tốt nhất đừng gây chuyện, vài ngày nữa anh lại về.”

Y chỉnh vạt áo, thần thái tự nhiên đi cùng đội cảnh sát vào thang máy. Tô Tiến toan nhấc chân đuổi theo thì Diệp Vân Sắc gọi giật lại, “A Tiến, tạm thời họ chưa làm gì được anh Thần đâu. Trước tiên anh gọi điện cho Tiểu Bạch, kêu anh ta tra xem là ai giật dây. Còn bên Cục trưởng Toudou, cũng phải báo ông ấy một tiếng, nhờ ông ấy tạo áp lực với bên cảnh sát buộc họ không gây khó dễ anh Thần.”

“Được.” Tô Tiến đồng ý tấp lự, cậu lại nói, “Lấy tên tôi ra ngân hàng rút tiền mặt đi, tôi cứ thấy nao nao, sợ rằng không phải vung ra ít tiền là đã dẹp xong được vụ này.” Thoáng ngừng, cậu trầm tư, “Cố ý gây thương tích... Cả San Francisco còn ai dám tác oai tác quái ở địa bàn anh Thần, kiện anh ấy cố ý gây thương tích...” Mắt cậu lóe sáng thoát chốc, sầm mặt, “Lẽ nào là bang Đông Hưng?”

Tô Tiến găm ghè, “Chó chết, để ông mò ra, ông phang què chân cả lũ chó đấy.”

“Thôi được rồi, đi làm mấy chuyện tôi bảo đi.” Cậu phẩy tay, “Giờ tôi đi thương lượng với bên luật sư cùng chị Toudou, anh xong việc thì về, tôi ở trong thư phòng anh Thần chờ anh.”

Ding! Thang máy mở cửa, cậu nhanh chóng đi vào.

Kết quả điều tra của Tô Tiến rất chóng vánh. Diệp Vân Sắc ngồi trong thư phòng, xem xét tư liệu hắn trình, càng đọc, lòng mày càng nhíu chặt. Cậu thả xấp giấy xuống bàn, đứng dậy cầm đĩa nhạc bỏ vào máy hát, tiếng ca thánh thót ngân lên, bấy giờ cậu mới nhìn hắn, “Vụ lần này, trăm phần trăm có kẻ ném đá giấu tay.”

“Các anh em cũng đoán định như thế. Chúng ta mài dít ở San Francisco đã chừng ấy năm, đây là lần đầu tiên anh Thần phải chui vào ổ bọn cớm. Hãm tài! Bình thường bên mình dút no cho chúng bao nhiêu, đến khi lật bài ngửa thì nửa điểm mặt mũi chúng cũng không chừa lại cho mình.”

“Anh đừng nóng.” Cậu cười khê, vỗ vai hắn, “Chúng ta dự liệu là một chuyện, chứng minh được lại là chuyện khác. Nền móng bang Đông Hưng bèo bọt, dựa vào chúng có mơ cũng đừng hòng xê xích nổi anh Thần một ly. Quan trọng là kẻ đứng sau màn, là ai.”

“Tiểu Diệp, cậu nói xem chúng ta phải làm sao đây?”

Cậu đề nghị, “Tôi có kêu Gerritsen ‘bôi trơn’ cho cảnh sát rồi, hẳn là không lâu nữa sẽ có tin thôi, anh kiên nhẫn chờ thêm.” Dứt lời, di động cậu reo lên. Cả cậu lẫn Tô Tiến đều trao nhau một cái liếc mắt, cậu nhận điện.

“A lô? Tiểu Diệp đây.”

“...”

“...”

“...”

Một sự im lặng đáng kể. Rồi sau Diệp Vân Sắc phá ra cười, nói vào tai nghe, “Tôi biết rồi Gerritsen, làm tốt lắm, bao giờ về tôi cảm tạ hậu hĩnh.”

Cậu cúp máy, quay qua bảo Tô Tiến, “Đã có kết quả. Bên cảnh sát đòi quả nhiên không phải hung thủ cố ý gây thương tích, mà là vụ ở vùng biển quốc tế làm không sạch sẽ, sót lại người sống.”

“Hả...?” Tô Tiến trợn hỏa.

Cậu rảo bước quanh phòng, “Họ tìm được người sống sót, vậy là chĩa mũi dùi vào anh Thần, khôn nổi không có bằng chứng chính xác, đúng lúc đó lại lợi dụng được chuyện đám Đông Hưng. Thực chất mà nói, bên mình chỉ cần phong tỏa mồm miệng lại, họ muốn gây sức ép gì cũng vô dụng, và lẽ tất yếu là anh Thần sẽ được thả. Vấn đề là cái đứa còn sống kia không dễ xử lý đâu.”

Trong mắt Tô Tiến lóe ra ánh sáng hung độc, “Không bằng để tôi tìm người...” Còn đang nói dở dang, Diệp Vân Sắc đã nghiêm mặt, “Lần sau đừng nói thế nữa, anh chưa suy xét xem sẽ bị dính líu bao nhiêu người, chẳng may lại làm liên lụy các anh em lẫn anh Thần...”

Tô Tiến đỏ mặt, bấy lâu nay hấn vãn rất khâm phục cậu, cũng không dám tranh cãi với cậu, thế nhưng bất chợt nghĩ ra một chuyện, hấn phản đối, “Dù có muốn tra xét vụ bang Đông Hưng thì vào tù cũng là tôi, liên quan gì anh Thần?!”

Cậu thở dài, “Thủ phạm tòng phạm, đơn giản vậy anh hấn phải biết chứ.”

Tô Tiến im thin thít như thịt nấu đông.

Cậu đứng cạnh cửa sổ, ngẫm nghĩ lại mọi thứ Ân Thần Bắc căn dặn trước khi đi lần nữa, bỗng hỏi, “A Tiến, anh Thần dặn tôi có tài liệu gì cần thì tìm anh. Tài liệu anh ấy nhắc đến là gì?”

Tô Tiến hồi tưởng, lại ngậm ngùi, “Không biết, không thấy anh Thần nói gì hết.”

Cậu gợi ý, “Nghĩ kỹ thử xem, hôm xảy ra chuyện, các anh đến công ty, anh Thần có giao gì cho anh không?”

Tô Tiến cố gắng nhớ lại, “Anh Thần gặp vài thành viên quản trị, không hợp, ký một bản hợp đồng... À, đúng rồi, anh ấy nhắc tôi giữ một bản hợp đồng dự trừ cắt trong ngăn kéo bàn làm việc.”

“Thật không?” Mắt Diệp Vân Sắc sáng bừng, “Giờ anh về văn phòng anh Thần lấy nó đến đây ngay đi, nhớ phải bí mật, đừng để người thứ ba biết.”

“Yên tâm, Tiểu Diệp.” Tô Tiến vỗ ngực, “Cứ giao cho tôi.”

“Được.” Cậu cười, “Đi sớm về sớm.”

Toudou Kei gọi điện tới, “Ông già đã dọn đường rồi đấy, chị điện nhắn cậu một tiếng.”

Cậu cười đáp, “Cám ơn chị Toudou, miễn là anh Thần không chịu khổ ải gì bên đó, chúng em cũng nhẹ lòng hơn hấn.”

“Y chịu khổ ải á?” Toudou cười giễu, “Y ở đó không làm Thái thượng hoàng thì cũng làm Thượng đế của đám cảnh sát San Francisco ấy chứ, cậu chờ mà xem, đến hôm y được thả kiểu gì cũng có người tung hoa mừng rỡ tiễn y đi cho coi.”

“Mong là vậy ạ.” Cậu cười.

Khi cúp máy cũng là lúc Tô Tiến về, cầm theo một túi giấy, bên trong đựng đầy giấy tờ và đĩa CD. Cậu cau mày nhìn hấn dốc hết đồ trong túi xuống bàn, “Giấy tờ?”

“Giấy tờ của anh Thần. Tôi lấy hết mọi thứ ở bàn anh ấy đến đây.” Tô Tiến trả lời.

Cậu ôm đầu, tự buông tiếng thở dài thật kín đáo, kể đó xấn tay áo soạn lại toàn bộ mớ giấy tờ. Trước nhất là phân loại từng tờ một, vuốt phẳng những tờ bị cong cớn, lẫn lộn cả những tấm card lạ kỳ. Xấp giấy tờ, khi thì là bố trí công việc tự tay Ân Thần Bắc ghi lại, khi thì là một dãy số điện thoại, rồi cả tên người. Ví dụ như lúc cậu nhìn thấy ba con chữ “Diệp Vân Sắc” trên mặt giấy, bên cạnh còn vẽ một hình trái tim thực thỏ, cậu giật mình, quăng luôn nó qua phần giấy bỏ đi.

Càng tìm càng phát hiện, số giấy tờ căn bản không có thứ cậu cần tìm, thành ra phải tìm sang đồng đĩa và đĩa CD, nào là bản ghi chép cuộc họp, nào là tuyển tập ca sĩ tân thời, mà buồn cười nhất cậu còn phát hiện cả đĩa A. Người như Ân Thần Bắc, ấy thế mà lại mang đĩa A vào văn phòng, có vẻ cái đầu y thật đủ trò. Xếp đi xếp lại vẫn còn sót năm, sáu đĩa không có tên, không có vỏ, cậu bèn mở máy tính, xem từng đĩa một.

Phóng sự.

Phong cảnh nước ngoài.

Phim ma, những bí ẩn trong nước vẫn chưa có lời giải đáp.

Đĩa rỗng.

Lại là đĩa rỗng...

Đĩa cuối cùng, không đọc được.

Diệp Vân Sắc sững sốt, ngón tay gõ phím Enter, màn hình xổ ra một chuỗi ký tự. Tô Tiến nhắc thấy cậu chần động cũng chạy tới xem, nhưng giây tiếp theo hắn đã gãi đầu, “Tiểu Diệp, chữ gì đây... Tôi không đọc được chữ nào cả.”

“Anh không biết là phải rồi, đây không phải tiếng Anh, cũng không phải tiếng Pháp...” Cậu nhắm mắt, rồi lại mở, “Đây là tiếng Đức, nghĩa là xin nhập mật khẩu.”

“Hả?” Tô Tiến lắp bắp, “Anh Thần mà dùng tiếng Đức cài mật khẩu à? Vả lại... Tiểu Diệp, cậu biết tiếng Đức...?”

“Biết tiếng Đức thì có tác dụng gì nào, tôi đâu có biết mật khẩu của anh Thần.” Cậu cười khở, gõ mấy con số, hệ thống lập tức hiện thông báo mật mã sai. Cậu nhìn hàng chữ nhỏ dưới cùng màn hình, tự lào thảo, “Chỉ được ba lần nhập mật khẩu, nếu vẫn nhập sai thì khóa toàn bộ.”

“Nghĩa là...”

“Nếu vẫn không nhập được mật khẩu chính xác, đĩa này sẽ thành đĩa bỏ đi.”

Cậu dừng tay, ngả lưng vào ghế, bắt đầu cân nhắc. Tô Tiến đứng một bên vò đầu bứt tai, càng cuống càng mất phương hướng, “Tiểu Diệp, đĩa này chắc chắn là đồ quan trọng anh Thần giao cho, cậu nhất định phải nghĩ cách xem được nó.”

Cậu điềm nhiên tiếp lời, “A Tiến, làm sao anh biết đây là đồ quan trọng của anh Thần?”

“A?” Tô Tiến ngỡ ngàng, đáp theo phản xạ, “Không quan trọng... Không quan trọng mà cài nhiều bảo vệ vậy sao? Một cái đĩa mà cũng không đọc được.”

“Thế, có đĩa gì đáng để anh Thần dùng đến phương pháp này để bảo vệ?” Đôi mắt đang khép chậm chậm mở, cậu nhìn Tô Tiến. Y bối rối xoa mặt, “Tôi... Tôi không biết.”

Cậu thở dài, chùng giọng, “Tôi cũng không biết. Phải chăng về lô hàng đã mất ở vùng biển quốc tế?”

Tô Tiến trở mắt nhìn cậu, cậu chỉ chột nhếch cười, “Đã thế, tôi càng phải đọc được nó.” Đoạn đứng dậy đi ra khỏi phòng, lát sau cầm theo một ổ đĩa, đút vào CPU. Tiếng chạy đĩa “ồ ồ” vang lên, màn hình xuất hiện một bảng lệnh khác, nụ cười trên môi cậu càng đậm hình, bàn tay trên phím gõ phăm phăm.

Tô Tiến đứng sau, nhìn chăm chú vào mười đầu ngón tay trắng nõn linh động thao tác lệnh trên bàn phím, tự cắn môi. Cậu nhập thêm một lệnh mới, vài phút sau “ding” một tiếng, hệ thống đã phá mã xong, thành công xâm nhập chiếc đĩa CD. Cậu đang muốn mở đĩa, hệ thống đột ngột bắn ra “Xác nhận mật mã tầng thứ 2 . “Kìa” một câu, cậu thắc mắc, “A Tiến, cái gì đây?”

Tô Tiến lúng búng, “Sao thế nhỉ, tôi cũng chịu.”

Cậu lắc đầu, tiếp tục khởi động hệ thống phá mã, bắt đầu phá tiếp.

Trời dần dà nhập nhoạng, Tô Tiến hỏi, “Cần bật đèn không, Tiểu Diệp?” Cậu lắc đầu, tầng thứ hai này còn khó đột nhập hơn cả tầng thứ nhất. Cậu dồn hết tinh lực vào đây, căn bản không nghe rõ hắn nói gì. Lại nhập lệnh khoảng hơn mười phút nữa, các chỉ lệnh từ từ được hệ thống tiếp nhận, chỉ cần ấn hai lần Enter nữa là có thể dỡ bỏ toàn bộ, cậu đang phân khởi toan bầm, thỉnh linh một ý định lại lóe lên như điện xẹt trong não.

Cậu khựng tay lại, ngẫm nghĩ rất nhanh. Tô Tiến đứng sau nên không nhận ra sự lẩn chần của cậu, còn tưởng cậu đang vò đầu bứt tóc. Cậu dừng đến hơn nửa phút, hỏi Tô Tiến, “Chuyện ở vùng biển quốc tế, qua một tháng rồi phải không?”

“Không đâu.” Tô Tiến đáp thật, “Xảy ra ngày 14 tháng trước, hôm nay mới mừng 6 tháng 11.”

“Nói cách khác, anh Thần hẳn nhớ rất kỹ vụ này.”

“Ừ.” Tô Tiến gật đầu, không hiểu ý cậu lắm.

Cậu đẩy bàn phím ra, xoay ghế về phía Tô Tiến, điềm đạm bảo, “Tôi có một quyết định, anh A Tiến muốn nghe không?”

Hắn liền cười ha ha, “Tiểu Diệp, cậu cũng thật là, khách sáo gì với bọn này nữa. Ai chả biết toàn bộ anh em trong bang giờ đều nghe lời cậu.”

“Tốt.” Cậu vỗ tay, cũng cười, “Là anh nói đấy nhé, anh em trong bang đều nghe tôi, vậy tôi đứng ra quyết định thay mọi người luôn. Cái đĩa này, không thể giữ lại.”

“Cái gì?” Tô Tiến thộn mặt.

Cậu chậm rãi giải thích, “Cái đĩa này có liên quan tới chuyện vùng biển cũng tốt, không liên quan cũng tốt, gì thì gì cũng đều bất lợi đối với anh Thần. Giữ lại nó, hệt như cài một quả bom bất kể lúc nào cũng có thể nổ, mà tiêu hủy nó đồng nghĩa loại bỏ mọi tiền căn hậu quả, chi tiết, và tất cả bí mật mà anh Thần biết. Chúng ta sao phải trầy trật làm tử đưng hồ sơ thay các A Sir của Cục cảnh sát?”

Cậu đóng từng trình tự lại, tuốt đĩa ra rồi bẽ gãy trong lòng bàn tay, “A Tiến, chuyện này có tôi biết, anh biết, anh Thần sớm muộn gì cũng biết. Cái đĩa, hiện tại tôi hủy, xảy ra hậu quả gì cứ kêu anh Thần tìm tôi.” Chốt hạ xong, cậu thả mảnh đĩa gãy nát xuống mặt bàn, “Dọn dẹp sạch sẽ đi.”

Ngắn gọn đến thế, quyết đoán đến thế, Tô Tiến chỉ có thể mắt chữ A mồm chữ O, tới khi phục hồi tinh thần thì đĩa đã thành mấy mảnh vỡ lìa, hắn giậm chân bình bịch, “Thế này... Thế này...” Cậu cười nhàn nhạt, “Không phải tiếc. Chỉ cần bảo vệ được anh Thần, có giá trị hơn bảo vệ một trăm cái đĩa CD.”

Nói xong câu đó, gương mặt cậu đã lộ vẻ mệt mỏi hơn bao giờ hết. Tô Tiến cũng không nỡ để cậu lao tâm khổ tứ suốt từ sáng giờ, bèn khuyên, “Biết rồi. Tiểu Diệp, về nghỉ ngơi trước đi, có tin tức gì tôi cam đoan sẽ báo cho cậu đầu tiên.” Cậu nghĩ nghĩ, cũng thấy mình không chống đỡ lâu thêm được nữa nên đồng thuận, “Ừm. Có điều tôi ở dưới phòng cho khách lầu dưới nhé, tiện cho ai có công chuyện cần tìm. À phải...” Cậu nhớ tới Lương Nhiễm, lại hỏi, “Thằng bé ấy sao rồi? Các anh đừng vô lễ với nó quá, nói gì thì nói, nó vẫn là người của anh Thần.”

“Tiểu Diệp yên tâm đi, bọn này đều biết chừng mực.”

Cậu gật đầu, “Vậy được rồi.” Và từ tốn bước ra cửa.

Mấy ngày sau đó, cậu bận tới tám mắt mũi, vừa phải liên lạc mời luật sư nộp tiền bảo lãnh cho Ân Thần Bắc, vừa phải quản lý chuyện bang hội, lại còn phải lo toan công việc hoạt động các xí nghiệp Ân thị. Tiểu Bạch dẫn theo một toán, bao vây người của Đông Hưng, tin tức truyền về cũng y như Diệp Văn Sắc đã dự liệu, bên cảnh sát quả nhiên lấy chuyện này làm cớ bắt Ân Thần Bắc. Bọn cậu buộc Đông Hưng làm đơn rút kiện, Đông Hưng vừa không dám đắc tội cảnh sát, vừa không dám mạo phạm thế lực Mafia, nhất thời lâm vào tình trạng đầu sứt trán mề. Cùng thời điểm này, Diệp Văn Sắc nhún nhường, đốc lực phối hợp cảnh sát điều tra, từ biệt thự chính của Ân gia đến các biệt thự nhỏ và căn hộ đều rộng mở mời cảnh sát lục soát, mặt khác cậu cũng đã rút sẵn một khoản tiền lớn từ ngân hàng, chỉ đợi thời cơ chín muồi là sẵn sàng nộp tiền bảo lãnh, rước người ra.

Khoảng thời gian này, có hai lần cậu muốn vào thăm Ân Thần Bắc đều bị cảnh sát ngăn cản, trái lại, Toudou Kei mượn danh nghĩa vị hôn thê, vào thăm trót lọt, đưa tin trở ra rằng gã đỡ Ân Thần Bắc trong tù ăn ngon ngủ ngon, còn béo quay mấy lạng so với bình thường. Tốp thuộc hạ đều cắn răng rì tai nhau, chờ đại ca ra, nhất định phải đòi y khao một bữa no nê mới chịu. Diệp Văn Sắc cười, lần này mọi người khỏi nhắc, tôi cũng phải đòi anh ấy tăng tiền lương. Mọi người cùng ồ lên đùa giỡn.

6. Chương 6

Tầm nhá nhem, Lương Nhiễm nằm ngủ chập chờn trên sô pha.

Nó đến cũng được một thời gian rồi, ban đầu còn không dám tiếp xúc ai, đến khi hăm hở được chút dũng khí, thì người nó muốn tìm lại không có nhà.

Vốn dĩ nó muốn trò chuyện với cậu chứ không phải những người hầu giả câm giả điếc, cũng không phải những gã vệ sĩ mặt lạnh, lại càng không phải màn hình ti vi chỉ biết tự biên tự diễn... Sách cậu cho nó mượn, trải trên tay, nó vuốt một lần lại một lần, rốt cuộc thiếp đi mất.

Nó mơ thấy mình ngồi trong phòng ăn, vị trí nọ từng là cậu ngồi, nó như còn có thể chạm vào nhiệt độ cơ thể cậu, hơi thở thanh khiết của cậu. “Anh Tiểu Diệp...” Muốn duỗi tay về phía cậu, thoát cái gương mặt kia đã biến đổi, âm trầm mà dễ sợ, đè nghiêng nó. Nó chống cự trong phạm vi nhỏ hẹp, chất giọng người kia như rắn độc, hỏi nó, “Cậu thích làm ở đâu? Trên sô pha, trên bàn, hay là...” Cả người nó run bần bật, đột nhiên thét chói tai, “Tránh ra... Tránh ra...” Tay trong không trung quơ loạn xà ngầu, chợt nhiên được ai cầm lấy, rót vào tai nó là giọng nó hiền hòa, “Đừng sợ, anh đây.”

Nó mở choàng mắt, thấy một người đang ngồi xổm trước mắt, con người trong veo, dịu dàng nhìn nó. Cậu cười, kéo nó ngồi lên sô pha, cởi áo khoác đắp cho nó, lựa lời mà hỏi, “Gặp ác mộng à? Sao ra đây ngủ?”

Nó ú ớ không biết đáp sao, nhìn quanh, mới phát giác ti vi đã tắt, rèm đã buông.

“Anh Tiểu Diệp...” Nó gọi lí nhí. Quần áo Diệp Vân Sắc vẫn nghiêm trang, tựa hồ cậu mới về, sắc mặt phờ phạc, dưới mắt thâm quầng, vậy mà vẫn cười nhẹ nhàng như gió, nắm tay nó, chu đáo bảo, “Anh đưa em về phòng nhé, ngồi đây bị cảm mất.”

Cậu đi đằng trước dẫn đường, đèn hành lang đã tắt hơn nửa, đôi ba ngọn đèn còn lại kéo chiếc bóng họ dài ra miết miết, rung rung in cả trên tường. Bình sinh nó mấy cảnh như phim kinh dị này, nó hãi lắm, thế nhưng hiện thời không sợ chút nào hết, ngược lại còn sinh ra cảm giác ấm cúng tự nhiên. Dù chỉ theo sau cậu, nhưng bóng họ tựa như đầu kê đầu, vai sát vai... Lương Nhiễm nhận ra giờ phút này nó gần sát cậu đến thế, dù chỉ là hai chiếc bóng gần sát, tim nó vẫn dâng trào một nỗi niềm hạnh phúc lạ.

Diệp Vân Sắc đưa nó về phòng ngủ, hỏi, “Anh để một đèn hay tắt hết cho em ngủ?” Lương Nhiễm đấu tranh nội tâm, vun vén hết dũng khí mới thốt, “Anh Tiểu Diệp... Anh ngủ cùng em... Được không?”

Nó nhìn ra được cậu sững sờ, nhưng rồi vẫn mỉm cười với nó, “Ừ, anh ngồi với em, em nằm đi.” Cậu đỡ nó nửa nằm trên giường, tén chăn cẩn thận. Nó trông có vẻ thất vọng, cậu bèn cười, “Sao nào? Nhớ nhà, hay sợ ma?”

Nó lắc quây quây, “Không ạ.”

“Thế ở một mình nên cô đơn hả?” Cậu đoán, “Hồi anh mới đến, còn nhát hơn em, phòng khách nhỏ cũng không dám vào. Ăn cơm ăn ngay trong phòng, bên ngoài có tiếng động gì cũng làm anh sợ hãi.”

“Tại sao ạ?” Lương Nhiễm có điểm tò mò. Diệp Vân Sắc trong lòng nó không khác gì một sự hiện hữu của thần linh, nó không thể tưởng tượng ra cậu mà cũng có những cảm xúc của người trần mắt thịt như này.

“Tại sao à?” Cậu lặp lại câu hỏi, âm giọng buông lơi, như gần như xa, như là không thực, “Bởi chưa từng gặp nếp sống tương tự. Trước đó, anh ở ký túc xá, hai người một phòng, bỗng dưng vào một nơi hoành tráng như này, nội phòng khách đã chiếm 70, 80 m², nhà cũ của anh chỉ là mấy người chen chúc trong một gian phòng 40 m² là cùng.”

“Chuẩn chuẩn.” Nó giữ chặt tay cậu, “Em còn không dám ra cổng cơ, hễ đi được một nửa tim cứ đập như trống. Cả lầu trên nữa, cầu thang y hệt con mãnh thú ngoác mồm, ai đi lên cứ như sẽ bị nó nuốt chửng. Anh Tiểu Diệp, có cảm thấy thế không?”

Cậu hạ tầm mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lầu trên thuộc về anh Thần, đương nhiên anh cũng không được tùy tiện lên. Nhưng mà cầu thang thì, có lần anh từng ngã từ trên đó xuống.”

“Á?” Nó giật mình, “Anh học võ mà? Thế mà cũng bị ngã?”

Cậu mỉm cười, “Ai bảo học võ thì không bị ngã chứ? Lúc mới nhập môn, thầy anh dạy, trước khi học đánh người, phải học bị người đánh đã. Nên anh võ vẽ không giỏi lắm đâu, nhưng công phu bị đánh thì thứ thiệt luôn.”

Nó tò tò dòm thân hình gầy yếu của cậu, buột miệng thốt, “A à~”

Hai người hàn huyên qua lại vài câu, Diệp Vân Sắc đứng lên, “Tán gẫu cùng em vui lắm. Mỗi tội hôm nay muộn rồi, mai anh nhờ người dẫn em dạo phố nhé.”

Lương Nhiễm vui vẻ nói, “Thật thế ạ, thích quá!”

Cậu căn vặn, “Anh ngủ ngay phòng bên cạnh, tối có gì cứ gõ tường là anh nghe thấy. Nhớ đừng có đập chân nha, mùa này vẫn lạnh, cẩn thận không cảm.”

“Dạ. Dạ.” Lương Nhiễm gật như già tởm, lời quan tâm của cậu làm nó sung sướng lắm. Nó hớn hở hỏi thêm, “Đúng rồi anh Tiểu Diệp, sao mấy nay không thấy anh Thần đâu? Ảnh bận đi làm sao?”

“Anh ấy?” Cậu hơi ngơ ra, sau đó đáp, “Anh ấy có chút việc, nhưng sắp về rồi, em sẽ được gặp lại anh ấy sớm thôi.”

“Sớm?” Nó dò hỏi, “Sớm là bao lâu?”

“Chừng hai ngày nữa đi.” Cậu cười, trả lời.

Hai ngày sau, Ân Thần Bắc về nhà thật. Rất nhiều anh em trong bang đều có mặt đón tiếp y, rộn ràng không tả xiết.

Trong số đó lại không thấy mặt mũi Diệp Vân Sắc đâu, y gọi người hỏi, được biết cậu đang ở trên lầu nghe điện của Toudou Kei. Y lấy làm khó chịu. Cô Toudou này càng ngày càng thân cận cậu, hoàn toàn không thêm để chồng chưa cưới của mình vào mắt. Y cũng không rõ rốt cuộc mình đang ghen với Toudou hay đang ghen với Tiểu Diệp, nhưng tựu trung là thấy hai người này riu ra riu rít với nhau, y cực kỳ không thích.

Lương Nhiễm cũng có mặt, mặc bộ đồ Tây Diệp Vân Sắc chọn cho, cà vạt sọc kẻ, nom xinh đẹp hết mực. Ân Thần Bắc rất nhanh trông thấy nó, thoáng chốc ngây người, còn cười, “Nhóc con, được đấy chứ.” Lương Nhiễm đỏ mặt, cũng có chút hê hê nho nhỏ. Hôm nay nó đều là được Diệp Vân Sắc “xì tai” cho, được ở chung với cậu một tiếng đồng hồ, đến giờ nghỉ lại vẫn còn thấy lâng lâng.

Sau cùng Diệp Vân Sắc cũng xuất hiện, quần trắng, áo len trắng, nhã nhặn, thanh thuần, đứng nơi đầu cầu thang. Ảnh mắt Ân Thần Bắc tự động lia tới, rõ ràng cậu gầy đi hẳn so với trước khi y đi, thoát nhìn cũng ổn, nhưng đi đường cứ nghiêng ngả, biết ngay là do không ngủ đủ giấc.

Cậu tới gần y, cười cười vươn tay, “Anh Thần, mừng anh trở về.” Y lẳng lặng nhìn cậu, choàng tay ôm cậu.

Cái ôm rất bất ngờ, nhưng cũng lại rất tự nhiên, chẳng ai thấy y làm vậy không đứng chỗ nào. Y cười mỉm, “Vất vả rồi, Tiểu Diệp.”

Cậu khề khàng đáp, “Anh Thần trở về, các anh em cũng yên tâm hơn.”

Màn tiếp theo đương nhiên là tiệc tùng, đối với Lương Nhiễm mà nói, chính là một hồi ức suốt đời khó quên. Chưa bao giờ nó chứng kiến đông người uống say ngật ngưỡng đến mất cả hình tượng, rống rít gào thét, ngã phải ngã trái như vậy. Ai ai cũng đôn đáo mời rượu, cụng rượu, toàn đại sảnh nhộn nhịp âm thanh ăn uống linh đình. Bản thân nó cũng không biết đã uống bao nhiêu ly, mất say lơ đãng, đầu óc chệnh choạng.

Nhưng nó vẫn không để tâm, mọi sự chú ý của nó chỉ là cẩn thận tránh cho rượu không bị dây lên quần áo và tìm kiếm người kia giữa đám đông mà thôi. Diệp Vân Sắc bị bu vậy đông nghẹt, mọi người rót đủ loại rượu với cậu uống, cậu năm lần bảy lượt từ chối, còn phải kéo ghế đứng dậy.

Ngay phía sau cậu là Ân Thần Bắc. Một tay y giữ vai cậu, ghé bên tai thì thầm câu gì đó, bàn tay còn đang từ chối của cậu bỗng sững lại. Một thoáng tạm dừng, cậu cúi đầu, lặng lẽ nở nụ cười...

Nụ cười mỹ lệ biết bao nhiêu, và thắm đượm sự u buồn tới chừng nào... Lương Nhiễm muốn qua chỗ cậu, nhưng hai chân trĩu nặng không chịu nghe lời nó.

Tiếp đó, nó thấy Ân Thần Bắc hài lòng vỗ vai cậu, nhận một ly rượu từ thuộc hạ, rồi nửa ôm cậu trong tư thế ám muội rót rượu vào miệng cậu. Cậu bắt đầu ho sù sụ, vài giọt rượu màu hổ phách rớt trên tấm áo len trắng tinh, gương mặt tái nhợt ửng hồng, con ngươi trong trẻo như phủ một tầng nước loang loáng. Cậu say rồi, ai cũng nhìn ra là cậu say. Cằm cổ thon dài của cậu tựa trên bả vai Ân Thần Bắc, một tư thế mềm yếu vô lực nhường vậy.

Ân Thần Bắc chợt nhiên cúi xuống hôn cậu.

Lương Nhiễm cảm giác trong não có gì đó vừa nổ tung, thế giới như xoay tròn, đất trời lộn đảo. Nó trống bần, lại va phải trống rỗng, ba bốn chai rượu rơi liểng xiểng, vỡ tung tóe trên nền đất. Nhưng đã không còn ai lưu tâm đến nó, tiêu điểm lúc này chỉ có Ân Thần Bắc và Diệp Vân Sắc, họ đang ôm hôn nhau trước mặt mọi người.

Động tác của Ân Thần Bắc vô cùng kịch liệt, nụ hôn tựa hồ đã trở thành bước dạo đầu của cuộc làm tình, mà Diệp Vân Sắc lại chỉ xuội lơ đón nhận. Mắt cậu nhắm nghiền, tay ử rữ buông hờ xuống dưới.

Đầu đó bắt đầu huyết lên những tiếng rú và gõ trống bùm bùm. Ân Thần Bắc hôn đủ, vòng tay qua hai chân cậu, bế thốc lên. Đường cong cơ thể duyên dáng của cậu nâng trên cánh tay hần tựa thể một con chim xinh đẹp hấp hối.

Các anh em bang chúng vỗ tay nồng nhiệt, hò reo một vài ngôn từ ô uế làm vui. Trong cơn đắc chí, Ân Thần Bắc cũng không hề tức giận, giữa tràng tung hô mỗi lúc một rầm rộ hơn, y bế Diệp Vân Sắc lên lầu.

Diễn viên đã đi, tiệc tùng vẫn bù khú, làn sóng náo nhiệt như sắp bật tung cả nóc nhà.

Lương Nhiễm ngẩn ngơ ngồi trên ghế.

Không còn gì có thể đả động đến nó nữa, dù là từng bưng, dù là nguội lạnh, dù là nóng cháy... Chả sao hết... Bộ quần áo nó tũm tĩm giữ cũng đã bị người ta sánh rượu, lem luốc, ướt sũng. Nhưng vẫn chẳng hề chi... Bây giờ, thứ mà nó có thể nghĩ, chỉ mỗi Diệp Vân Sắc thôi...

Mây đen, mi dày, da tuyết trắng...

“Anh Tiểu Diệp...” Nó thề lương gọi tên, thống khổ gục xuống bàn.

Khi Diệp Vân Sắc thức giấc, trời đã sáng bạch, chất cồn váng vất làm cậu mê ly một chốc. Cậu cố nhớ lại chuyện hồi tối qua, tới tập người mời rượu cậu... Cậu định từ chối, lui ra, lại đụng Ân Thần Bắc đứng sau.

Y chạm vai cậu, kề bên lỗ tai nói một câu dịu dàng, giọng rất nhẹ, nhưng cũng rất uy lực.

“Còn nhớ hôm ở Đêm Tuyết em nói gì không? Nếu anh muốn thấy em uống rượu, em sẽ uống một lần cho anh xem...”

Khí lực toàn thân cậu như bị câu nói ấy rút cạn. Muốn nhìn thấy cậu uống rượu ư?

Say rồi thì sao? Bất tỉnh nhân sự? Mất hình tượng? Hay là... Cậu chậm chậm bặm mặt, ngăn không để hình ảnh đầm máu trong trí nhớ tràn về. Y muốn cậu say, thì cậu cứ say đi, sao cũng được, không phải thật lâu trước kia đã lập lời thề rồi ư? Sẽ không phản kháng người đàn ông này. Dẫu là chuyện gì cũng sẽ không phản kháng.

Cậu chống tay định bụng xuống giường. Đây là phòng anh Thần, nhìn sơ qua là biết ngay. Có lẽ, không ai quen thuộc nơi này bằng cậu được. Cậu tự cho mình một cái cười chế nhạo, thân thể bủn rủn nhắc nhở sự buông thả đêm qua, còn đỡ chán so với cơn đau ngày xưa. Cậu không nhớ rõ điểm này lắm. Cậu muốn đi tắm, rồi tặng mình một ngày nghỉ. Thế nhưng... Từ sau có người cầm tay cậu, vừa kéo mạnh một xít, cậu đã ngã về giường.

“Chào buổi sáng.” Khuôn mặt tươi cười của Ân Thần Bắc phóng đại trước mắt cậu, nom thần thái sáng láng vô cùng, không nhận ra là y mới vừa ngồi tù ra. Cậu nghĩ thầm, dịu dàng trao y một nụ cười, “Chào anh.” Cậu trả lời.

“Rức đầu không? Mi mày nhúu tít tít thế này?” Y vò vò mái tóc rối bù của cậu, “Chịu thua em luôn. Một ly mà cũng say.” Cậu cười âm ỉ, “Em báo sớm rồi mà, em không uống được rượu, anh tin rồi chứ?”

Cậu trở mình ngồi dậy, nhặt nhanh quần áo rơi bên giường. Ân Thần Bắc nằm sau cậu thong thả nói, “Hôm qua anh hôn em trước mặt toàn thể, em cũng không nhớ?”

Cậu chấn động, nhưng rất nhanh đã cười thản nhiên, hồi đáp y bằng một giọng điệu như trần thuật chuyện đó không can hệ đến cậu, “Không nhớ. Anh Thần vui là được.”

Vẫn là cái dáng vẻ dửng dưng hờ hững?! Ân Thần Bắc hơi thoái chí, đan xen với cảm giác không cam lòng mãnh liệt. Y cũng nhồm dậy, dán sát vào vành tai cậu, rì rầm, “Biết không, lúc em say cũng có phản ứng đấy, còn rên rỉ được...” Tay y trượt theo mông lưng trơn láng, dạo chơi xuống dưới, lời nói nhả ra như thể đang ác ý trêu đùa, “Em yêu, em đã không cao trào nhiều lâu rồi? Một năm, hay hai năm? Em có nên cảm kích anh không đây?”

Y dùng một tay ấn cậu xuống giường.

Sắc mặt cậu trắng bệch, nhưng nét mặt vẫn bình thản, có vẻ đã nghe trọn những gì y nói, hoặc giả cậu không phản ứng gì trước những lời đó, chỉ có hông eo thoang thoang run rẩy đã bán đứng cậu.

Ân Thần Bắc mơn trớn xương đòn và bờ ngực cậu, cười tủm tỉm, “Em quả là yêu tinh, anh tự hỏi có phải em đã không còn là đàn ông không, em lại cho anh đáp án nhanh thế. Sao hửm, em vẫn có cảm giác nhĩ? Trước đây đều do em cố dằn nén, nhất quyết không để anh vừa lòng?”

Y bắt đầu khiêu khích cậu, mà cậu đã sợ đến nhũn như chi chi, để mặc y trêu ghẹo. Chân tay cậu tê liệt, mồ hôi lạnh toát ra, ngay khi y cúi xuống gặm cắn da thịt cậu, cậu không kiềm chế được, khép chặt mắt, nhốt hết thấy Ân Thần Bắc và những gì y làm ở bên ngoài tầm nhìn. Nhưng chẳng chóng thì chầy, một cái tát vang dội giáng trên má cậu, mặt cậu bị đánh lệch sang một bên, hai mắt nhắm kín bưng bị bức bách mở ra.

Ân Thần Bắc ác nghiệt quá, “Còn để tôi thấy cái bộ dạng này nữa, báo cho em hay, em còn dám giả chết, tôi trút hết rượu trong tủ ép em uống, làm đến khi em rên rỉ dưới thân tôi thì thôi!”

Y nói được là làm được, ngóc dậy định gọi người mang rượu tới, cuối cùng cậu phải yếu ớt mở miệng, giọng nói thều thào không thua con mèo là bao...

“Đừng, đừng bắt em uống rượu... Em... theo ý anh...”

Ân Thần Bắc dừng động tác, gần như là kinh hỷ vì nắm bắt được sự mềm yếu của cậu, tuy cậu thường thường vẫn luôn răm rắp vâng lời y, song Ân Thần Bắc ngầm hiểu lần này khác, thực tình rất khác.

“Chớ nói với anh rằng, chỉ vì em từng giết người sau khi uống rượu mà tự xây dựng một rào cản tâm lý choáng ngợp như vậy cho mình đấy nhé?” Y trở lại giường, đè cậu, hôn lên da dẻ trần trụi và hai nốt đỏ trước khung ngực, “Phối hợp anh.” Y đánh thép ra lệnh.

Chỉ là Diệp Vân Sắc không biết phải phối hợp ra làm sao, kinh nghiệm chuyện phòng the của cậu chỉ có hai năm, trong đấy, khoảng nửa năm đầu là chống cự sự xâm phạm của Ân Thần Bắc, một năm rưỡi còn lại là sau khi Ân Thần Bắc chuốc thuốc cậu, mỗi lần lên giường cậu đều xuội lơ, quả tình mà nói không khác gì xác chết.

Cậu muốn thân cận y bằng cách ôm y, nhưng cánh tay rã rời lại không tài nào nhúc nhích. Ân Thần Bắc hết kiên nhẫn nổi, y mở rộng chân cậu, bắt đầu tiến công cơ thể cậu, “Tiểu Diệp.” Y hỗn hển thở, “Em mà dám xỉu, xem anh trừng trị em thế nào.” Rồi dốc toàn lực đâm vào.

Gương mặt tái xanh mà vẫn đang cố sức giữ mình thanh tỉnh ấy như liều thuốc hun tình liều mạnh nhất thẩm thấu từng tế bào trong y. Y ưng ý, ấn nụ hôn xuống môi cậu, giọng điệu mềm nhẹ, “Em yêu, em biết mà, anh rất yêu em...”

Chót cùng cậu vẫn nhắm mắt.

Từng giết người, sau khi uống rượu. So với bất kỳ ai, cậu đều nhớ rõ hơn bao giờ hết, không phải lần đầu tiên cậu nổ súng, nhưng nhất định là lần khiến cậu thống khổ nhất. Bởi lẽ người mà cậu giết, chính là đồng nghiệp tốt nhất, cũng là người anh em tốt nhất cậu có.

Ngày cậu còn ở đại lục, công việc của cậu bị người ném đá giấu tay. Đơn vị buộc cậu từ chức, người nhà sống chết cũng đòi cậu phải khai thật giới tính. Áp lực bốn phương tám hướng này từ đâu mà ra cậu cũng không biết, cứ một mình cắn răng chịu đựng, đến khi khổ sở quá mới chạy đến quán cơm, mượn rượu giải sầu.

Tửu lượng cậu không quá cao, làm mấy chén rượu trắng lót bụng, ý thức tuy vẫn còn nhưng ánh mắt đã muội mê, cộng thêm đầu đau như chưa bao giờ được đau. Mỗi khi cậu gục xuống bàn, Phùng Nhiễm xông lên cản cậu, “Cậu uống nhiều quá rồi, đừng uống nữa.”

Cậu bàng quan, gạt phắt anh ta ra, “Khỏi lo cho tôi! Tránh ra! Cậu đi về đi!”

Cậu ra nông nổi này làm Phùng Nhiễm đón đầu chẳng kém, anh ta kêu to, “Cậu xem xem mình uống thành cái quỷ gì rồi? Thôi uống đi được không?”

“Không, không được...” Cậu oặt oẹ tựa vào ghế, cố chấp vãi câu chữ, “Họ nói tôi là... đồng... tính... Cậu đừng có sán... vô đây... Không thì... không thì...”

“Vân Sắc!” Phùng Nhiễm nóng ruột, “Nào cậu ngập úng nước rồi nên mới nghe mấy lời lẽ thối hoắc ấy. Dậy dậy, theo tôi về ký túc xá đã, có gì để mai nói sau.” Anh ta giật cổ cậu, lại bị cậu đẩy mạnh đi. Cậu rút khẩu súng bên hông, ném mạnh xuống bàn, “Tiểu Nhiễm, nếu cậu... còn lè nhè nữa... tôi... sẽ không khách khí đâu...” Lời còn chưa hoàn chỉnh, súng đã rít lên.

Phùng Nhiễm run kịch liệt, bàng hoàng nhìn khẩu súng bằng cặp mắt không thể tin, rồi sau, chuyển mắt qua nhìn Diệp Vân Sắc, “Cậu...” Còn cậu, hiển nhiên từ mù tình huống trước mắt, và rồi chứng kiến máu trào xối xả từ bụng Phùng Nhiễm, cậu rung mình, lảo đảo như mê, “Không, không, không phải tôi...”

Chất còn vẫn chưa lui hẳn trong cậu, Phùng Nhiễm trong mắt nhập nhòa hóa thành hai, thành ba người, người nào cũng đầm đìa máu, đỏ đến gay mắt, tanh tươi dữ dội. Không, không... Cậu gào, tôi chưa mở chốt bảo hiểm, súng không phải tôi bắn... Nhưng thân mình Phùng Nhiễm đã đổ nhào về hướng cậu, theo phản xạ cậu đỡ anh ta, tay nhuộm thẫm máu.

Tiểu Nhiễm... Tiểu Nhiễm... Cậu thẳng thốt ôm bạn, mùi lưu huỳnh của thuốc súng hăng còn gai gai trong không khí. Từng tiếng thét xé toang màng nhĩ “Giết người kia!” luân phiên nhau ré lên, cậu cúi nhìn Phùng Nhiễm đang bị cơn đau giày vò, máu chảy từ từ ướt chân, khoanh cậu và anh ta lại cùng một chỗ. Tôi không giết người... Tiểu Nhiễm, cậu nói với họ tôi không giết người đi... Cậu cảm thụ Phùng Nhiễm trong lòng mỗi lúc một lạnh... Cho đến sau cùng, cứng ngắt.

Phút chốc kia cậu mở mắt, lớp sương mù khổng lồ đỏ ối chớp tắt trước mắt liên tục. Cậu hải hùng, muốn gạt ra... nhưng cậu lại không thể động dậy.

Vật rắn danh của Ân Thần Bắc vẫn đang chuyển động trong thân thể cậu, vì đợt co thắt hiểm có của cậu mà sáng khoải đến thờ dài, “Tuyệt quá Tiểu Diệp.” Y hôn má cậu. Cậu kinh ngạc trông lớp sương đỏ quạch kia, tuyệt vọng nháng qua đáy mắt.

Phùng Nhiễm đã chết. Kể từ đó cậu không thể uống rượu nữa. Bởi vì uống một ngụm cũng sẽ say, say rồi sẽ lại gặp Phùng Nhiễm ướt đầm máu nằm lặng trong lòng cậu. Vân Sắc... Vân Sắc... Cậu giết tôi... Anh ta không ngừng kể vào lỗ tai cậu, ào ào.

Cậu vùng vẫy muốn chạy thoát khỏi mộng寐, lại xui xẻo bị Ân Thần Bắc biết bí mật. Từ một khắc y lấy làm hứng thú với nó, y luôn thích ghé sát lỗ tai cậu mà rằng, anh muốn được nhìn em uống rượu một lần...

Thực chất, nhiều hơn là y muốn nhìn cậu sụp đổ một lần.

Lần đầu tiên gặp Lương Nhiễm, có người gọi “Tiểu Nhiễm”, cậu đứng hình, chợt bật thốt, đứa bé ấy cũng tên là Tiểu Nhiễm... Giây phút ấy cậu đã biểu lộ mọi cảm xúc thê lương không rõ hình hài và cả những khắc khoải ghi nhớ. Ân Thần Bắc nhận ra, bảo với cậu, em thích, anh có thể tặng nó cho em. Cậu lắc đầu, không, em chỉ muốn đưa nó ra Đêm Tuyệt.

Vì thế Lương Nhiễm tới đây. Trực giác cậu muốn bồi thường chút gì đó cho nó.

Nhưng cách bồi thường của cậu lại đẩy nó xuống dưới thân Ân Thần Bắc.

Hình như cậu chỉ luôn làm tổn thương người khác, hết Phùng Nhiễm, lại đến Lương Nhiễm. Cậu luôn gây ra lỗi lầm với bọn họ, nhưng lại không biết làm sao để cứu vãn.

Có lẽ, chỉ có ngày nào đó cậu chết... Mà trước khi mọi chuyện kết thúc, ngay cả chết, cậu cũng đâu có tư cách.

“Tiểu Diệp!” Một cú thúc mạnh của Ân Thần Bắc kéo đường nhìn của cậu dời lại về y, y hàm hè đe nạt, “Có giỏi thì em thử thất thần lần nữa cho anh xem!”

Cậu lặng câm tự nở nụ cười dành cho mình.

7. Chương 7

Thấm thoát đã đến 24/12, mấy ngày loanh quanh, Ân Thần Bắc mãi mê họp hành hội chợ thương mại, thết đãi các thành viên hội đồng quản trị, liên tiếp ba bốn hôm không về nhà. Sáng, Diệp Vân Sắc thay quần áo, ra hành lang, thấy Lương Nhiễm đang cùng mấy người nữa trang trí cây thông ở đại sảnh.

Sau khi Ân Thần Bắc ra tù về, cậu có thảo luận với y, đưa Lương Nhiễm đi học tại trường học gần nhà. Nó còn bé, không thể nằm dài ở nhà mãi. Y thì thế nào cũng được, người tình của y đông nườm nượp, Lương Nhiễm cùng lắm là món đồ chơi nhất thời mới mẻ nên nhặt về, muốn qua coi nó ra sao, dè đâu có Diệp Vân Sắc tận tình chiều cổ, y nhân đến sương. Ngược lại, cậu lại rất nghiêm túc, sát hạch giáo viên mấy trường liền, ngay cả ký túc xá trường, hàng quán bên kia đường cũng điều tra tỉ mỉ xong mới chịu cho Lương Nhiễm vào học. Nó không hứng thú học hành, về với còn khá khăm, thế nên nhập học mỹ thuật.

Nó vào học giữa chừng, được có vài bữa thì đến Giáng Sinh, thế là được nghỉ. Không có chỗ để đi, cũng không thể về Đêm Tuyết, đành phải vào Ân gia. Có điều, trải qua cảnh tượng ngày trước, nó vẫn tận lực trốn tránh Diệp Vân Sắc, có khi cậu gọi điện nó cũng không thèm nghe máy, hôm nay thực sự là lần đầu tiên nó gặp cậu kể từ ngày về.

Cậu vẫn ăn vận giản dị, bất kể loại trang phục nào khoác trên người cậu đều mang đến hương vị khác hẳn, dầu là quần bò hay là sơ mi trắng cũng đủ tôn nét thanh tao của cậu lên rất nhiều. Lương Nhiễm thấy cậu đi ngang qua dãy hành lang dài, nhanh chân bước đến gần, trong lòng nó bỗng nghẹn lại, quay mặt đi.

Diệp Vân Sắc như không nhận ra, vẫn đi đến cây thông thì dừng, vừa ngắm nghía vừa cười nói, “Có không khí lễ lạc phết.”

Nó im re không nói, chọn một hộp quà đồ treo trên cây. Cậu nhìn chiếc hộp, “Có cả quà nữa, ai mua đây, có phải tối nay dỡ xuống được không?”

Người hầu đứng cạnh đáp, “Anh Diệp đúng là... Năm còn chưa qua đã muốn hái quà.” Một người khác góp lời, “Nhưng cậu yên tâm, sau khi thiếu gia về kiểu gì chả mang cho cậu, khi ấy quà còn to hơn cả cái hộp nhỏ này ấy chứ.”

Lương Nhiễm lẳng lặng nghe, sắc mặt sa sầm, chộp ngay món đồ trên kia và hất đi, “soạt” một tiếng, ruy băng gói quà mắc trên cây, giấy gói quà rách toạc một khoảng. Diệp Vân Sắc nhíu mày.

“Làm sao thế?” Cậu nhìn nó, nhận lấy hộp quà, cười cười, “Không hề chi, dán băng dính trong là ổn, không nhìn ra vết rách được đâu.” Giống như cậu đang cố bắt chuyện với nó, cầm hộp quà, lại hỏi, “Cái này thì trang trí gì giờ, Tiểu Nhiễm?”

Lương Nhiễm đối đáp lạnh nhạt, “Muốn biết thì tự bóc đi, dù sao cũng chẳng có gì đắt.” Rồi xé ruy băng, cũng không biết là nó đang tức giận chính mình hay tức giận cậu, “Đương nhiên, kể cả có đắt thì anh cũng đâu cần, đằng nào chả có người tặng đồ đắt gấp trăm lần thứ này cho anh.”

Cậu như không để bụng những gì nó nói, chỉ cười, “Quà là quà, đáng giá hay không liên quan gì đắt rẻ. Cái hộp này trông rất xinh, hay tặng anh đi, đây cũng là món quà Giáng Sinh đầu tiên của anh.” Cậu ôm hộp quà trong tay, cười tươi, “Giờ anh cầm đi được chứ?”

Cũng không rõ là cậu cố làm vẻ vui vẻ hay là cậu thực sự cảm thấy vậy, Lương Nhiễm hít sâu, ***g ngực âm ỉ cơn đau không tên. Giả đồ vô tội, giả đồ dịu dàng, rồi sau đã lại ngả ngớn ôm hôn một người đàn ông khác... Mắt nó dần dần đỏ hoe, bất thành linh giật hộp quà trong tay Diệp Vân Sắc, đập mạnh xuống đất.

Cậu ngỡ ngàng, còn chưa kịp can ngăn, Lương Nhiễm lại xô lên, giẫm đạp tới tấp, chiếc hộp phát ra âm thanh đồ sứ vỡ tan tành, người hầu xót xa la lên, “Ôi trời, đây chính là tượng gốm mua ở phố người Hoa đó! Cậu Lương làm vỡ mất rồi!”

Nó ngẩng phắt đầu, giục mạnh mắt, oán hận nhìn cậu. Vẻ kinh ngạc trên gương mặt cậu từ từ lui đi, nụ cười nhẹ nhàng bấy nay luôn treo bên khóe môi lại trở về, chẳng qua, khiến cường hơn xưa hẵn. Cậu cố gắng hỏi thăm nó bằng chất giọng mềm mại nhất, “Tiểu Nhiễm, sao tự dưng tức giận?”

“Ai mượn anh lo!” Rốt cuộc nó cũng có cơ hội rống tướng lên, người này rõ ràng đã dơ bẩn cùng cực từ tận sâu xương tủy, ấy vậy mà vẫn cười như thể anh ta là người thanh khiết nhất thế giới không bằng. Trước thái độ của nó, cậu chỉ trầm ngâm, xoay đi nhặt hộp quà, tượng người bên trong đã vỡ thành mấy mảnh. Thở dài bùi ngùi, cậu cũng chỉ đành gọi người hầu, “Dọn dẹp đi.”

Trong khi Lương Nhiễm cứ chăm chăm trừng trộ cậu chẳng dứt, cậu tới gần nó, vươn tay như muốn vuốt tóc nó, Lương Nhiễm lại xoay ngoắt đi, vẻ ghét bỏ trên mặt không sao che giấu được, “Đừng chạm vào tôi.” Nó gào lên chẳng bé chút nào.

Đáy mắt cậu rung động như những vằn nước gợn bám trên cánh bướm, lời ra nhẹ bẫng, “Tiểu Nhiễm, em đang giận anh?”

“Giận anh?” Nó hất hàm mắng, “Thôi tưởng bỏ đi. Anh nghĩ anh là ai? Người nào người nấy đều phải bu quanh anh, phải nịnh bợ anh, phải quan tâm anh chắc?” Nói rồi, nó khinh khịch cười, tựa hồ rất lấy làm thỏa mãn vì thấy cậu biến sắc, tiếp tục nhả thêm một câu, “Anh bẩn chết được.”

Nó thành công được trông thấy ngón tay cậu run lên, dấu sắc mặt vẫn bình lặng, song nỗi đau toát ra từ đáy mắt sớm đã không thể vùi lấp chỉ bằng giấu giếm. Nó tự thấy mình đã đạt được mục đích, miệng nhếch lên đầy ngạo nghễ, quay ngoắt đi ôm đồng hồ còn chưa treo xong, bỏ chạy.

Diệp Vân Sắc đứng tại chỗ một lúc lâu. Đèn nhấp nháy và dây ruy băng còn vương bên chân, cậu ngừng một hồi, rồi nhặt chúng, im lặng treo cả lên cây. Từ khi hai người các cậu cãi cọ, đám người hầu đã biết điều lui đi cả, giờ toàn sảnh chỉ còn lẻ loi một mình cậu với một cây thông rực rỡ muôn màu, một căn phòng trù phú mà cô linh nhà để vương, và âm nhạc du dương nơi đại sảnh dường như là dịu êm lắm.

Người hầu đang quét phòng trộm nhìn cậu chốc chốc lại xoay qua chuyển lại trang trí cây thông, bèn chọc chọc người còn lại, “Anh Diệp làm sao thế? Chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy?”

Người kia đáp, “Chắc tại cãi nhau với cậu Lương. Nãy tôi trông anh Diệp đổi sắc mặt thấy rõ mà.”

“Chắc...” Người hầu thở dài, “Anh ấy đâu phải người này nọ chỉ vì mấy chuyện vặt vãnh. Tôi làm việc ở đây lâu thế rồi, vẫn chưa thấy ai có thể làm anh ấy biến sắc.”

“Thì thế.” Người kia cũng thở dài theo, “Thiếu gia đối xử với anh ấy như vậy mà anh ấy vẫn luôn tươi cười với thiếu gia, thật không hiểu nhóc con kia có bản lĩnh gì.”

“Aish, thế nó nói gì với anh Diệp?”

“Nó nói anh Diệp... bẩn...”

Hai người cùng nhau thở dài.

Sau khi Diệp Vân Sắc trang trí xong cây thông thì đã hai tiếng đồng hồ trôi qua, người hầu đi tới xin ý kiến cậu, “Bữa trưa dọn ở đâu ạ? Có cần chờ thiếu gia không?” Cậu trầm ngâm và nói, “Cứ dọn ở nhà ăn đi, mời cậu Lương qua ăn. Tôi chờ thiếu gia là được.”

Cậu cầm quyển sách, ngồi lệt lệt vài tờ trong phòng khách nhỏ, chỉ thấy chữ nghĩa bùng bùng, đọc không vào, thế là dùng nó che mắt. Cậu quen dậy sớm, nhưng hôm nay không biết làm sao lại sinh ra cơn mệt mỏi rợn ngợp và bơ vơ dường này.

Có người đẩy vai cậu, Ân Thần Bắc đứng sau cậu hỏi, “Gì mà lại ngủ ở đây? Không sợ bị cảm hả?”

Cậu lập tức cầm sách, đứng dậy nói cười với y, “Vừa vặn đang nghĩ có nên chờ anh cùng ăn cơm không.”

Ân Thần Bắc trở về, hơi giá còn quần đầy thân, Tô Tiến đi sau y cũng bị cái rét làm trông bờm xờm hết sức, đang hơ tay ở điều hòa. Cậu nói, “Các anh thay quần áo mau đi.” Ân Thần Bắc lại phẩy tay, “Có chút chuyện. Tạm chưa ăn cơm vội, Tiểu Diệp, theo anh đến thư phòng trước.”

Rất ít khi nào bắt gặp vẻ mặt trầm trầm như vậy của Ân Thần Bắc, cậu thoáng ngơ ngác, liền đáp, “Vâng.”

Họ cùng vào thư phòng, Tô Tiến cũng vào theo sau. Cậu cảm giác như đã xảy ra chuyện gì hệ trọng lắm nên hỏi, “Gì thế?”

Ân Thần Bắc vất tay lên đầu gối đang co, lim dim mắt, “A Tiến, trình bày đi.”

Tô Tiến vừa lau bụi nước bám trên lông mày, vừa cố gắng tường thuật mọi chuyện bằng giọng điệu bình tĩnh nhất, “Bên Cục trưởng Toudou có biến rồi, vừa nhận được tin xong.”

“Hửm?” Cậu nhướn mày, “Sao lại vậy?”

“Xem này, Tiểu Diệp.” Hắn rút một cuộn báo trong ngực ra, trải trên mặt bàn, “Đám truyền thông đã giật cả tit rồi, quá xui xẻo. Tôi cử người đi dò la thái độ bên Chính phủ, thì cả bảy chúng nó đều kín như hũ nút.”

Trên trang màu tờ báo có in một dòng tit cực to: “Cục trưởng Cục Tài chính Toudou Tadahito bị tình nghi giả trò đồi bại với thiếu niên. Ảnh chụp đã lan truyền rộng rãi chỉ trong vòng một ngày”, bên dưới còn đăng một bức ảnh màu, trong đó Cục trưởng Toudou tụt nửa quần áo đang đè nghiêng một cậu trai người da trắng, động tác đôi bên thoát nhìn đều tóe lửa tình, mặt nhân vật trong ảnh được chụp vô cùng rõ nét, ngay cả từng nếp gấp quần áo cũng rành rành. Chỉ có điều, khung cảnh lại mờ mờ, giống như đang ở trong WC nếu như thứ đằng sau họ quả thực là cái bồn cầu.

“Chỉ một tấm ảnh như này không có khả năng tố cáo Cục trưởng.” Cậu khép báo lại.

“Vấn đề không đơn giản là chỉ có mỗi tấm ảnh này. Đây chỉ là tấm trên mạng tình cờ bị mò ra, nếu tìm kiếm bằng những từ khóa liên quan sẽ tra được những tấm khác tương tự nữa, chơi đùa đủ cả nam, cả nữ. Mẹ kiếp, lão già này già rồi còn đú, có tấm chụp rõ tay ông ta đang bóp ngực ả nào, kể cả có trưng ra lý do gì thì cũng bị quy thành tội quấy rối ***. Hơn nữa, cái thằng trong ảnh nghe đâu lai lịch cũng chẳng vẻ vang gì cho cam. Tập đoàn Vihenry muốn cầu cạnh một khoản chi từ Chính phủ nên giả trò đút lót cho Toudou, ông ta nhân cơ hội nói bóng gió rằng thích em trai của Chủ tịch kia, thấy bảo ngay ngày hôm sau, có người đưa thằng nhóc đó tặng cho ông.”

“Hoặc là nói, đây không chỉ là một vụ scandal mà còn đụng chạm đến cả nhận hối lộ và lạm dụng chức quyền của các quan chức Chính phủ cấp cao. Nội lý do này cũng đủ để cái ghế Cục trưởng rớt đài rồi.”

Ân Thần Bắc rút một hơi thuốc, hỏi Diệp Vân Sắc ngồi cạnh, “Em thấy thế nào?”

Cậu đăm chiêu, cười nói, “Em nghĩ, trước hết cứ gọi điện cho chị Toudou đi đã.”

Bên phía Toudou Kei cũng đang rối bù phải biết, cả biển người vây quanh cô, hỏi đáp inh ỏi, dàn vệ sĩ nhà Toudou ra sức che chắn cho cô ra ngoài. Cô thì đương lúc cáu bẳn, vừa nghe điện đã quát, “Tôi còn chưa chết đâu, gọi gọi khi gì mà gọi?!”

“Chị Toudou, giờ chị không tiện nghe máy thì lát chị về, em gọi lại cũng được. Anh Thần đang nghĩ cách, chị yên tâm.”

“Shit, lão già chết tiệt kia đông thì đông luôn đi. Có lo là mẹ tôi lo chứ can gì đến tôi?” Cô nghiêng răng trêu trọc, lườm nguýt đám phóng viên đông nghìn nghịt, “Các cậu tự lo cho mình đi. Trong tay mỗi người đều cầm một lá bài, lá của tôi mở ra, kẻ thù hại chưa biết được sẽ là ai đâu.” Dứt lời liền thẳng thừng cúp máy, xóa sạch nhật ký cuộc gọi rồi lại nhét điện thoại vào túi.

“Kẻ giật dây ra tay rất nhanh, đã thế còn cực kỳ cẩn mật, bên chúng ta còn chưa nghe phong thanh gì mà cảnh sát San Francisco đã lập hồ sơ bắt người.” Tô Tiến sờ cằm, “Khác nào tuyên bố đập bỏ địa bàn của anh Thần sao? Tiền của Cục trưởng Toudou gặp rắc rối, vậy lô hàng ngài Pele biết tính sao giờ? Mấy năm

nay hợp tác luôn là ông ta xuất tiền, mình xuất người, nay thần tài của chúng ta lại bị quơ vào lưới gọn ghẽ như thế.”

“Có lẽ vẫn còn biện pháp xoay xở.” Cậu ngẫm nghĩ, “Hiện tại vẫn chưa đến thời điểm định tội, phe mình phải chớp thời cơ chuyển tài khoản ngay tức khắc thì hẳn sẽ không gây tổn thất quá lớn. Còn về chuyện chúng ta đang lo...” Cậu lia mắt nhìn qua Ân Thần Bắc, “Có khi nào Chính phủ sẽ lợi dụng nhân dịp năm mới mà lợi dụng sự ủng hộ của nhân dân, làm to vụ án này lên không? Nếu có, đến lúc ấy mới gọi là gay.”

Ân Thần Bắc gật đầu đồng tình, “Tô Tiến, giao anh phụ trách tìm người lo liệu vụ này, đặt ưu tiên nó hàng đầu.”

“Rõ.”

“Hàng hóa cứ gác lại đi đã.” Ngón tay thon dài của y nhịp nhịp trên mặt bàn, “Giờ mà động thủ, làm không tốt lại thành ra dẫn đường cho bọn cớm, nước càng khuấy lại càng đục thì dở.”

“Nếu nước đã đục, chẳng thà mọi người cùng nhau béo cò?” Cậu nêu ý kiến, “Vụ án phát sinh từ ảnh chụp, vậy có thể tìm người trong ảnh để phản án hay không?”

“Không ổn đâu.” Ân Thần Bắc phỉu tàn thuốc, cười lạnh, “Em tưởng anh chưa nghĩ đến sao? Chủ yếu là chính thằng nhóc da trắng đó đã tự mình đến Cục cảnh sát kiện cáo rồi, chắc là cái ông Toudou đó dọa nạt nó quá chứ không sao bị lọt lưới sớm thế được.”

Nhân chứng vật chứng đều đủ đầy, vụ này, quả nhiên không dễ xoay chuyển.

Y nhìn Tô Tiến và Diệp Vân Sắc, “Trước mắt tự rửa sạch thân mình đi thôi. Chúng ta bây giờ hăng còn đang trong nước, chưa khuấy được đâu.”

Nhưng vụ việc lại phát triển đến cục diện khó bề khống chế chóng vánh đến không ngờ. Chỉ trong lần thẩm vấn đầu tiên, Toudou Tadahito đã thú nhận chuyện mình giao dịch *** và nhận hối lộ. Mà từ ông ta lại điều tra liên đới ra vô số các quan chức chính trị khác nữa, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà khắp San Francisco đã nóng hổi hồi sự kiện “Nội bộ quan chức tài chính không liêm khiết”. Hơn một tỷ tài sản nhà Toudou bị đóng băng, biệt thự bị niêm phong. Diệp Vân Sắc rất cố gắng cứu vớt số tài sản chung còn tồn của cả Ân thị lẫn Toudou nhưng kết quả đối về chỉ thuộc con số ít ỏi, phần lớn vẫn bị gộp vào đóng băng cùng nhà Toudou. Chính phủ hiển nhiên muốn dùng cách thức âm ỉ nhất hòng chơi trò rung cây nhất khỉ, đồng thời nâng cao sức hút và chú ý của dân chúng về đợt tranh cử sắp tới.

Căn bản do có vụ bê bối này xì ra, vô hình trung cây thông Giáng Sinh trong đại sảnh đã không còn giá trị lễ lạc của bản thân nó, người nào người nấy tất tả công công việc việc, nào có ai san nổi nữa phần tâm tư nghĩ lẽ? Mỗi lần đi ngang qua cái cây, Diệp Vân Sắc đều vô thức liếc mắt nhìn nó một cái, dù rằng trong mắt cậu chẳng có mấy may chút cảm xúc nào.

Lại qua vài ngày, Toudou Kei gọi điện, mời cậu đi quán Trung Quốc uống trà.

Hơi thở rộn ràng lễ Giáng Sinh vẫn còn vấn vít, khắp nơi trên ngã tư vẫn có thể bắt gặp dư âm không khí sau ngày hội, những cây thông Noel và đủ kiểu đáng quà cáp vẫn trưng bày vẹn nguyên sau tủ kính, nín lặng ánh mắt người qua đường ngoái trông.

Đỗ xe ổn xong, đã thấy Toudou Kei ngồi trong quán chờ cậu sẵn. Cô ngồi ở chỗ lần trước hai người từng ngồi, trang phục và trang sức vẫn lấp lánh xa hoa, chỉ duy có khác chính là gọng kính râm đeo trên mặt. Nội điểm này đã tỏ rõ nay đã chẳng còn như xưa, một phụ nữ kiêu ngạo và bốc đồng, cuối cùng cũng phải giả trang nhằm che mắt bấy phóng viên... Buông tiếng thở dài, cậu ngồi xuống đối diện cô.

“Uống gì nào?”

“Mao Tiêm(1) đi. Lần trước uống Thiết Quan Âm, lần này thử Mao Tiêm.”

Trà được phục vụ hết sức nhanh nhẹn, cậu rót đầy cốc cho cô. “Cậu biết chị không thích uống trà mà.” Toudou đột nhiên lên tiếng trước, “Chị muốn trò chuyện với cậu thôi.”

Cậu cười mỉm, “Chị Toudou vào thẳng vấn đề, bộc trực thật.”

Toudou chỉ lặng yên nhìn nụ cười của cậu.

“Tại sao nhìn em như thế?”

“Tiểu Diệp, cậu đang đùa với lửa.”

Cậu thoáng dừng, ngẩng đầu cười, “Ý chị Toudou là...”

Toudou khoanh tay, giọng nói rành rọt, “Chúng ta giao dịch với nhau đi.”

“Chà?” Cậu vẽ ra ý cười tỏ vẻ hứng thú, “Giao dịch gì vậy?”

Cô chậm rãi đề đạt, “Cậu thả ba chị, chị giúp cậu trốn thoát khỏi Thần Bắc.”

Cô giống như đã lâu lắm chưa mở miệng gọi cha mình tiếng “ba”, lời này nói ra, thế mà lại có phần gượng gạo.

Cậu đặt chén trà chậm chậm trở về bàn, cúi đầu cười, tóc mái rũ lòa xòa trước trán, che mất đôi mắt và nét mặt cậu, chỉ còn nghe thấy cậu cười nhẹ nhàng, “Chị Toudou hiểu lầm rồi, em không hề có ý định rời khỏi anh Thần.”

Toudou khẽ cắn răng.

Cậu không nhắc lại vấn đề này thêm, bắt đầu nhấp từng hớp trà của cậu. Cô ta nhìn cậu hồi chốc, rồi sau mới lạnh lùng, “Đây không phải suy nghĩ xuất phát từ nội tâm cậu, Tiểu Diệp, ánh mắt cậu, đã bán đứng nỗi đau của cậu.”

Tầm mắt cậu dừng trên chén trà, tiếng giọng đều đều, nghe vào lại thấy rất mực hiền hòa, “Chị Toudou, em đã luyện tập rất lâu rồi. Hiện tại, em đảm bảo trong mắt em hoàn toàn trống rỗng. Cho nên cậu vừa rồi chị nói, em không đồng ý.”

“Nghĩa là cậu quyết định hòa mình vào nước?” Toudou nhếch mép cười, bình sinh cô vốn đã đẹp, nay cười lại càng thêm phần diễm lệ khôn tả. Từ tốn nhào người tới, cô nói, bằng chất giọng tựa sương giá, “Đấu với chị, đấu với Thần Bắc, chỉ dựa vào một mình cậu thôi ư, Tiểu Diệp?” Cô giương tay, “Lá bài này của cậu cũng cao quá.”

“Đấu?” Như là được nghe câu chuyện hài gì hay ho lắm, cậu nhẹ cười, lắc đầu mà rằng, “Em chưa từng có ý muốn đấu, điều em nghĩ chỉ là...” Nín một chút, rồi lại nhoẻn cười, “Liều mạng.”

Dáng cười trên môi Toudou ngưng đọng, cô khoan thai ngã người về lưng ghế, khoanh tay, dăm dăm nhìn cậu không dứt. Đời cô nào đã bao giờ phải nhìn một người đàn ông bằng ánh mắt này, thật giống như muốn xuyên thấu cậu ta, hoặc lại như muốn nghiền ngẫm người đàn ông thần bí này sao cho trọn vẹn. Cậu cứ để mặc cô đánh giá mình, bên môi treo mãi nụ cười nhàn nhạt. Qua hồi lâu, Toudou thở dài.

“Tiểu Diệp, cậu đúng là một vai cực kỳ ác.” Cô đẩy ghế ra, vén lại tóc mai, “Cậu đã khẳng khái thế thì cùng chờ nhau lật bài thôi vậy. Chỉ có điều, đến tận cùng, cậu có bao nhiêu phần trăm thắng?”

Cậu đứng lên đồng thời với cô, vẫn cười nói, “Hẳn là lớn hơn 0.”

“Thế mà còn dám liều.” Cô than thở, “Có biết không hả? Chị đấu nở xuống tay với cậu.”

“Cứ như em đang làm sai chuyện gì ấy nhỉ?” Cậu cười hỏi, “Em làm chị giận chẳng, chị Toudou?”

“Không giận... Cậu rất tốt...” Cô vươn tay, muốn chạm vào mặt cậu, thế nhưng lại chỉ lững lờ giữa không trung rồi lại thu về. Cô lắc đầu, gót chân nện từng bước dờ ra hướng cửa, chậm chạp gấp mấy lần so với bước chân lúc tới.

“Chị Toudou!” Bỗng nhiên cậu gọi cô lại, cô nghe thấy tiếng cậu nhắc nhở, “Nếu tiết lộ đáp án ngay hiện thời, trò chơi sẽ không thể diễn biến tiếp.”

“Chí phải.” Cô nhún nhún vai, “Chị hiểu cậu, cậu cũng hiểu chị nhất, cậu biết tổng chị không đời nào tuồn sự thật cho Thần Bắc đâu, huống hồ...” Tiếng cười bật ra đột nhiên, cô cao giọng hơn, đầy mùi tự tin và ương bướng cộc mác Toudou Kei, “Chị còn phải xem cậu diễn tiếp cái vai này thế nào, xem cho đến khi nào hạ màn thì thôi!” Cô tháo kính râm, quăng phắt ra xa, không quay đầu nhìn cậu lần nào nữa.

Cậu đứng lẳng lặng dõi nhìn cô rời đi, mãi một lúc sau, nơi đáy mắt cậu mới chộn rộn lên nỗi chán nản, đành tựa mình vào lưng ghế.

. /.

Chú thích:

1. Trà Mao Tiêm

Một trong 10 Trung Quốc thập đại danh trà

8. Chương 8

Thư phòng Ân Thần Bắc đang sáng đèn, y ngồi nói chuyện trong phòng cùng Tô Tiến. Diệp Vân Sắc gõ cửa tiến vào, y chỉ ghé sofa bên cạnh ngụ ý bảo cậu ngồi xuống, “Nói tiếp đi.” Đoạn, giục Tô Tiến.

“Vâng.” Tô Tiến hơi khom người, ngữ khí có phần lo sợ, “Các anh em vẫn không tìm được người kia, mời cả cao thủ internet tìm nguồn xuất phát đã đăng tải tấm ảnh, phát hiện đối phương đã che đầy địa chỉ, không tìm ra được tấm ảnh đã được upload từ máy tính nào.”

Ân Thần Bắc nhìn hẩn cứ nhấp nhồm, cười mắng, “Vô dụng. Rõ là mắt mặt chưa.”

Tô Tiến nào dám cãi lại, đành ỉ ề đáp, “Dạ.”

“Thật ra tôi có chút đầu mối.” Ân Thần Bắc ngồi đỉnh đương trên chiếc ghế lưng cao, rút một điếu thuốc tới châm lửa, “Nói đầu mối giờ vẫn còn hơi sớm, nhưng mà tôi cũng đoán được đại khái tấm ảnh đó từ đâu mà có rồi.”

Đường nhìn của y chuyển thẳng vào con người Diệp Vân Sắc, đôi người nọ đen láy như ngọc và sâu tưởng chừng không chạm đáy, “Còn về phần bức ảnh, chắc không cần thiết tôi phải nói ra đâu đúng không?”

Mắt Tô Tiến rực sáng, Diệp Vân Sắc mỉm cười nhìn y.

Ân Thần Bắc vẫn chỉ tằm tằm.

“A Tiến, nếu là anh, anh sẽ lắp máy quay chỗ nào?” Y rút một hơi thuốc, “Cứ giả dụ địa điểm là WC đi.”

Tô Tiến đã theo Ân Thần Bắc lê la khắp thế giới ngầm từ năm mười tuổi, coi như cũng từng trải và giàu kinh nghiệm, nghĩ một thôi một hồi rồi đoán, “Tay vịn cửa? Gương? Góc tường... Đằng nào một không gian rộng thế, có muốn lắp lên một cái máy quay cũng dễ ợt mà.”

“Đúng là rất dễ, thế nhưng anh định tháo nó ra như nào? Vòng trở lại để lấy hay sao?”

“Vấn đề này...” Tô Tiến ngần ngừ, “Sợ là khó đấy. Cùng một nơi mà đi đi về về hai lần thì lộ liễu quá.”

“Thế mới nói anh còn suy nghĩ câu nệ lắm.” Ân Thần Bắc phui khói thuốc, ý cười trên miệng càng đậm hình, hỏi sang Diệp Vân Sắc, “Nếu là em thì sao?”

Cậu mỉm cười, “Anh Thần có đáp án rồi thì cứ nói thẳng cho chúng em nghe đi.”

Y xoay vòng ghế, đổi một tư thế thoải mái hơn, lại nhận định, “Thế nên phải làm sao để thỏa mãn cùng lúc hai điều kiện, vừa dễ đi vào, cũng như dễ để lấy ra...”

Tô Tiến bèn bật thốt, “Thùng rác!” Ân Thần Bắc liền lạnh lùng liếc hẩn một cái, còn Diệp Vân Sắc bên cạnh cười nói, “Em đoán là chỗ xả phòng rửa tay.”

Trong mắt Ân Thần Bắc chớp lên một tia sáng, “Đoán giỏi.”

“Gài ở nơi lộ liễu quá sẽ dễ bị phát hiện hơn, lúc trở về lấy cũng dễ bại lộ thân phận. Thế nhưng, nếu gài máy quay chỗ xả phòng rửa tay, góc máy sẽ vừa hay quay về hướng đi vệ sinh...”

Tô Tiến vỗ tay bộp bộp, “Mà đi vệ sinh chỗ nào chả như chỗ nào, có nghĩ bể đầu cũng sao biết máy quay quay buồng WC của ai! Quá siêu, chiều này cả tôi cũng không đoán ra...”

Diệp Vân Sắc tiếp lời, “Hơn nữa, xà phòng dùng xong sẽ có người thay mới, vậy là có thể thần không biết quỷ không hay mà lấy được bình cũ.” Cậu mỉm cười, “Quả nhiên, không hổ danh anh Thần.”

Mắt Ân Thần Bắc lóe sáng, “Dĩ nhiên, nhưng đây mới chỉ là một phần thôi. Phần còn lại tôi nghĩ, màn này do hai người cùng sắp đặt, một người vào trước gài máy, người kia vào sau lấy, phối hợp ăn ý, Chúa mới phát hiện ra.”

“Anh Thần, anh biết thủ phạm là ai rồi sao?!” Tô Tiến la to.

Đến đây thì Ân Thần Bắc ngừng lời.

Y hít một hơi khò dài thật dài, không nói thêm câu nào, lặng như xuất thần mà cũng như đang suy tính. Thư phòng im tối nổi chỉ còn quanh quẩn tiếng thở đều đều mà dài lâu của người trong phòng, mà mãi một lúc lâu sau, Ân Thần Bắc mới điềm nhiên bảo, “Tiểu Diệp, mở chai rượu giúp anh.”

Cậu vâng lời y đứng dậy, trước tủ rượu lóng lánh, la liệt, cậu hỏi, “Anh Thần uống chai nào đây?”

Y trầm ngâm nhìn nửa mặt của cậu, màu rượu có cam, có đỏ nhạt, có hổ phách, hất lại trên gương mặt ấy, hai mắt sáng ngời của cậu cũng phủ thêm một lớp mỏng lung nhàn nhạt... Cậu lúc này, là Diệp Vân Sắc ôn hòa và vô hại... Đưa tay gạt tàn thuốc, y nói, “Brandy cũng được. Tô Tiến cũng làm một ly đi.”

Tô Tiến tưởng đây là báo hiệu của thắng lợi, thế là lơn tơn đi ngay đến. Ân Thần Bắc cầm chiếc ly chân cao, rót đầy rượu cho hắn, đồng thời rót đầy cho ly của mình. Y nâng ly lên ngang lông mày, thần nhiên mà rằng, “Ly này, là kính cho kẻ địch dừng cảm của chúng ta.”

“Cái gì...?” Tô Tiến còn ngỡ mình nghe nhầm ấy chứ.

“Tôi nào biết thủ phạm là ai.” Giọng nói trầm khàn mà quỵn rũ của Ân Thần Bắc thoáng cao lên, thể hiện sự tán thưởng lần đầu tiên y có, kèm một nụ cười mờ nhạt, “Tôi cũng không có chứng cứ. Kẻ này làm việc gọn gàng sạch sẽ, cao minh vượt cả sức tưởng tượng của tôi.”

“Cho nên, tôi kính hắn.”

Y ngửa đầu uống cạn ly rượu, Diệp Vân Sắc đứng bên lại chỉ mỉm cười suốt khi xem cảnh này.

Đòn đánh trả của Toudou Kei vừa nhanh lại vừa quyết liệt. Ban đầu, chỉ trong một đêm, cô đã tìm ra một số nhân chứng chứng minh được cậu con trai da trắng kia là MB quán bar, kẻ đó lại lôi đầu ra được tờ xét nghiệm DNA không thua gì làm ảo thuật, chứng minh cậu ta chẳng có tí tẹo liên quan huyết thống nào với chủ tịch Vihenry sắt. Thành thử, vụ án của Toudou Tadahito từ scandal giao dịch *** đã lập tức được hạ xuống thành thiên hướng *** và cuộc sống đời tư buông thả của Cục trưởng Toudou. Cả tập đoàn Vihenry lẫn Toudou Tadahito đều bị điều tra rành rọt từng góc ngách một, Toudou tức khắc trở thành người bị hại, bởi ông ta chỉ là lúc hừng lên thì tìm một cậu trai bao mà cũng không nhận một cắc nào Vihenry đút cho ông ta hết, hơn nữa ông ta còn công bố cậu thiếu niên da trắng kia vu khống ông ta, bởi lẽ ông ta trả tiền cho cậu ta, cho nên có đòi hỏi xác thật với cậu ta là lẽ tất nhiên.

Truyền thông không dự đoán được sự tình lại thành hài kịch như thế, bắt đầu chuyển hướng khai thác sang Toudou Kei. Cô cũng bình thần, công khai với phóng viên rằng cô đã sớm biết giới tính của cha cô, mà ở cái đất Mỹ tràn lan mấy công việc bán hoa này, cô không cho rằng đi kiếm trai bao có gì gọi là vi phạm luật hình sự cả, bí lắm thì bị phạt tiền là cùng. Đồng thời, cô giao ra danh mục tài khoản bao năm qua của gia tộc Toudou, công khai nhận điều tra tư pháp nhằm chứng minh Cục trưởng Toudou không hề tham ô, còn Toudou Tadahito trong lần thẩm vấn thứ hai, đã vận lại toàn bộ lời khai.

Cuối cùng ông ta được xử chỉ phạt tiền và giao cho ông ta tự động đệ đơn xin từ chức tới Quốc hội.

Sau khi có tin, Ân Thần Bắc liền mở tiệc chiêu đãi Toudou Kei, cô lại lần nữa xuất hiện bên cạnh Ân Thần Bắc với tư thái kiêu ngạo và phần khởi, thậm chí còn chủ động mời rượu Diệp Vân Sắc trong bữa tiệc. Ân Thần Bắc cản rượu thay cậu, nhưng cô cũng tỏ tường nói cho cậu hay, bài tuy chỉ có một bộ, nhưng mỗi người chơi là một cách chơi bất đồng, một khi đã xuất được tiền vốn mới là người chiến thắng cuối cùng. Cậu sau trước vẫn chỉ mỉm cười thần thiện, trong mắt không mấy may dao động một tia, cũng không đáp

trả gì cô. Thế nhưng lúc gần đi, cô đưa lưng về hướng Ân Thần Bắc, khiêu khích quăng cho cậu một nụ cười lạnh, cậu vẫn mỉm cười hiền lành.

Lương Nhiễm nhập học Học viện mỹ thuật đã được một tháng, hàng ngày cứ lơ mơ, đầu óc trên mây.

Nguyên nhân gây nên cảm xúc này cho nó chỉ có một: Diệp Vân Sắc.

Trong tầm mắt nó luôn chớp nhoáng hình ảnh khuôn mặt cậu, Diệp Vân Sắc mỉm cười, Diệp Vân Sắc bao dung, Diệp Vân Sắc người đầu tiên nó nhìn thấy sau khi tỉnh ngủ từ ghế sofa...

Có thể nào nó cũng không sao quên được vẻ mặt Diệp Vân Sắc, khi mình phun ra ba chữ “bắn chết được”.

Như là vùng vẫy, như là nhẫn nhịn, như là bất lực, mà lại muôn vàn đớn đau... Tuy tất cả chúng đều bị Diệp Vân Sắc cất giấu, nhưng nó có thể cảm thụ, thứ đang được cậu chôn vùi rất sâu trong tâm can là nỗi thống khổ chồng chất không ai biết đến.

Nó hận mình đã làm cậu tổn thương.

“Tin tin”, còi xe vang lên bừng tỉnh nó. Nó ngơ ngác nhìn con Ferrari đỏ rực như lửa đỏ trước mặt mình. Cửa xe mở ra, Toudou Kei mặc bộ áo lông thú trắng như tuyết lộng lẫy bước xuống, đến cạnh nó, cười trêu, “Này cậu hấp, lạnh như này đứng cổng trường làm gì hở?”

Lương Nhiễm ngờ nghệch phục hồi tinh thần, giật mình, “Tiểu thư Toudou?”

“Ừ, tôi còn tưởng cậu không biết tôi chứ.” Cô cười cười, tự nhiên quàng tay nó, làm thành tư thế nó đang dắt cô, sau đó bảo, “Đi ăn, tôi mời.” Lương Nhiễm mấp máy, “Chị...” Tiếp theo câu nói đã không được thốt ra, Toudou đẩy nó lên con Limousine nọ.

Nó tựa một thằng ngốc, theo chân cô vào khách sạn đắt đỏ, kêu nó gọi đồ ăn nó không gọi, hỏi nó uống gì nó cũng im re. Toudou vỗ bàn, tỏ ra gắt gỏng, “Tưởng cậu là thú dữ kia mà, mắng nhiếc Tiểu Diệp thậm tệ, sao giờ lại thành câm điếc?!”

Lương Nhiễm thiếu điều nhảy dựng lên, lắp ba lắp bắp, “Chị... Chị...”

Cô liếc mắt coi thường, “Chị gì mà chị. Muốn hỏi tôi làm sao biết à? Hừ.” Cô khịt mũi, “Mỗi chuyện nhỏ như con thỏ này mà giếm được bốn tiểu thư chắc? Mà đâu chỉ có tôi, Ân Thần Bắc cũng biết nữa. Cậu tưởng bọn tôi là gà mờ à?”

Nói đoạn, cô rút điều thuốc, tự mình châm lửa rồi thổi ra một vòng khói, “Thế nên mới nói, nhóc con như cậu chống đỡ được đến giờ vẫn chưa có ai sinh sự với cậu, phần nửa là nhờ công Tiểu Diệp đùm bọc. Nhìn gì mà nhìn? Tôi nói cậu không tin chứ gì?”

Nó vội vã cúi đầu, nhỏ giọng, “Không... Em tin...” Tim cũng bức bối khủng khiếp, hốc mắt nó cay sè.

Toudou thấy thế cũng không làm khó nó nữa, bỏ điều thuốc ra, khuỷu tay đặt ngang mặt bàn, thân mình thoáng nhào tới, “Lương Nhiễm, cho cậu một cơ hội, đoán thử hôm nay tôi tìm cậu làm gì?”

Lương Nhiễm lắc đầu, bàn về đầu óc sao nó có thể đuổi kịp ý nghĩ của Toudou. Nhìn nó lơ ngơ như bò đeo nơ mà Toudou cười khanh khách, “Cái thằng này, làm sao Tiểu Diệp đưa cậu về được nhỉ?” Một tay cầm thuốc lá, một tay cô nâng ly uống rượu, “Tôi muốn kể chuyện cũ cho cậu nghe, cậu muốn ăn gì thì ăn, uống gì thì uống, tùy, miễn là chịu nghe trọn chuyện tôi kể là được.”

Nụ cười nơi cô tản mát tà khí khiến Lương Nhiễm mất tự nhiên, nó ngần ngại đứng dậy, rụt rè mà rằng, “Tiểu thư Toudou, xin... xin lỗi, em còn có tiết học, em... về trước đây...” Sau đó liền cầm cặp mở cửa phòng ăn. Toudou chẳng buồn động mắt, vệ sĩ ngoài cửa đã dùng một cái lườm nanh nọc dọa nó quay về.

Toudou hờ hững hút thuốc, làm như không thấy hành động ban nãy của nó, bình thản nói, “Tôi nghe bảo, cậu rất thích Diệp Vân Sắc, nhưng cậu có biết Diệp Vân Sắc mà cậu thích là ai không?”

Lương Nhiễm nghe cô nhắc đến cậu, tim như bị chọc, má nóng bừng bừng. Toudou nở nụ cười trêu tức, nói rành mạch từng chữ, “Diệp Vân Sắc, là cảnh sát của tiểu đội phòng chống ma túy số 1, thuộc đại đội biên giới.”

“Bộp” một tiếng, chiếc cặp trong tay nó rớt xuống đất.

Toudou ngã lưng ra ghế, cười đến rung người, gần như vừa thở dốc vừa kể, “Sao hả, bị dọa rồi hả... A ha ha ha ha... Biết ngay cậu sẽ phản ứng thế này mà... Thằng quỷ con... Tí tẹo mặt mũi cũng không có...”

Lương Nhiễm, phần là bởi vẫn chưa hoàn hồn khỏi nỗi khiếp sợ, phần là để kệ cô cười đến rợn gáy, cố ép thân mình dính chặt vào tường. Cô cũng không đoái hoài, chờ cho cười đủ mới thở sâu, nâng ly uống một hớp, lại chậm chậm nói.

“Cậu thấy khó hiểu lắm phải không? Trên thực tế, trò đùa của số phận luôn tồn tại rất nhiều nhân tố không thể hiểu được, bằng không đâu còn gọi là số phận. Chuyện xảy ra đã gần ba năm, khi đó Ân Thần Bắc làm vụ buôn bán bên Đông Nam Á, tôi có giúp đỡ mấy chuyến thuyền, có một thời, không biết làm sao dính tới cảnh sát đại lục.”

“Ngày ấy, phá bỏ đường dây buôn lậu ma túy của đại lục không thể nói là không nghiêm, song họ lại thiếu thốn nhân tài, rất một đám lè tẻ chỉ biết làm bừa theo lệnh. Thần Bắc ra tay nhanh gọn, lại âm hiểm, mấy vụ liền ở đại lục đều trót lọt, dần dần cũng thôi cảnh giác hơn. Thế mà có lần, người y mang theo ở phía Nam bị tóm gọn, toàn bộ hàng hóa trị giá bốn triệu bị diệt sạch.”

“Cái hồi ấy thì tổn thất chừng đó không lớn cũng không nhỏ, Ân Thần Bắc thân chinh từ Mỹ qua, vừa dịp tôi đang rảnh rỗi nên cũng đi cùng. Sang đó, y bận rộn bố trí bố cục, đường dây suốt, tôi không hỏi cũng biết lần này y đã đụng trúng đối thủ khó xơi. Quả nhiên, lần thứ hai giao chiến, song phương tổn thất 3:7, Thần Bắc mất hàng, phe kia chết vài người.”

“Thần Bắc nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc, quyết định lôi người đứng sau màn kia ra. Chúng tôi đã đau đầu khổ não nghĩ rất nhiều cách để con cá lớn mắc câu, sau đó...” Nói đến hai chữ này, cô hơi tạm dừng, ngón tay kẹp điều thuốc vẽ nhặt một vòng cung trong không trung, khói bụi mù mịt... “Sau đó, chắc tôi không nói cậu cũng đoán được, chúng tôi gặp Tiểu Diệp.”

Lương Nhiễm há miệng muốn nói, rốt cuộc vẫn ngậm miệng.

“Tiểu Diệp năm ấy vừa tròn hai mươi, cậu ấy là hạt giống được Sở cảnh sát tỉnh trực tiếp điều xuống, là nhân vật sau khi được trui rèn hai năm ở cơ sở sẽ được trung ương nhận. Nghe đâu Sở tỉnh căn bản không chịu vượt mất cậu, là tự cậu ấy tìm Chủ tịch tỉnh nói sẽ làm cảnh sát phòng chống ma túy tuyến đầu. Nghe đâu cậu ấy còn trẻ mà đã thông thạo vài ngoại ngữ, vừa là chuyên gia súng đạn vừa là chuyên gia máy tính, còn là chiến sĩ đấu tay đôi không có đối thủ ở đại đội... Đương nhiên, những thông tin này đều là do chúng tôi điều tra, mà khi chúng tôi gặp cậu ấy, Thần Bắc chỉ coi cậu ấy là một thằng bé đơn thuần.”

“Cậu ấy đích thực vô cùng đơn thuần, kiểu tóc sơ sài, quần trang giặt phai cả màu, kỹ thuật bắn súng thực chuẩn, sáu người chúng tôi phái đi bị cậu ấy bắn chết năm, kẻ kia là vì cậu ấy cố tình chừa cho sống sót. Thời điểm ấy, Thần Bắc đích thân ra trận.”

Trái tim Lương Nhiễm đập bang bang, áp lực trong bầu không khí từ từ đặc quánh, Toudou tựa hồ muốn dẫn dắt nó đi từng bước, từng bước một vào câu chuyện một thuở kinh tâm động phách này. Dù rằng nó sợ hãi tốt độ, song vẫn không thể từ chối tiếp cận.

“Tôi núp ở boong ke, quan sát bằng ống nhòm. Khi tôi chạm tới ánh mắt Thần Bắc, tôi chỉ biết thế là đã xong. Ánh mắt ấy, cả đời Thần Bắc chỉ từng biểu lộ dành cho mỗi mối tình đầu của mình, mà y lúc đó, rõ ràng còn nồng cháy hơn, và cũng nhiệt liệt hơn cả ngày xưa nhiều lắm.”

Vành môi đỏ chót của cô vẽ ra ý cười thê lương, “Ngay cả tôi còn chưa được y nhìn bằng ánh mắt tương tự bao giờ, vậy mà lần đầu tiên gặp Tiểu Diệp, y không hề giữ nó lại, trao cả cho cậu ấy.”

“Tiểu Diệp đáng thương nào có nhận ra. Cậu ấy ôn hòa, khách khí đề nghị Thần Bắc nộp súng đầu hàng, bởi lẽ cậu ấy nói đã bao vây xung quanh đồng nghịt rồi. Cậu nghe xem, đứa nhỏ ấy ngốc cỡ nào. Cậu ấy tưởng đã khiến trùm buôn ma túy rơi vào tầm lưới của mình, mà không ngờ trùm buôn ma túy bị cậu ấy bắt ấy lại chỉ muốn mạng của cậu ấy, thân của cậu ấy... Hai bên rất nhanh giáp lá cà, Tiểu Diệp quả thực là đối thủ cân xứng của Thần Bắc, không ai nhường ai, trận chiến ấy vô cùng máu lửa suốt bốn tiếng đồng hồ, sau là do cậu ấy không chờ được cứu viện mà phải rút lui, ngay trong tình huống ấy, cậu ấy vẫn có thể dẫn các đồng nghiệp thoát ra ngoài mà không tổn hao gì.”

“Sau chuyện lần đó, Thần Bắc chạy đến phòng tôi, nổi khùng lên mà quyết tâm, y phải có Tiểu Diệp bằng

được, gì đi chăng nữa cũng phải có cậu ấy cho kỳ được. Tôi nói với y rằng tôi đã sớm biết rồi. Từ khi anh đổi mặt với cậu ta, anh không muốn cậu ta mới là lạ ấy. Giờ ngẫm lại, cũng thiệt nực cười. Một người đàn ông chạy đến chỗ vợ chưa cưới của mình nói rằng mình thích một người khác, muốn sở hữu người đó, đã thế người mà y thích lại không phải là nữ, còn là một cảnh sát trời sinh là bắt bớ những tay buôn ma túy. Cậu nói xem, có nực cười không? Có phải...?”

Cô lại bật cười, cười ngả tới ngả lui như là bắt gặp được câu chuyện khôi hài nhất trần đời. Vươn tay ra uống rượu, dòng rượu chảy tuột xuống cổ họng làm cô ho húng hắng, cô vẫn vừa uống vừa ho, vừa uống, vừa kể...

“Chúng tôi bắt đầu lập kế hoạch, trước hết là định cướp người nhưng không được, thân thủ của Tiểu Diệp làm chúng tôi phủ định phương án này lập tức, sau lại định lập mưu, định bắt cóc, tóm lại đã nghĩ vô số biện pháp, không biện pháp nào dùng được. Sau đó... Sau đó...”

Cô lại dừng, đường nhìn rơi trên đầu mẫu thuốc lá đang cháy, thoáng thần thờ. Lương Nhiễm tìm được giọng nói của mình, kiểm không được mà hỏi, “Sau đó thì sao...”

Phải rất lâu sau, Toudou mới thu hồi tầm mắt, chậm rãi nói, “Sau đó... Sau đó tôi nghĩ ra một cách, liền nói cho Thần Bắc nghe, người Trung Quốc có một quyển sách tên Tam Quốc Diễn Nghĩa, trong đó có ghi rất nhiều mưu kế hành quân, đánh giặc, có một kế gọi là, kế phản gián.”

“Kế phản gián từ khi được sử dụng trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hình như có lúc không thành công, tôi kể hết mọi chi tiết cho y nghe, mọi người đều bảo, cách này vẫn khả thi hơn cả. Vì thế chúng tôi quyết định dùng nó.”

“Thần Bắc sắp người tìm một số tấm ảnh của Tiểu Diệp, chỉnh sửa trên máy tính rồi phát tán trong đại đội phòng chống ma túy. Số ảnh ấy, toàn bộ đều thể hiện Tiểu Diệp là một tên đồng tính trần truồng, ghép cơ thể, ghép tư thế... Đòn này chả mấy chốc nhận được phản ứng từ đại đội, ánh mắt họ nhìn Tiểu Diệp bắt đầu thay đổi, ban lãnh đạo thường xuyên tìm cậu ấy nói chuyện, những nam đồng nghiệp làm việc cùng còn chủ động xin dọn khỏi văn phòng Tiểu Diệp. Cậu ấy đi trên đường, luôn có người vụng trộm thậm thụt sau lưng. Nhưng vẫn chưa đủ, Thần Bắc còn sai người gửi ảnh đến nhà Tiểu Diệp, bố mẹ cậu ấy không chấp nhận con mình là biến thái, chống ba toang chạy hơn hai nghìn dặm đến, vừa gặp đã đánh ngã Tiểu Diệp xuống đất...” Cô hơi ngừng, lạnh lạnh cười, “Tôi chứng kiến thấy hết.”

Tay Lương Nhiễm run lên không tự chủ, cổ lấm để hỏi, “Tại... Tại sao...”

Toudou ngoảnh qua, cười vằng, “Tại vì tôi. Tôi giả thân phận, trà trộn thành công vào đại đội.” Cô cười đến mức mắt híp thành sợi chỉ, “Tôi chẳng hề lo sợ sẽ bị nhận ra, người duy nhất có thể nhận ra là Tiểu Diệp thì khi ấy đang bị chúng làm cho nổi điên, mà đám còn lại tự nhận mình thật thông minh thật lý trí, thì bị tôi xoay lòng vòng.”

Cô như nói phát mệt, nâng rượu lên uống, thở dài từ tốn, lại tiếp tục nói, “Rồi sau chúng buộc Tiểu Diệp phải từ chức. Kỳ thực Tiểu Diệp không phải không có ý chống đối, ngặt nỗi cậu ấy ngoài sáng, chúng tôi trong tối, năng lực một mình cậu ấy cực kỳ bé nhỏ, chúng tôi lại chi bạo tay. Cuối cùng Tiểu Diệp không chịu được, chạy ra quán uống rượu...”

“Rượu...” Lương Nhiễm chấn động, cứ lảng máng cảm thấy có gì bất thường nhưng lại không biết bất thường ở đâu, bèn run rẩy hỏi, “Anh Tiểu Diệp... không uống được rượu mà...”

“Ha ha...” Toudou cười, “Ai nói cậu ấy không uống được rượu? Cậu ấy cùng lắm là tửu lượng không tốt thôi, chứ đâu đến nỗi không uống được rượu?” Cô nheo mắt, chọc tay vào cái ly, thông thả nói, “Hôm ấy, cậu ấy cũng giống như tôi đây này, uống hết chén này đến chén khác, có điều cậu ấy thì đã uống giỏi gì cho cam, lại còn uống rượu trắng, vừa cay vừa xót, gớm lắm thay. Cậu ấy uống bao nhiêu là nhiều, ai đến gần cũng không biết. Chúng tôi rút lên súng bên hông cậu ấy ra, mở chốt an toàn xong lại bỏ vào. Thần Bắc còn lo nhờ làm Tiểu Diệp bị thương thì sao, nhưng ai nấy cũng nói không việc gì, hành động này chỉ là để giúp Tiểu Diệp chữa lại đường lui.”

Nói tới đây cô lại im, mắt nhìn trần nhà chăm chăm, đầu ngửa, ngọn đèn lấp lánh trải trên người cô, phủ lên mặt cô một tầng trơn bóng. Qua tiếp một hồi lâu nữa, cô mới nói chậm, “Tất cả chúng tôi không dự

liệu sai, đồng nghiệp Tiểu Diệp đến đón cậu ấy về, trong lúc Tiểu Diệp và hắn giằng co, súng cướp cò, bắn chết hắn.”

Lương Nhiễm dù đã cực lực dằn nén, nước mắt vẫn chảy ròng ròng hai gò má, từ tường ngồi bệt xuống nền đất, tay bầu tại vị trí trái tim. Giọng Toudou mơ hồ dần, cô đã ngà ngà say, mắt lơ lơ mở tiếp một chai khác, ly rót đầy ngập.

Cô lại tiếp tục kể.

“Khẩu súng cướp cò bị thu giữ, Tiểu Diệp bị phán tội cố ý giết người, hoãn thi hành án hai năm. Khi cậu ấy bị giải về Sở cảnh sát tỉnh, Thần Bắc ngồi trong xe nhìn, dù chỉ mặc quần áo tù và đeo còng, cậu ấy vẫn là Tiểu Diệp xinh đẹp, bất kể trong tình cảnh nào, cậu ấy đều có thể hấp dẫn ánh mắt người khác.”

“Tôi bước này rồi, xem như chúng tôi đã hoàn thành bước đầu kế hoạch. Thần Bắc bắt đầu luôn lách các cửa ải, cậu không thể không khen y thực là người thông thạo mảnh lối móc nối. Trong cái hoàn cảnh ấy, trong cái nơi ngục tù ấy, y lại có thể êm ru tráo một người khác thế chỗ Tiểu Diệp, suôn sẻ đưa cậu ấy ra ngoài. Trong khi Tiểu Diệp còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người cậu ấy đã lên máy bay đi San Francisco, và ở đó, trước mặt đông đảo các anh em, lần đầu tiên Thần Bắc cưỡng bức cậu ấy.”

Nước mắt Lương Nhiễm rốt cuộc không nén được nữa, tuôn ào ào. Nó gồng sức tự bịt miệng, không để âm thanh của mình phát ra. Tiếng Toudou vẫn cất lên.

“Lúc ấy Thần Bắc điên rồi, nhất định điên rồi. Nhưng tôi có thể hiểu tâm tình y. Y nhưng nhớ Tiểu Diệp bao lâu thế, lại đổ nhiều công sức vào cậu ấy như vậy, đến khi thật sự có được cậu ấy, dễ chỉ hận không thể nhồi nhét cậu ấy vào máu thịt mình ấy chứ. Y nhốt Tiểu Diệp ở biệt thự, tìm cách mua vui cho cậu ấy, nhưng Tiểu Diệp nào có quan tâm. Sau khi khôi phục thể lực, cậu ấy bắt đầu tìm đủ mọi cách để chạy trốn và chống cự. Cậu không biết đâu, suốt nửa năm cậu ấy dùng đủ loại cách rồi, nếu chúng tôi không bố trí nghiêm ngặt, bỏ ra mấy nghìn người canh gác cậu ấy, có khi cậu ấy đã chạy tới đâu đó từ đời nào...” Cô ngừng, lại nói, “Dù Thần Bắc đã có được cậu ấy nhưng lại gian nan khôn tả. Mỗi lần y ôm Tiểu Diệp lên lầu là sẽ nghe từ trong phòng tiếng vật lộn rầm rầm, đồ cổ, di vật văn hóa rơi vỡ, hỏng hóc là chuyện thường tình, rất nhiều lần Thần Bắc chẳng thể được như nguyện. Thế rồi y để Tiểu Diệp ở trong một căn phòng không có lấy một vật dụng nào, Tiểu Diệp lại đập vỡ kính. Cậu ấy thời đó, không giống hiện tại chút nào, y chang một cái giếng sâu không thấy đáy, kể cả cậu chỉ ném xuống một hạt gạo, cậu ấy cũng thừa sức dâng trào thành sóng lớn.”

“Thần Bắc phải đổi cách. Y là người có tính nhẫn nại nhưng không dễ tha thứ chuyện tình nhân của mình náo loạn cả nửa năm. Y sai người mang một thứ thuốc đến, thuốc này uống vào làm người tứ chi xuội lơ, là phương pháp thích hợp nhất để giáo huấn một con chim non không chịu nghe lời trong cuộc hoan lạc. Thần Bắc bỏ thuốc vào bát cơm, vào cốc nước của Tiểu Diệp, đây là điều Tiểu Diệp không ngờ tới. Cậu ấy tưởng Thần Bắc vẫn dùng quy tắc đánh bài giống mình, Thần Bắc lại ngấm ngấm giở trò. Sau bữa tối hôm đấy, khí lực đứng dậy khỏi ghế, cậu ấy cũng không có. Ngày đó, Thần Bắc nhốt cậu ấy trên lầu, làm nguyên một đêm.”

Lương Nhiễm ngoài giàn giụa lệ và run rẩy ra thì không động tĩnh nào. Toudou chột mím cười cúi xuống, nhìn nó, dịu dàng hỏi, “Cậu có biết, kể từ lần thuốc đó, Tiểu Diệp thành thế nào không?”

Thấy nó không ngừng rúm ró, cô hài lòng nhả khói, cười bảo, “Cậu ấy không cương được nữa, từ đó trở đi, cậu ấy mất công năng làm đàn ông. Bất luận cậu đùa nghịch ra sao, cậu ấy cũng như một cái xác, không dậy nổi phản ứng nào. Bác sĩ giải thích là do thuốc, nhưng nhiều hơn là tâm lý người bệnh. Cậu ngấm mà xem, Tiểu Diệp kiêu hãnh nhường vậy, bị thuốc, bị chà đạp trên giường, phạm là người, sao cậu ấy có thể cương được nữa. Nhưng mà sau đó, cậu ấy không còn phản kháng. Cậu ấy dùng nửa năm học tập kiến thức trong bang, dùng nửa năm làm trợ thủ của Thần Bắc, lại dùng nửa năm nữa, trở thành trợ thủ đắc lực không thể khuyết thiếu, giúp y quản lý cả thế giới ngầm San Francisco.” Hút nốt ngụm thuốc, cô đập nó xuống bàn, cười tủm tỉm, “Cậu chê cậu ấy bẩn ư? Đúng, cậu ấy không sạch, nhưng cậu xem, hiện nay cậu ấy rất tốt. Người người xưng hô cậu ấy là anh Tiểu Diệp, có xe đắt tiền, có biệt thự Thần Bắc tặng, dù Thần Bắc không cho cậu ấy về đó ở nhưng dù sao cũng đứng tên cậu ấy...” Cô cười, nâng cằm Lương Nhiễm, tặc lưỡi, “Sao nghe tôi kể chuyện mà cậu lại khóc nhè thế này, xấu xí quá, mau lau mặt đi, tôi còn có chuyện nhờ cậu giúp nữa.”

Lương Nhiễm bị cô nhéo đến phát đau, găng nín khóc, hỏi, “Chị muốn em... làm gì...”
Toudou cười quyến rũ, “Dĩ nhiên có liên quan anh Tiểu Diệp của cậu... Muốn nghe không?”

9. Chương 9

Bản thân cũng không hiểu mình tháo chạy như nào, ra cầu thang, chân nó mềm nhũn như bún, cả người té thẳng từ trên cao xuống. Anh chàng trông cửa hốt hải chạy ra đỡ, nó hốt hoảng, bất thành linh thét to.

Sau đó nó chạy bạt mạng, phân không rõ là rẽ đường trái hay rẽ đường phải, không rõ là lên cầu hay xuống đường hầm, vô số người lườm nguýt nó, ô tô ầm ầm inh ỏi nó, thậm chí có cảnh sát chạy tới hỏi nó, “Cậu cần giúp đỡ không?”, đều bị nó bỏ ngoài tầm quan tâm. Nó chỉ cắm đầu mà chạy, tựa hồ muốn vút tán loạn tất thấy thống khổ không thể trút xả trong lòng ra ngoài.

“Anh Tiểu Diệp... Anh Tiểu Diệp...” Không ngừng lẩm nhẩm tên cậu, hy vọng cái tên này có thể ban cho nó đôi chút sức lực. Giọng nói lạnh lẽo mà tàn nhẫn của Toudou Kei liên tục lắng văng trong màng nhĩ nó, “Dù có thích cậu ấy đến mấy, còn Thân Bắc ở cạnh, làm sao mà cậu chạm đến cậu ấy được? Cậu ấy ngay cả chuyện đó cũng không thể làm, mơ sao mà nghĩ cậu ấy sẽ thích cậu?”

Không không không... Nó muốn hét lên phản bác, song bờ môi run run và yết hầu uất nghẹn khiến nó chỉ có thể vượt ra những tiếng nức nở mong manh, tim như bị chèn ép, nỗi thống khổ không sao chống đỡ được từ bốn phương tám hướng dồn về đè nén, đến nỗi như sắp vỡ nát.

Anh Tiểu Diệp sạch sẽ là vậy, anh Tiểu Diệp luôn hiền lành với nó, luôn cười dịu dàng với nó...

Không không, anh ấy bình thường hơn cả so với bất cứ ai!

Phát điên chính là thế giới này, không phải anh ấy!

Cuối cùng nó cũng chạy về nhà Ân Thân Bắc, chạy giữa con đường, chạy lên cầu thang. Nó há mồm thở gấp đẩy toang cửa, cửa còn chưa mở, hai chân nó đã nhũn mềm, quỳ phịch xuống nền đất băng lạnh.

Mọi đau xót và bi ai bộc phát cả thảy trong cùng một khắc, nó đắm điên cuồng xuống đất, gào khóc thành tiếng.

Một đôi tay nâng nó dậy. Là Diệp Vân Sắc.

Cậu kéo nó lên, mặt Lương Nhiễm đã lem nhem nước mắt, nó run lập cập, không dám nhìn vào mắt cậu.

Cậu không hỏi nó nguyên nhân, chỉ thở dài, dìu nó vào phòng mình.

Lương Nhiễm nằm co quắp trên sofa, căn bản không bình tĩnh được, nước mắt cứ chảy ừng ực. Cậu vắt khăn mặt, nhìn cái bộ dạng này của nó, bèn nhẹ nhàng hỏi, “Tiểu Nhiễm, vì sao lại đau khổ...?”

Lương Nhiễm đột ngột ôm cậu sít sao.

Nó vừa khóc, vừa nỉ non, “Anh... Anh Tiểu Diệp... Xin lỗi... Em xin lỗi...” Nó cảm thụ được ***g ngực Diệp Vân Sắc bắt giác cứng đờ trong một giây, nhưng cậu không đẩy nó ra, trái lại còn nhỏ nhẹ trấn an, “Em không có lỗi gì với anh, nên không cần giải thích.”

Nước mắt Lương Nhiễm tuôn rơi càng thêm tệ, nó chộp lấy cái khăn mặt lau lung tung, “Anh Tiểu Diệp... Em... Em...” Nó không nói được nữa, vươn tay cởi cúc áo cậu.

Cậu có trấn định đến mấy, lúc này cũng phải biến sắc, lùi mạnh ra sau, lại bị nó túm chặt quần áo. Lần này nó trút toàn lực, “soạt soạt” vài tiếng, toàn bộ cúc áo của cậu văng tứ tung.

Tay nó vừa chống trên sofa toan đứng dậy, bên thái dương đã bị gí một nòng súng lạnh lẽo, cậu lấy làm áy náy mà rằng, “Tiểu Nhiễm, em bình tĩnh đi.”

Nó ngây ra, cần cổ cứng ngắc quay sang hướng cậu, khẩu súng cũng chuyển động theo phương hướng nó quay. Hiển nhiên Diệp Vân Sắc không hề có ý định nổ súng, đôi mắt cậu chất chứa sự dịu dàng.

Lương Nhiễm khóc mỗi lúc một nức nở, vừa khóc, vừa tự cởi quần áo mình. Cậu ngẩn ra, vội can, “Tiểu Nhiễm...” Nó đã cởi xong áo khoác, tiếp tục tháo dây nịt mình, tay chân luống cuống, “Em có thể, anh Tiểu Diệp, em có thể... Anh đừng sợ... Em...” Nó cố gắng rút dây thắt lưng ra, cậu bèn ném súng đi, giữ chặt tay nó.

“Tiểu Nhiễm, có biết mình đang làm gì không?” Cậu cao giọng, nhưng đó không phải tức giận, mà là âm thanh đến từ đau đớn và vô lực quện quấy. Cậu gài lại dây nịt vừa tháo ra chút đỉnh của nó, tay hơi run lên, ít khi nào cậu tiếp cận người khác gần gũi như thế, càng chưa từng vì ai làm mà hành động này. Cơ thể con người gây cho cậu nỗi sợ hãi bản năng ở mỗi lần đụng chạm, song cậu ráng sức khống chế mình, chỉnh trang lại mớ quần áo lộn xộn cho Lương Nhiễm rồi kéo nó ngồi trở lại sô pha.

Mồ hôi đã rịn ướt đầm thái dương cậu, ánh mắt cậu vẫn dịu dàng không đổi, dịu dàng mà nói với Lương Nhiễm, “Không việc gì đâu, em hít sâu đi, tim sẽ không đập nhanh nữa.”

Lương Nhiễm trân trối nhìn cậu, rốt cuộc cũng làm theo lời cậu dạy, hít vào một hơi thật sâu.

Cậu lau nước mắt giúp nó, khe khẽ thở dài, “Tiểu Nhiễm, em nghe ai nói gì phải không?”

Nó không đáp, nhưng ánh mắt đã thuyết minh tất cả.

Cậu lại thở dài.

Mỉm cười, cậu nói, “Đều là quá khứ rồi, chẳng phải giờ anh tốt lắm sao?” Đoạn, cậu hơi chếch mình qua, để nó nhìn rõ cậu hơn, “Nên em đừng giận, em còn bé, chưa cần phải gồng gánh nặng nề đường vậy.”

Nó thốt nhiên thét to, “Đừng coi em là trẻ con nữa! Em không còn là trẻ con nữa đâu!” Nó ôm cậu dúi dúi, “Anh muốn không? Anh muốn em đi, anh Tiểu Diệp... Em sẽ không để anh sợ hãi, thực ra em...” Cậu lại mỉm cười, chặn ngang lời nó, khẽ gần lỗ tai nó và nói, “Em biết không, người của anh Thần ở ngay ngoài kia. Nếu em còn nói tiếp, cả hai ta đều sẽ chết.”

Tiếng giọng Lương Nhiễm như bị cắt đứt, người run bần bật, hơi giá trở lên từ dưới lòng bàn chân. Thân mình Diệp Vân Sắc cũng run rẩy nhưng giọng nói vẫn thông thả, “Tiểu Nhiễm, tuy em từng ở Đền Tuyết, song nếu em vẫn coi mình là MB, anh sẽ cực kỳ thất vọng.”

“Nhưng mà em thích anh!” Lương Nhiễm nghẹn ngào khóc, MB cũng kệ, anh Thần cũng kệ, súng cũng kệ, “Em thích anh mà... Anh Tiểu Diệp...”

Cậu chỉ lặng lẽ nhìn nó, mặc nó trút lòng, mặc nó thả lời, cậu vẫn chỉ mỉm cười nghe, dùng khăn mặt không ngừng chùi lệ cho nó. Sau, nó không khóc nữa, gục đầu trên vai cậu, cậu mới vỗ lưng nó khuyến khích, “Đi tắm rồi ngủ đi. Đến lúc tỉnh, em sẽ thấy nắng ngày mới rất đẹp đấy.”

Vặn nước cho nó xong, lại nhìn hốc mắt đỏ hoe hoe của nó, cậu cười, “Lời này là có người nói cho anh nghe, anh cũng luôn tin vậy.”

Khép cửa, cậu nhẹ nhàng rời đi.

Cầm theo áo, đi thang máy lên tầng cao nhất tòa nhà, nơi tầng thượng có ghế ngồi và bàn uống trà. Cậu ngồi đó, nhìn mảnh trăng lưỡi liềm treo chốn cao cao cách qua một lớp cửa kính, sao lập lờ, lốm đốm, bóng đêm âm trầm.

Cậu nhìn đến thất thần, tự nơi đáy mắt, vẫn không biểu lộ xúc cảm.

Cửa chợt được mở, người đứng nơi cửa lên tiếng, “Có ai giữa mùa đông lại lên tầng thượng hóng gió không? Em không sợ bị cảm à?”

Cậu không ngoái đầu, mỉm cười đáp, “Ai bảo là mùa đông nào? Năm mới qua rồi mà.”

“Qua rồi vẫn là mùa đông, tuyết đã tan đâu.” Ân Thần Bắc bước tới, đưa mắt nhìn cậu một cái, đoạn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

“Có tâm sự? Hay là có việc?” Y hỏi.

Cậu nhè nhẹ nở nụ cười.

Chống cằm bằng một tay, cậu tiếp lời, “Thằng bé Lương Nhiễm, hôm nay nói thích em.”

“Chà.” Ân Thần Bắc bật cười, “Cũng không có gì kỳ lạ. Người từng lên giường với anh, quay đầu cái đã thích em đâu có thiếu?” Y vắt chân lên ghế, ngẫm ngẫm, “Cô ả Julitz ấy, vừa lên giường với anh xong, ngày hôm sau đã nói cô ta yêu em mất rồi, rõ là hài.”

Diệp Vân Sắc mỉm cười, “Thích em mà làm gì, em đâu có thích phụ nữ.”

Trái tim Ân Thần Bắc bất giác đập “thịch”, lỗ tai ong ong, đến cả tay cũng run run một thoáng. Chỉ có điều, dù y kích động bao nhiêu cũng phải khống chế giọng nói mình, giả bộ như không có gì mà cười, “Không thích phụ nữ thì thích đàn ông.”

Cậu ngoảnh mặt lại, cười bảo, “Em cũng không thích đàn ông.”

Tim y thất lại, chỉ thốt ra chữ “ờ” nhạt nhẽo. Y không biết nên tiếp tục chủ đề đang nói ra sao, Diệp Vân Sắc cũng ngậm tăm, hai người cùng làm thinh, phóng chung ánh mắt về đằng Đông với vợ.

Sao rợp như bể, sắc lam lắng sâu, một áng mây đen từ nơi nào không hay thổi dạt đến, che khuất quãng trăng vốn đã chẳng tròn vẹn. Đêm càng mịt mùng.

Ân Thần Bắc thôi trông, rút một điều thuốc châm lửa, Diệp Vân Sắc bỗng nói, “Cho em một điều.”

Y ngẩn ra, muốn hỏi rằng chẳng phải em không hút được thuốc đó sao, thế nhưng vẫn không hỏi, đưa thuốc cho cậu. Cậu nhìn y ghé sát gần bật bật lửa, nhúm lửa bùng lên trong đôi mắt đen đặc của y. Cậu đẩy đầu thuốc lá chìm vào lửa, Ân Thần Bắc bèn cười, thu tay lại, “Sai rồi, em phải hít một hơi, nếu không lửa sẽ không bén.”

Cậu “à” một tiếng, lần này ngậm hờ điều thuốc trên môi. Thấy cậu lóng ngóng, y đành thở dài, “Thôi bỏ đi, phí thuốc anh không tiếc, nhưng em sẽ ho.” Rồi quăng bật lửa lên bàn.

Cậu cũng không bắt ép, bộ dạng ngậm thuốc lá như đang ngậm kẹo, mãi sau, cậu mới cầm nó trong tay. Ân Thần Bắc vẫn đau đầu nhìn về phương Đông diệu vợ, chậm rãi han hỏi, “Gọi điện về nhà chưa? Hôm nay sinh nhật bố em.”

Cậu nghĩ, trả lời nghiêm túc, “Không gọi.”

“Gọi một cú cũng được mà.” Y quay sang, nói thản nhiên, “Có vài việc kể ra, họ sẽ đỡ lo hơn.”

Cậu lắc đầu khe khẽ, nhẹ giọng, “Họ đều tưởng em chết rồi, cứ im lặng so ra lại tốt.”

Y bình tĩnh nhìn cậu. Cậu cũng bình tĩnh đón lấy ánh mắt y, con ngươi sâu thẳm không sâu bi không u uẩn, chỉ đơn giản là đang trần thuật một sự việc mà thôi.

Y rút cuộc cũng quay mặt đi, từ giờ khắc ấy hai người dừng trò truyện. Điều thuốc cô quạnh cháy thành tàn, tản ra từng vòng khói mập mờ lãnh đãng, tro bụi chất lại vẽ thành hình thù không rõ.

Trời rồi cũng sáng. Họ ngồi cùng nhau trên sân thượng suốt cả đêm.

Lại là một ngày nắng êm ả và an tường. Nắng mặt trời rọi xuyên qua cánh cửa sổ, rơi trên mặt bàn, ánh sáng ấm áp đến độ dát mờ một màu vàng lấp lánh cho chiếc bàn lẩn khung cửa. Hoa tường vy mới hái đóng đưa trong chiếc lọ thủy tinh. Và trong chén trà cổ điển, biêng biếc nước trà bốc hơi nóng mỏng mảnh.

Diệp Vân Sắc ngồi trên sofa đọc sách, số trang đọc được đã rất dày. Đương khi chuẩn bị lật trang mới, Tô Tiến từ ngoài bỗng chạy ỳnh ỳnh vào.

Cậu ngoái đầu nhìn thoáng, chỉ hỏi, “Gì mà vội vậy?”

Tô Tiến thốt “a”, “Vừa nhận được tin, kẻ công kích đã chuyển tên còn sống lần trước đi rồi.” Hắn bỏ lại câu này xong là chạy như bay lên lầu. Cậu tiếp tục đọc sách, bình thản thông báo, “Anh Thần đi tập gym từ sáng rồi, lên tốn công.”

Tô Tiến dừng chân, cười cười với cậu, “Cảm ơn Tiểu Diệp.”

Ân Thần Bắc bước xuống máy chạy bộ, cầm khăn lau mặt, thực chất cũng chẳng ra mồ hôi là bao. Trên thân hần mặc bộ đồ ở nhà kiểu gọn gàng, hai cúc trên cùng mở bung, có thể trông thấy xương đòn dưới nước da màu tiểu mạch và vòm ngực cường tráng nhờ được tập luyện lâu năm.

Ngũ quan sâu sắc, cặp mắt thâm thúy, phiến cảm sạch sẽ, thoát nhìn y thật đúng chuẩn một doanh nhân thành đạt đầy lịch thiệp và thành thực, tựa như giờ phút này, y neho hờ mắt, nhìn Tô Tiến vào, liền mỉm cười ôn hòa thân thiết giống hệt một ông anh cả, “Bố trí ổn thỏa rồi chứ?”

Tô Tiến nói cà vạt, đáp, “Vâng, đã cử hai nhóm đi làm việc, một nhóm nghi binh, giả vờ muốn cứu người, nhóm còn lại mai phục, chờ khi đội cứu người thật đến sẽ tấn công cả trong cả ngoài, một lưới tóm gọn.”

Toàn thân hần đầy ắp tự tin, Ân Thần Bắc thấy hần thế, cũng nở nụ cười, “Anh vừa nghĩ thấy mùi giết người đã hưng phấn rồi, định lực kém quá.”

Tô Tiến cười hèn hèn.

Y lại dặn, “Truyền lời cho các anh em, không có phân công của tôi, không ai được phép hành động xằng bậy. Ai mà làm hỏng việc...”

Tô Tiến nói lời, “Anh Thần càng ngày càng cẩn thận, làm gì có sự cố cho được? Tôi cam đoan ok từ A đến Z cho anh.”

“Thật né?” Y cười, “Mong được như lời anh.” Y ngồi ở khu nghỉ ngơi, hơi khép mắt, ra hiệu bằng tay tỏ ý hần lui đi. Tô Tiến do dự bảo, “Anh Thần, tôi chỉ muốn hỏi lại. Anh khẳng định sẽ có người đi cứu thằng còn sống kia hả?”

“... Không đâu.”

Y làm dấu “cứ thế đi”, Tô Tiến vẫn băn khoăn, “Nhưng nếu có người đến thì khác nào thằng giấu mặt ấy cho phe ta một cơ hội chớp được hần? Hần có gốc vậy sao?”

Im lìm một lát, tiếng cười khê khàng của y vang lên, giữa bầu không khí yên tĩnh, nghe vào lại như âm thanh đàn cello đang kéo, “Hần không đến, vậy cứ để hần xem chúng ta giết chết nhân chứng duy nhất của vụ án này đi.” Tựa hồ y thở dài, “Hoặc gánh chịu nguy cơ bại lộ thân phận, hoặc là bỏ mặc đồng nghiệp mình sa vào cửa tử... A Tiến, là anh thì anh chọn cái nào?”

Song song lúc này, trong một căn phòng khác, Diệp Vân Sắc lấy điện thoại, bấm một dãy số.

“A lô?” Cậu mỉm cười bắt chuyện với người ở đầu dây bên kia, “Tiểu Bạch à, tôi là Tiểu Diệp đây. Có chuyện cần bàn với anh, giờ anh có thời gian không?”

“Tôi...” Vắng trán Tô Tiến toát ra một giọt mồ hôi, “Tôi làm gì thì làm, miễn là tuyệt đối không đắc tội đến anh Thần là được.”

Ân Thần Bắc băng quơ mỉm cười.

“Ra ngoài đi, tự dừng tôi muốn ngủ một chốc. Quần anh hội(1) còn lại giao anh sắm vai chính.”

“Rõ! Tôi sẽ đóng vai Chu Du.” Tô Tiến cúi đầu, trên mặt hiện một ý cười tàn khốc, “Còn phải xem con mồi sa lưới hình dạng ra sao nữa mà!”

Vài tiếng sau, Ân Thần Bắc xuống lầu, Diệp Vân Sắc vẫn ngồi đọc sách trong phòng khách. Cậu tập trung đọc, Ân Thần Bắc đứng sau cậu suốt hồi lâu mà cậu không hề hay biết, đến tận khi y đi qua quàng vai cậu.

“Đọc gì mà nhập tâm vậy?”

Cậu quay lại, nhovn cười, “Xong việc rồi ạ?”

“À.” Y ngồi cạnh cậu, lia mắt nhìn chút cuốn sách cậu cầm trong tay, “Sách gì to thế? Bộ đồ nghề làm tác giả hử?” Cũng không thèm xem cậu có đồng ý không, y gấp quyển sách lại, nghiêng đầu, “Nói chuyện với anh đi, một mình buồn chết được.”

Cậu mỉm cười nhìn y.

Y nói, “Kiểm tra thể lực của anh hôm nay cao hơn hôm qua, đu xà được nhiều hơn mười cái, thế nào?”

“Khâm phục lắm.” Cậu mỉm cười, “Em bây giờ chỉ sợ không bằng nổi 1/10 anh, hai chữ ‘khâm phục’ này là thật từ đáy lòng.”

“Kêu em tập cùng anh, em không chịu cơ.” Y cười, rút thuốc, lại sức nhớ cậu khó chịu với mùi thuốc lá nên nhích ra xa cậu một đoạn. Cậu hỏi, “Ban này A Tiến tìm anh, là báo bên cảnh sát có động tĩnh, muốn đưa người còn sống lần trước đi à?”

“Ừ.” Y gầy gầy tàn thuốc, “Chúng nó không coi mình ra gì, nói đưa là đưa. Thử hỏi anh có thể vờ vĩnh không biết được chắc?”

“Ý anh Thần là...” Cậu nhấc tay làm một động tác, Ân Thần Bắc cười, “Em nói xem, anh không có tư cách này sao?”

“Hắn là như ý anh.” Cậu cười nhẹ, “Cần em làm gì không?”

“Cứ ở đây chờ tin tốt với anh là được.” Ân Thần Bắc cười nói, tâm trạng có vẻ rất tốt. Y bật vi tính, mở game bắt đầu PK. Diệp Vân Sắc mỉm cười nhìn y một lúc, rồi lại lật sách đọc nốt đoạn đang dở.

. / .

Chú thích:

1. Hội quần anh: từ cổ, chỉ hội nhóm tập hợp các anh hùng.

Đây là Ân Thần Bắc cố tình dùng từ cổ, sau đó Tô Tiến mới đối đáp về Chu Du là vậy ^^

10. Chương 10

Lại thêm hai giờ nữa trôi qua, bên Tô Tiến vẫn chưa có tin tức truyền về. Ân Thần Bắc ngẫm nghĩ, cảm thấy nên gọi điện hỏi thăm một tiếng. Tay vừa sờ đến ống nghe, điện thoại bỗng nhiên réo kịch liệt.

Diệp Vân Sắc đang ngồi đọc sách cũng bị giật mình, ngẩng đầu, trao đổi bằng mắt với Ân Thần Bắc một cái. Y lập tức bắt máy, trong tai nghe vọng ra tiếng Tô Tiến sốt ruột.

“Anh Thần...?”

“Tôi đây, sao?”

“Không hay rồi anh Thần, các anh em đã cầm cự rất lâu, nhưng đối phương quá mạnh!”

“Hửm?” Ân Thần Bắc cũng lấy làm bất ngờ, “Là lũ cớm sao? Bắn rát quá à?”

“Hình như... cũng không phải?” Lần này Tô Tiến phụ trách chỉ huy, hất ngời trong xe, vừa phải ứng phó tình thế bên ngoài, vừa báo cáo lại cho Ân Thần Bắc, “Đụng trúng nhau trên đường, nhưng mà trông chúng lạ hoắc, chưa gì đã xông lên tấn công. Các anh em vốn nhận nhiệm vụ nghi binh đã tiêu diệt chúng, đội mai phục phía sau buộc lòng phải lên theo, cho tới bây giờ toàn bộ kế hoạch đang rối loạn, giết chóc lung tung cả!”

Ân Thần Bắc siết chặt ống nghe, “Anh còn không phải người kêu gọi chúng đầu hàng?”

“Phải rồi, nhưng còn chưa ra mặt đã bị địch bắn phá, chúng nó căn bản không cho ta thời gian để thở!”

“Tôi đã biết.” Y nhíu mày, “Giờ tôi sẽ sắp xếp người, các anh ở đó cố gắng chống đỡ thêm một lát.”

“Anh Thần.” Tô Tiến nghi vấn, “Có khi nào chúng ta bị mắc bẫy không...?”

Ân Thần Bắc đập cái “rầm” điện thoại xuống.

Y quay đầu, gọi Diệp Vân Sắc, “Kêu Tiểu Bạch đến đây.”

“Tiểu Bạch?” Cậu gấp sách, mỉm cười, “Em cử anh ta ra ngoài làm việc rồi, vẫn chưa về đâu.”

Y bất giác cảm thấy có điểm không đúng, “Em cứ hẳn đi làm việc gì?”

Cậu đáp, “Thì anh Thần nói muốn bịt đầu mối mà. Em để Tiểu Bạch dẫn người qua rồi.” Thấy y biến sắc, cậu hỏi, “Có gì sai ạ?”

Mi cốt y giật nhẹ, giọng ra bình tĩnh, “Nói tiếp.”

“Anh Thần cứ yên tâm, Tiểu Bạch luôn làm việc sạch gọn và khéo léo, hơn nữa các anh em anh ta dẫn đi tuy mới nhập bang nhưng đều hết mình làm nhiệm vụ. Tất cả đều là gương mặt mới, tuyệt đối sẽ không làm cảnh sát nghi ngờ anh Thần.”

“À phải, em còn dặn họ là, nếu gặp đám tép riu hòng mượn gió bẻ măng thì cứ dọn dẹp sạch luôn, miễn cho anh Thần ở nhà lo sầu.”

“... Em...” Hai mắt Ân Thần Bắc như bốc lửa tới nơi, toan nói rồi lại nhịn xuống. Kiệt lực ghì cơn kích động muốn đánh người của mình xuống, y chợt nhiên đứng phắt dậy, bước nhanh ra ngoài.

Cậu nhìn theo bóng y một lúc lâu, rồi mới chuyển đầu về, mỉm cười đọc nốt sách.

Ân Thần Bắc nhanh chóng gọi điện thoại cho Tô Tiến, “Sự tình có biến, kêu mọi người ngừng bắn ngay!”

“Cái gì!” Tô Tiến la to, “Địch bắn rất lắm, dừng nghĩa là để yên cho tụi nó bắn chết đấy!”

“Dừng có dài dòng, kêu anh dừng bắn thì dừng ngay, đội kia rất có thể chính là Tiểu Bạch!”

“A...?” Môi Tô Tiến run rẩy, không sao tin nổi, “Sao... Sao lại có thể...!”

Ân Thần Bắc hầm hừ khiến Tô Tiến luống cuống mở cửa xe, “Tôi ra xem sao... Cái... cái gì... Mẹ kiếp, ai kêu cậu ta nhảy vào đó vậy...”

Nghe thấy tiếng hán cúp máy, y nặng nề thở hắt một hơi. Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng... Y phần nộ đập mạnh điện thoại đi.

Tô Tiến đã chuẩn bị sẵn tinh thần mà vẫn bị thảm trạng của núi thầy kia dọa sợ. Nhóm đầu tiên hán phái đi gồm mấy chục người hầu như chết tiệt, nhóm thứ hai cứu viện cũng tan tác phân nửa. Mà đối phương hiển nhiên cũng chả khá khẩm gì hơn bọn hán, nơi nơi là tay chân đứt gãy, máu me lấp nháp. “Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!” Hán gào lên như phát điên, “Con lợn, bỏ ra đây cho ông hỏi!!!” Thế nhưng Tiểu Bạch đã không thể trả lời hán được nữa rồi. Hán ta đã chết bên đường, trên người lỗ chỗ năm sáu phát đạn.

Trải qua trận này, bang phái tổn thất nghiêm trọng. Ân Thần Bắc ngồi sau chiếc bài dài đặc, nghe đàn em mình khóc lóc kể lể tình huống thì thấm lúc đó, càng nghe mặt mày càng khó coi, tức giận vò rúm điều thuốc trong lòng bàn tay. Bởi tính toán sai lầm lần này của y mà các nguyên lão trong bang rất mực bất mãn, đặc biệt là bất mãn với việc sau vụ này, toàn bộ thanh danh đã suy giảm cùng cực. Y vừa bận ứng phó, vừa bận trấn an, lại còn phải bớt thời gian lo liệu tang sự cho hội Tiểu Bạch. Lần này trách nhiệm chủ yếu thuộc về Diệp Vân Sắc, thế nhưng sự xảy ra rồi, cậu ta chỉ vô tội mà nói, em không biết anh Thần cũng cử người đi, cũng không biết hai phe lại sống mái với nhau quyết liệt đến vậy. Ân Thần Bắc cảm phần trùng cậu, chỉ sợ mình mất kiểm soát mà lao lên dè ngã cậu xuống đất, nhưng đồng thời y cũng biết, trách nhiệm của cậu là gọi Tiểu Bạch đi xong cũng không hề báo cáo lại với y, cũng chẳng nhắn với bất kỳ một ai rằng cậu gọi người đi làm việc.

Dựa vào tội này, y nhốt cậu vào phòng tối, cậu không mấy may cãi một câu, chấp hành hình phạt vào phòng cấm mà không mang theo dù chỉ một bộ quần áo. Nơi đó nghe nói vừa tối tăm vừa u ám, điều kiện khắc nghiệt, cả Ân Thần Bắc cũng không thể dò hỏi tình hình của cậu hay mượn việc công phục vụ mục đích riêng là giúp cậu cải thiện hoàn cảnh tù đầy. Liên tục đợi chờ trong mười ngày, mười ngày này y không được trông thấy Diệp Vân Sắc hiện hữu trong cuộc sống của mình nữa, y thường xuyên thất thần hoặc không cách nào tập trung, có khi còn nhầm lẫn tiếng đi lại trong phòng khách là của cậu. Ngay khi y bắt đầu băn khoăn mình đang phạt Diệp Vân Sắc hay là tự phạt mình, rốt cuộc cậu cũng được thả về, sắc mặt tái nhợt nhưng thần sắc vẫn ổn, tuồng như không phải chịu khổ cực gì to tát. Ân Thần Bắc thấy cậu bình an, không hiểu sao lại sinh giận, sai người tống cậu về phòng, liên tục mấy hôm không thèm gặp cậu.

Cái chết của Tiểu Bạch đã là chuyện khó lòng tha thứ đối với người khác, càng là vết thương tổn không thể vãn hồi đối với Tô Tiến. Hán và Tiểu Bạch là anh em đã bao năm, một người cánh trái, một người cánh

phải cùng Ân Thần Bắc vào sinh ra tử, nay Tiểu Bạch lại chết đột ngột trong một cuộc nội đấu “sân nhà”, sự thật này dẫu sao hẳn cũng không tài nào chấp nhận được.

Hắn chạy đến trước mặt Ân Thần Bắc gào thét cơn điên khó nhịn, Ân Thần Bắc chỉ lẳng lẳng hút thuốc, lâu sau mới bảo, “A Tiến, hiện tại chưa thể động thủ, phải chờ thêm.”

“Tại sao!” Tô Tiến kêu, “Nó hại chết cả Tiểu Bạch, anh Thần không thể đứng đưng phải tay!!”

Y lạnh lùng nhìn hắn, “Tôi làm việc còn cần anh nhắc nhở chắc? Chẳng nhẽ tôi không biết báo thù cho Tiểu Bạch?”

“Nhưng...” Hắn còn định nói tiếp, y đã dứt khoát phẩy tay, “Khỏi nhưng nhị gì nữa, chuyện này tôi đã ghi tạc trong lòng, tôi sẽ không để cậu ta hả hê đâu... Nhưng chưa phải lúc này...”

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết tụ đang chầm chậm tan, nắng mặt trời dát trên phiến gạch lát lối, sau lớp màn vàng chói lóa là khoảng không thăm màu thăm thẳm, trong trẻo mà lạnh lẽo... Y chợt nhớ về ngày đầu tiên, y đưa cậu đi trên con đường này...

“A Tiến.” Y gọi, “Chúng ta còn thiếu một lỗ hổng để định tội cậu ta. Lỗ hổng này, phải chờ cậu ta tự giở ra cho chúng ta xem mới được.”

Lương Nhiễm nhìn ống nghe trong tay, phân vân rất lâu, không biết có nên nhắc không.

Tấm vé máy bay nằm trong lòng bàn tay nó như thể gom góp cho nó chút động lực ít ỏi, bởi nắm quá chặt nên tấm vé âm ỉ ẩm mồ hôi, cuống mép cong veo. Nó nhắm mắt, như đã trải qua cả thế kỷ đằng đằng, cuối cùng cũng nhắc ống nghe điện thoại.

Bắt đầu bấm số, mồ hôi trên đầu ngón tay nhòe nhoẹt vào phím số, ánh lại tầng nước trong suốt. Bên kia tai nghe truyền đến âm hưởng “tút tut” đều đều mà khắc khoải, nó như thấy tim mình vọt ra ngoài.

“Soạt” một tiếng, đã có người nghe máy, trái tim bị kéo căng của nó rớt cuộc được buông lỏng, một giọt nước mắt lăn dài.

“A lô?” Là giọng Diệp Vân Sắc, đây là số di động của cậu, người biết rất ít, Lương Nhiễm là một trong số đó.

Bất giác nó rất muốn khóc to, bàn tay cầm ống nghe siết chặt, răng cắn gắt gao môi dưới.

“A lô?” Diệp Vân Sắc lại hỏi lại, tựa hồ ngạc nhiên vì không nghe thấy tiếng đáp của đối phương. Nhưng rồi rất nhanh, cậu liền đoán, “Là em hả, Lương Nhiễm? Sao không nói gì?”

Tay nó run cuống lên, cậu tiếp tục hỏi han, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em...” Sau cuối cũng có thể cất lời, nó nghẹn ngào thốt, “Anh Tiểu Diệp...”

“Tiểu Nhiễm, quả nhiên là em?” Cậu hơi ngừng, hỏi, “Sao không nói? Em đang ở đâu?”

Nó toan đáp trả, lại sực nhớ ra lời dặn bèn dáo dác ngó chung quanh. Không ai để ý đến nó, cũng không có ai xếp hàng muốn gọi điện. Nó nhẹ nhõm hơn, sụt sịt mũi, “Em đang ở sân bay.”

“Sân bay?” Diệp Vân Sắc lặp lại, âm giọng có phần cao hơn, “Em ở đó làm gì? Muốn đi đâu?”

“Anh đừng hỏi nhiều, anh Tiểu Diệp, anh đến đây gặp em được không, ngay bây giờ...” Nó cắn răng, “Em có việc cần tìm anh, gấp lắm, mong anh nhanh một chút!”

Cậu khẽ thở dài, “Tiểu Nhiễm, hiện nay anh không tiện đi. Hay thế này, anh nhờ người ra sân bay đón em nhé, về rồi nói sau.”

“Không!” Nó quả quyết, “Việc này rất quan trọng, ngoài anh ra em không tin ai cả. Anh Tiểu Diệp, vì em, anh hãy đến nhanh lên.”

“Thực ra là có chuyện gì?”

“Không thể nói rõ qua điện thoại, anh đến đây mau đi, em sẽ tận mặt nói anh nghe.” Nó khẳng khái không chịu nói, chỉ luôn mồm giục giã. Cậu giữ im lặng một lúc mới hiền hòa bảo, “VẬY em chờ anh, trước khi anh đến, đừng đi lang thang. Kiểm chỗ nào mà ngồi, anh sẽ tự tìm thấy em.”

“Vâng!” Lương Nhiễm đồng dạc thưa. Nghe thấy bên kia cúp máy, cõi lòng nó tràn trề niềm vui không sao che giấu.

Tim đập dồn dập, nó giao hết lời muốn nói lại cho trái tim.

Khổ đau như thất thoát hơn nữa.

Lại nhìn tấm vé máy bay đang cầm, nó đưa lên miệng hôn, con người đen lầy tỏa ra ánh sáng hạnh phúc. Cố gắng hít sâu một hơi, nó chạy về khu nghỉ ngơi của khách VIP.

Cả một khu rộng rãi là vậy gần như là vắng không, căn nguyên cũng tại trước cửa đang đứng lừng lững mấy vị vệ sĩ mặt mày như hung thần ác sát, có điều Lương Nhiễm lại có vẻ rất quen thuộc họ. Hơi gật đầu, thế là đã được cho vào. Nó vừa đặt chân vào xong, Toudou Kei ngồi nơi ghế sofa đối diện trong tư thế một nữ hoàng cao ngạo đang ngồi nghỉ, lúc này ngoái lại, nhoẻn cười tự nhiên với nó.

Lương Nhiễm kích động chạy ào qua, “Tiểu thư Toudou.”

Cô quan sát tỉ mỉ gương mặt lấm tấm mồ hôi của nó, “Thế nào rồi?”

“Em tìm được anh Tiểu Diệp rồi!” Nó thở gấp, vui vẻ mà rằng, “Em cũng đã nói với anh ấy.”

“Thế à...?” Cô cười duyên dáng, “Nói thế là, cậu ấy đồng ý rồi ha?”

“Ehm... Em nghĩ, chắc là anh ấy sẽ đồng ý thôi.” Nó mấp máy, khuôn mặt non trẻ hiện hữu ý cười trong sáng, “Anh ấy là người đặc biệt với em, em với anh ấy cũng thế. Em tin anh ấy.”

“Cậu tự tin ghê.” Toudou cười khúc khích, đoạn vỗ tay, vệ sĩ xách hai valy hành lý tới trước mặt nó, “Đây là hành lý tôi chuẩn bị cho các cậu, gồm đủ tiền và hộ chiếu ở bên trong. Chuyến bay đến Tokyo sẽ cất cánh sau một tiếng rưỡi nữa, Tiểu Diệp lái xe đến đây mất chừng hơn bốn mươi phút, nên, các cậu tha hồ có thời gian.” Cô đứng dậy, vỗ vai nó, “Cố lên nào, máy bay đáp xuống sẽ có người đón và bố trí cho cậu, rồi sau, chính là thế giới chân chính dành cho cậu và Tiểu Diệp. Cậu xem, có phải mọi thứ đều cực kỳ hoàn mỹ hay không?”

Nó lộ ra thần sắc cảm kích, cúi chào Toudou thật thấp, “Tiểu thư Toudou, chị đã giúp chúng em nhiều như vậy, em thật không biết phải làm sao để báo đáp chị.”

“Muốn báo đáp...” Cô cười khẽ, nâng tay phát lọn tóc rũ trên đầu vai, “Nói sau cũng được. Dù sao chẳng nữa, tôi cũng nợ Tiểu Diệp, hiện tại, coi như tôi bồi thường phần nào cho cậu ấy.”

“Không.” Mặt Lương Nhiễm lập lòe sáng, “Anh Tiểu Diệp thiện lương, chắc chắn không hận thù chị đâu.”

“VẬY à?” Đây ý vị mà cười, cô bỏ lại nốt một câu, tay xách theo chiếc túi, “Diệp Vân Sắc là người ra sao, cậu còn phải cảm nhận lâu dài...” Rồi cô hơi hất đầu, dẫn một số vệ sĩ cùng rời đi.

Đi được một quãng xa, ngoái đầu nhìn lại, thấy Lương Nhiễm kéo valy hành lý tìm chỗ ngồi, khoe miệng cô chậm chậm nhếch lên một nụ cười nhạo báng, hừ nhẹ một tiếng, “Muốn bỏ trốn cùng Diệp Vân Sắc cơ à...? Rõ là viễn vông...”

Diệp Vân Sắc quả nhiên lái xe đến đúng như Toudou đã dự liệu. Cậu đi dọc khu nghỉ ngơi tìm Lương Nhiễm, bỗng nghe có người gọi “anh Tiểu Diệp”, tiếng gọi vừa mừng rỡ vừa xen lẫn với sự an lòng. Cậu thở dài, xoay người lại.

Kế đó, một bóng người nhỏ xíu sà vào lòng cậu, vòng tay quấn eo sít sao.

Sự thân cận không thoát được này làm cậu vô thức muốn kháng cự, nhưng Lương Nhiễm thấy kệ. Nó cứ thế ôm cậu sõ sàng trước mặt đám đông, dường như phải như vậy mới có thể bộc lộ được nó nhớ cậu cồn cào cỡ nào và nỗi lòng mong mỏi bức thiết được ở bên cậu ra sao. Nó dán mặt vào ngực cậu, cậu khẽ thở hắt, cúi đầu khuyển, “Tiểu Nhiễm, buông anh ra trước đã.”

Vốn Lương Nhiễm định bỏ ngoài tai mọi sự khước từ, nhưng nghĩ đến cơn ám ảnh trong tâm lý cậu, nó đành luyến tiếc đứng thẳng trở lại, một bàn tay vẫn tóm chặt tay cậu.

“Anh Tiểu Diệp, cuối cùng anh đã đến rồi.” Nó hưng phấn.

Cậu cười hiền, điềm đạm hỏi nó, “Tiểu Nhiễm, em vội vã tìm anh có chuyện gì thế? Nói trong điện thoại không rõ lắm, anh không yên tâm tẹo nào.”

Lương Nhiễm lay lay tay cậu, mặt mày rạng rỡ, “Không phải em, là chúng ta! Chúng ta hãy cùng rời khỏi đây, đến Tokyo Nhật Bản!”

Nhắc thấy đầu mày cậu nhăn lại, nó hốt hoảng, “Anh không vui à anh Tiểu Diệp, anh xem, em mua vé máy bay rồi đây.” Nó cuống quýt giơ vé, “Máy bay sắp bay, em mua khoang hạng nhất đấy, ghế bên mình cạnh nhau... Ngay bây giờ chúng ta có thể đi... Ngay bây giờ...”

“Tiểu Nhiễm.” Cậu giữ tay nó, lại trông thấy tấm vé, hơi cười khổ, “Ai đưa ra chủ ý này cho em? Tại sao chúng ta phải đi Nhật?”

Nó giật mình như không ngờ cậu sẽ hỏi câu này, nhất thời không biết trả lời sao cho phải. Cậu kiên nhẫn nhìn nó. Mãi sau nó mới ngắc ngứ đáp, “Vì... Bởi vì anh... anh không vui mà? Anh đâu có muốn ở đây...” Nó siết nắm tay, mở lời được đoạn đầu rồi, đoạn sau cũng trơn tru hơn hẳn, “Anh bị tên ác quỷ kia dùng thủ đoạn chẳng thơm tho gì lời về, lẽ nào anh không muốn đấu tranh?! Anh không muốn trốn sao?! Anh... Anh Tiểu Diệp... Anh có thể nắm chính cuộc đời mình trong tay mà...”

Cậu bằng lặng ngắt lời nó, bình thản cười nói, “Tiểu Nhiễm, anh rất cảm ơn em, thế nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết!” Nó cấp thiết nài nỉ, “Anh Tiểu Diệp, hãy đi với em, em đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, chỉ có hai chúng ta!” Nó túm cậu bằng tất cả sức lực mà nó có, cậu hơi ngoắc cổ tay đã thoát khỏi nó, “Em chớ kích động, nghe anh nói trước đã...”

“Không!!!” Nó kêu toáng, “Em không thích nghe!!!” Hốc mắt nó ầng ậng những nước, chớp mũi đỏ hồng, thoát nhìn y hệt một đứa bé con tức tưởi, “Anh muốn em nghe gì? Vì sao không đi cùng em? Chẳng lẽ anh còn muốn tiếp tục cuộc sống này hay sao? Anh có thể trốn mà, hay là anh yêu y rồi?!” Đến đây, khuôn mặt cậu đã thực sự đổi màu. Đáy lòng nó dội lên cơn đau như bị cắt xẻo, càng la hét thậm tệ, “Anh đã quên y làm nhục anh thế nào ư?! Trước bao con mắt, y ôm anh lên giường...!”

Cậu bật thốt, “Đủ rồi.”

Lương Nhiễm sững lại, mãi tận bấy giờ nó mới nhận thức mình đang la lối cậu ở đâu, người người qua lại trong đại sảnh sân bay đều ném về đây những ánh nhìn sừng sốt. Nó lắp bắp, thụt lùi về sau. Cậu hít một hơi, giọng gào nổ nộ cười, “Về với anh, về rồi nói tiếp.”

“Không... Em không muốn về...” Lương Nhiễm run lấy bầy, ngang bướng giãy giụa, “Em muốn rời khỏi đây... Không muốn về...”

“Vậy cũng được, nếu không muốn về, anh có thể tiễn em đi.” Cậu ôn hòa nói, “Kỳ thực rời đi cũng tốt, nơi này hỗn tạp, đúng là không tốt cho em.”

“...”

“Anh tiễn em lên máy bay được chứ?” Cậu cười mỉm, “Nếu có thể nhân cơ hội này mà ra ngoài rèn luyện, chính ra cũng là lựa chọn rất tốt cho em. Kìa, sắp đến giờ rồi, nếu không đi sẽ uống vé đó.”

“Nhưng em...” Nước mắt nó lăn chã tuôn rơi, cậu bèn đưa khăn quàng, “Lớn đầu rồi còn khóc nhè, thế mà cứ cãi mình không phải trẻ con.” Không chờ nó phản bác, cậu chỉ về hướng cửa lên máy bay, “Người ta nhắc lần hai rồi, đừng ê a nữa.”

Gần như lời nó đến cửa, cậu ấn valy vào tay nó. Cặp mắt si dại của nó cứ mãi bồi hồi trên mặt cậu, rồi đột nhiên nó cắn răng, gan dạ hỏi, “Anh Tiểu Diệp, em hôn anh được không?”

Cậu sững sờ, nó sợ cậu cự tuyệt, giọng điệu trở nên van vãn hết sức, thút thút mà cầu xin, “Chỉ một chút thôi... Xin anh...”

Cậu ngáp ngừng khép mắt, rồi lại mở, cho nó một nụ cười nhẹ nhàng, “Thôi ôm cũng được, em biết anh không quen mà...”

Đây đã là sự dịu dàng lớn nhất dành cho nó rồi. Nó mím môi, chậm chậm bước gần đến cậu. Cậu vẫn chỉ mỉm cười, nó giang tay, run rẩy ôm cậu.

Thế nhưng lại hẫng vào khoảng không.

Kinh ngạc mở bừng mắt, Diệp Vân Sắc đã không còn đứng ở vị trí cũ nữa mà đứng sau nó, tay cầm chặt một cổ tay khác, tay kia kìm chặt bả vai người nọ khiến hắn phải khom lưng xuống. Nó nhận ra đây chính là Tô Tiến, lại nghe tiếng cậu vang lên đậm đặc, “Nó còn nhỏ mà anh thô lỗ vậy sẽ dọa nó đấy.”

Thoáng chốc nó không biết đã có chuyện gì xảy ra. Tô Tiến bị cậu án ngữ, nghiêng răng trèo trẹo, “Là anh Thần, anh Thần ra lệnh không được tha cho thằng quỷ này...”

Cậu thờ ơ đáp, “Anh Thần cũng đến phải không, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

Cậu thả hắn ra, quay lại cười mềm nhẹ với Lương Nhiễm, “Còn không mau lên máy bay đi, thật sự muốn để máy bay bay mất à?”

Lương Nhiễm sực tỉnh, có dốt nát mấy nó cũng phải nhận ra tình hình hiện nay không hay ho, liền vội vàng chạy đi, bất chợt nghe từ sau lưng truyền đến tiếng cười trầm thấp, “Anh cá là nó không lên máy bay nổi đâu, 1 ăn 10, Tiểu Diệp, em dám cược với anh không?” Nó lấy làm kinh hãi, dưới chân xộc lên cảm giác buốt lạnh, chỉ nghe Diệp Vân Sắc cười đáp, “Anh Thần là nhà cái, dù cược thế nào anh vẫn thu lời về mà.”

Y cười ngất, “Vây ngại quá, ván bài này, anh thắng.”

Y đến trước mặt Lương Nhiễm, nâng cằm nó lên, tầm mắt từ trên cao dõi thẳng xuống nhìn nó. Đầu mũi nó rịn mồ hôi, lòng thì không cam chịu mình yếu thế hơn, vậy mà vẫn thiếu dũng khí đáp trả lại cái nhìn của y. Y quan sát nó một lúc, mới phun ra hai chữ, “To gan.” Lực tay mạnh hơn chút đỉnh, Lương Nhiễm lập tức rên rỉ vì đau. Cậu chau mày, vội can, “Anh Thần, nó chỉ là đứa bé.”

Y cười lạnh buông nó ra, vỗ tay nói, đi thôi, còn dòn dỗng ở đây nữa lại thành cản trở người ta lên máy bay. Tay y rút túi quần, mỗi bước chân đều hết như đấng vương giả. Diệp Vân Sắc gửi cho Lương Nhiễm một cái nhìn thật sâu, rồi bày vẻ dịu dàng trấn an, sau đó cậu xoay đi bắt kịp Ân Thần Bắc.

Ánh nhìn của cậu tựa thể đã bơm thêm dũng khí cho nó. Ngay khi vệ sĩ đưa tay tới muốn áp nó đi, nó thành linh gạt phăng họ ra, nháo nhào chạy đuổi theo bọn cậu.

Ân Thần Bắc đi được vài bước thì gặp hai valy hành lý của Lương Nhiễm giữa đường. Y cười khẩy, đá văng chúng đi.

11. Chương 11

Về nhà, người đầy phòng đều rơi vào trạng thái im lặng. Ân Thần Bắc sa sầm ngồi sau bàn, Lương Nhiễm bị vài người áp đứng trước mặt y, trên mặt mồ hôi ròng ròng.

Rõ ràng nó đang căng thẳng, từng đợt hít sâu e dè mà dồn dập, không khí trong phòng làm nó như thấy tim đang bị ai bóp chặt. Cuối cùng, Ân Thần Bắc từ tốn lên tiếng trước.

“A Tiến, với oắt con không tuân thủ quy củ chừng mực, phải làm sao để nó tiến bộ?”

“Cho nó chịu một ít đau khổ, cần thiết thì có thể chặt ngón tay, ngón chân.” Tô Tiến trả lời.

Lương Nhiễm bị lời nói của hắn làm cho run cầm cập.

Ân Thần Bắc khinh miệt nhìn nó.

“Tưởng gan to lắm mà. Cũng lâu rồi tôi chưa được xem tiết mục thú vị vậy.” Y phẩy tay, “Tôi ghét nghe mấy tiếng khóc lóc lu loa sốt ruột, lôi nó ra xa chút.”

“Vâng.” Tô Tiến đồng dạc đáp, lập tức có mấy người lên kẹp Lương Nhiễm ra ngoài. “Chờ đã.” Đang đứng ở cửa, Diệp Vân Sắc chợt gọi.

Y nghiêng đầu nhìn cậu, lộ ra nụ cười chùng như là lạnh nhạt, “Sao thế? Đau lòng à?”

Cậu ôn hòa nói, “Anh Thần đừng so đo với một thằng bé, nó còn nhỏ, giáo huấn đôi câu là được.”

“Nó không biết?” Y khùng khục cười, “Nó không biết mà cũng biết dụ dỗ em lên máy bay. Tự em đi mà hỏi nó, nó không biết cái gì?”

Cậu cũng cười, đáp thản nhiên, “Nó vẫn chỉ coi như chơi trò chơi thôi, bằng không nói thế nào cũng chỉ là đứa bé.” Cậu nhìn y, mỉm cười, “Thả nó đi.”

Y lẳng lặng nhìn cậu, không nói một câu. Mà cậu cũng không dài dòng, chỉ yên lặng chờ đợi. Sau một lúc lâu, y mới gõ tay xuống mặt bàn, chậm rãi nói, “Anh thả nó thì được lợi gì?”

Rèm mi dài rung rung, cậu bèn cười nhạt, “Anh Thần muốn lợi gì nào?”

“Ừm... Uống rượu đi.” Y ngả lưng vào ghế, xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, rất lầy lăm ung dung, “Em thừa biết anh luôn chấp niệm chuyện em không uống được rượu. Nên hôm nay, em chịu uống rượu, anh sẽ tha nó.”

Cậu còn chưa đáp, Lương Nhiễm đã vùng dậy muốn thoát khỏi người đang giữ vai nó, “Anh Tiểu Diệp... Đừng đồng ý...”

Ân Thần Bắc chẳng buồn nhìn nó nữa cái, “Sao?”

“Đương nhiên là được.” Cậu đồng thuận.

Rất nhanh sau đó có người mang rượu đến, Ân Thần Bắc ra hiệu rót rượu xong, cũng cầm một ly, “Anh uống cùng em, được không?”

“Vinh hạnh cho em.” Cậu mỉm cười.

Vì thế Ân Thần Bắc nâng ly uống trước. Y nhìn Diệp Vân Sắc, chờ cậu nâng ly, ngửa cằm, ly kề đến môi... thì đột nhiên Lương Nhiễm không biết lấy sức lực ở đâu ra, đẩy tay kẻ đang đứng cạnh, hò hét, “Anh Tiểu Diệp đừng uống...” Cậu tiếp theo của nó đã bị cái vả vang dội chặn lại.

Diệp Vân Sắc ngừng tay, nhú mày, “Anh Thần...” Còn chưa nói tiếp, Lương Nhiễm đã phản kích. Nó chộp tay người nọ mà cần, người nọ “a” lên, động thẳng một đấm giữa ngực nó, đang toan vung tay đánh tiếp thì bị ai giữ lại.

“Anh Thần, anh nói sẽ tha nó.”

“Nhưng em đã uống rượu đâu.” Ân Thần Bắc khoanh tay, ra chiều nhàn nhã. Y không ra lệnh ngừng lại, hoặc có lẽ trong lòng y vốn muốn cho Lương Nhiễm chịu giáo huấn.

Nhưng Diệp Vân Sắc thì chắc chắn sẽ can ngăn. Cậu nhìn khóe môi rỉ máu của Lương Nhiễm, điềm nhiên nói, “Em đưa nó ra ngoài trước, về sẽ uống ly rượu này sau.”

Cậu nhẹ nhàng đặt cái ly đang cầm trong tay xuống cái kệ cổ điển, xoay đi nâng Lương Nhiễm.

Ân Thần Bắc thản nhiên nói sau lưng cậu, “Em làm vậy có vẻ không hợp quy tắc trò chơi lắm thì phải.” Lời mới đến đây, đã có một số bàn tay vươn đến định can cậu.

Cậu kéo Lương Nhiễm xoay một vòng, một mực đứng che trước nó. Một trong số họ tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Tiểu Diệp, cậu thế này, các anh em rất khó xử.” Vừa nói, vừa đưa tay chộp vai cậu.

Ngón tay hần vừa chạm vào vải áo, Diệp Vân Sắc bất thành linh nghiêng người, tung cú đá trúng đùi hần, một đòn khiến hần văng ra ngoài. Lại một người khác xông lên, cậu tóm cổ tay hần, vặn ngược, khuỷu tay huyếch đòn áp đảo hần xuống đất. Đồng thời, cậu đẩy Lương Nhiễm ra cửa, quát khê, “Đi nhanh.”

Lương Nhiễm bối rối bị cậu đẩy ra, lại thấy cậu bị hơn hai mươi người bao vây, gần như là toàn bộ số lượng vệ sĩ trong phòng, nó giật mình kêu, “Nguy h...”, chữ “hiểm” còn chưa nói xong, đám người kia đã nhận được ám hiệu cho phép động thủ, tức khắc tấn công Diệp Vân Sắc.

Họ đều là vệ sĩ đã qua huấn luyện, đòn nào đòn nấy hung hiểm mà bài bản, Diệp Vân Sắc liên tục đỡ đòn, số người bao vây đằng sau đã chặn mất đường lui của cậu. Cậu thở dài, đánh trúng hông một người đang xông lên, người kia va phải lọ hoa làm nó rơi xuống. Nhắc thấy hấn sẽ làm lọ hoa vỡ mà hấn cũng sẽ bị thương, cậu sáng suốt vận người, bắt được lọ hoa trước khi nó chạm đất, chỉ cảm thấy xương cốt như lệch lạc hết. Cùng lúc này, cậu lại đá trúng hàm dưới của tên khác, hấn ngã văng đi.

Phần lớn trong số họ đều đã từng lĩnh giáo chiêu đòn của cậu, hiện tại mỗi một nước tấn công đều dè chừng từng li từng tí một. Họ cũng biết mối quan hệ giữa cậu và Ân Thần Bắc, không dám ra tay hết sức lực, cho nên trận đấu đã diễn ra hơn mười phút này, song phương đều chỉ như vờn đùa lẫn nhau, thỉnh thoảng bị Diệp Vân Sắc đánh trúng, họ cũng chỉ hét lên vì đau rồi lui đi.

Ân Thần Bắc lạnh lùng xem tình cảnh trước mắt, tự hiểu được những người này chỉ đang đối phó với cậu chứ không mấy may có ý làm cậu bị thương. Y hừ một tiếng, đây dường như là dấu hiệu y đã nổi khùng, đám vệ sĩ cả kinh, không dám quơ quào linh tinh nữa, bắt đầu động thủ tàn nhẫn hơn. Lúc trước Diệp Vân Sắc còn có thể đấu lần lượt từng người, nay vòng vây mỗi lúc một nhỏ dần khiến cậu chỉ có thể liều mạng đỡ chiêu.

Tiếp tục một hồi đấu, vệ sĩ chiến đấu trong phòng lần lượt ngã xuống sáu người, rồi bảy người, Ân Thần Bắc bỗng nhếch mép cười, chậm rãi đứng dậy, cởi áo khoác, rút cà vạt ném xuống đất. Diệp Vân Sắc bất giác động tác y liền biết chuyện hôm nay không nhỏ nữa rồi, quả nhiên thấy y đi lên hai bước, tung cú đâm về phía mình.

Nháng cái, cậu lách mình sang bên cạnh, tay trái tiếp được một đám đánh úp từ đằng sau, thuận thế đẩy mạnh người nọ về đằng trước, “bình” một tiếng, nắm đám của Ân Thần Bắc rơi trúng mặt hấn. Nghe tiếng động là đủ hiểu Ân Thần Bắc ra tay không hề nương tình, cậu thầm than thở, không dám đối chọi với y, chỉ có thể tận lực lùi về phía cửa.

Cậu nghĩ như vậy, Ân Thần Bắc lại dự đoán trước một bước. Thế tấn công của y biến đổi, đóng mở chặt chẽ, sức nặng lực mạnh, có mấy lần Diệp Vân Sắc lao ra cửa đều bị y bức trở về, hơn nữa giữa họ còn tồn tại một sự khác biệt quan trọng, cậu không dám nặng tay với y, còn mỗi chiêu đòn của y thì đều nhằm thẳng vào nơi hiểm yếu của cậu.

Diệp Vân Sắc lúc này, thể lực sụt giảm thấy rõ, tốc độ tấn công và né tránh không còn như ban đầu. Ân Thần Bắc chớp thời cơ, tung đòn vào ngực cậu. Nhận thấy nếu đòn này đánh trúng cậu, thể nào cậu cũng bị ngã bay đi, thì cậu lại đột ngột quay đầu, túm chặt cổ tay y, nửa thân nhún lên nhảy qua đầu y, mũi chân khi nhảy qua đồng thời đá về hướng đỉnh đầu.

Đòn này quá nhanh, Lương Nhiễm không nhìn rõ lắm nhưng mấy tay vệ sĩ thì hô loạn lên. Ân Thần Bắc không kịp nghiêng đầu, nhưng khi bàn chân kia đột nhiên lùi lại, Diệp Vân Sắc đã đáp xuống cạnh người Lương Nhiễm. Vị trí các cậu vừa vận ngay bệ cửa, chỉ cần xoay mình là ra, người mai phục bên ngoài cũng không thể ngăn cậu. Đúng ngay tại thời khắc này, Ân Thần Bắc bỗng nhiên rút súng, chỉ thẳng đầu cậu.

“Quay lại.” Y gần như là nghiêng răng mà rít. Cậu hơi khựng chút, mới chầm chậm quay lại. Vừa mới xoay về, Ân Thần Bắc đã thụi đầm ngay bụng cậu.

Diệp Vân Sắc lập tức bị đau mà gục xuống.

Y hừ một tiếng, chuẩn bị bổ thêm một đám nữa, tay phải cậu duỗi ra bắt lấy cổ tay y, đoạt khẩu súng lại. Y tung cước, đá trúng cậu, cậu lão đảo thụt lùi ra sau, lưng đụng phải quầy rượu. “Choang” một tiếng, quầy rượu lung lay, toàn bộ rượu rót xuống, đổ hết trên người cậu.

Lương Nhiễm sợ hãi hét lên, đám vệ sĩ giữ chặt, không cho nó chạy đi.

Máu đỏ thấm ra quần áo cậu, bị hòa vào rượu. Ân Thần Bắc bước lên túm tóc cậu, cậu gắng gượng nhìn y, cổ chịu đựng cơn đau khắp thân mình. Y cười lạnh, “Em giỏi lắm. Nhưng anh không để em thoát dễ thế đâu.”

Cậu khép mắt, hờ hững y. Y sai người lấy cái ly của cậu, rượu đầy ly trên đường mang đến đã sánh ra một nửa. Đám vệ sĩ trong phòng không bị thương thì cũng bị tật, không ai là lành lặn. Ân Thần Bắc gí ly bên miệng cậu, gần từng chữ từng chữ, “Uống hết.” Cậu không thèm nhìn y, gắt gao bặm chặt môi.

Liên tiếp bị chống đối, Ân Thần Bắc như sắp nổ tung tới nơi. Y hét lớn, “Lôi cậu ta dậy.” Có vài người kéo cậu tựa vào tường, cần cổ suy yếu của cậu rũ xuống, khắp tóc và người dính đầy mảnh vụn thủy tinh. Ân Thần Bắc nắm cầm cậu bắt cậu ngẩng lên. Lần này là nửa chai Vodka. Y lạnh lùng phun một chữ, “Uống.”

Cậu bỗng ho khan dồn dập.

Bả vai gầy yếu rung lên, sắc mặt dần dần đỏ lựng, màu môi bột bột không sức sống. Ân Thần Bắc biết, cậu bình thường thì đời nào chịu tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, hiện tại khổ sở như này có nghĩa cậu thật sự không chống đỡ được nữa. Tâm y mềm đi, đã ngầm hạ quyết định chắc chắn tha cậu, mồm lại nói, “Đừng quên giao dịch giữa chúng ta. Em uống đi, anh sẽ tha...”

Bất chợt, cậu cố hết sức ngược đầu, phóng mắt nhìn hướng của Lương Nhiễm. Nó đang khóc lóc um sùm, “Thả anh Tiểu Diệp đi... Thả đi...” Cậu thều thào nói, “Đừng gây khó dễ nó...” Trong tai Ân Thần Bắc nổ ụp ụp, chỉ cảm thấy cơn giận xộc lên bén lửa, tay bóp chặt hàm cậu, đổ thẳng chai rượu xuống.

“Đừng màaaaa!!!” Lương Nhiễm nghẹn ngào ré lên.

Diệp Vân Sắc vừa ho sặc, vừa bị ép nuốt xuống. Nhưng cậu căn bản không chịu được loại rượu mạnh cay rất này. Rượu chưa uống hết mà mặt cậu đã đỏ bừng, mồ hôi ướt nhoẹt mái tóc cậu. “Anh Tiểu Diệp... Anh Tiểu Diệp...” Lương Nhiễm gọi run run, nhưng cậu không còn khí lực trả lời nó nữa, từ bị Ân Thần Bắc túm, cậu từ từ mềm oặt dưới đất.

“Biết sao không? Trong những cách hạ gục Diệp Vân Sắc, có một cách còn hiệu quả hơn dùng thuốc.”

Ở một nơi khác, Toudou Kei đang một tay thoa son bên bàn trang điểm, một tay cầm di động trò chuyện. Sau câu hỏi “Là gì?” từ đối phương, cô mới cười, “Đương nhiên là lợi dụng cái tâm ghen ghét và ý đồ độc chiếm của Ân Thần Bắc... Mượn dao giết người... Ba nói phương pháp này được không?”

“Hay lắm, không hổ là con gái ba.” Đầu dây bên kia đáp trả cô.

Cô bật cười, “Bây giờ chắc y đang hận Tiểu Diệp và thằng oắt ngu ngốc kia muốn chết đây. Không chừng còn đang tra tấn họ cho bở tức ấy chứ. Mỗi tội, kịch hay con lại không được xem.”

“Ừ, bỏ lỡ kịch hay này, ba cũng tiếc quá.” Toudou Tadahito đẩy gọng kính, tầm mắt dừng trên trang báo, “Nhưng ba nghĩ, liệu có ngày nào đó con sẽ mềm lòng ân hận vì cậu Tiểu Diệp kia hay không? Còn nhớ trước đây con từng báo cho ba là con thích cậu ta, muốn có được cậu ta cơ mà.”

“Nhưng cậu ấy vĩnh viễn không thích con đâu.” Trang điểm xong xuôi, cô hài lòng ngắm mình trong gương, người phụ nữ xinh đẹp trong đó cũng đang mĩa mai nhìn lại cô, “Đã không có được, chẳng thà hủy đi...” Đoạn, cô vung tay, thổi son đất tiền về một đường cong bay vào sọt rác.

Toudou Tadahito khẽ thở dài thườn thượt, “Kei-chan, xem ra con vẫn chưa hiểu tình yêu.”

“Ân Thần Bắc thì hiểu sao?” Cô cười trào phúng, “Người đàn ông đó, cũng tàn tật về tình cảm giống con thôi.” Cô hơi dừng, “Nhưng y cũng là niềm hy vọng mà bên ba đang bồi dưỡng... Không phải ư?” Cô khép điện thoại, “cạch” một tiếng.

Màn hình chờ của điện thoại hiện ra ảnh Diệp Vân Sắc đang mỉm cười, đường nét thanh tú, ngũ quan xuất sắc. Toudou Kei thần thờ nhìn nó, đến nỗi cả cô cũng không biết mình thần thờ bao nhiêu lâu, đến tận khi ánh sáng điện thoại tắt tối.

Cô bèn thở hắt, lao vào với chiếc điện thoại di động, “Có điều, loại quái vật như chị và Thần Bắc, tốt nhất em cứ đừng yêu thì hơn.”

Lương Nhiễm bị nhốt tại một căn phòng lầu dưới, bài trí xa hoa nhưng rất kỳ dị. Thí dụ như, không có cửa sổ. Chỉ có một lỗ hồng hình vuông độ 1/3 mét mở ra trên cánh cửa. Đồ đạc trong phòng cũng không có vật rắn, thứ nào cũng mềm; vạc giường, bàn, đều là góc tròn. Cửa cũng cực kỳ nghiêm ngặt, khóa ngôn

ngôn, bên ngoài còn cả đồng người đứng canh. Sau hơn nửa tiếng bị giám thị, nó tuyệt vọng phát hiện đây là phòng phạt Ân Thần Bắc chuyên dùng để giam giữ các đối tượng quan trọng.

Đối tượng quan trọng? Nó nghĩ, nếu như mình cũng được tính là một trong số đó.

Từ giây phút Diệp Vân Sắc hôn mê đã bị Ân Thần Bắc bế đi, hình như y đi gọi bác sĩ, chi tiết này nó không rõ, nó thật lo lắng như bạo quân kia không biết sẽ đối xử với Diệp Vân Sắc đã mê man thần trí ra sao.

Sẽ lại vũ nhục lần nữa? Hay tiếp tục đánh anh ấy? Bị chính suy nghĩ của mình gây sợ, nó nhào đến cửa đập rầm rầm, thế nhưng không một ai đáp lại nó.

Trái lại, người đứng coi nó trong phòng tạm giam chỉ chăm chọc, “Đừng phí sức nữa, ngoan ngoãn ở đây chờ chết đi.”

Nó làm bộ kiêu căng nhìn hẩn chăm chăm, rồi không khống chế được nổi khiếp đảm trong thâm tâm, nó buột miệng hỏi, “Anh Tiểu Diệp đâu? Các người định làm gì anh ấy?!”

“Cậu ta á?” Dăm ba người liếc nhau, cười hình hịch, “Còn thể nào nữa, dĩ nhiên là đang cùng đại ca...” Đến đây bắt đầu cười cợt bỉ ổi. Lương Nhiễm nghe chúng đàm tiếu về cậu bằng những ngôn từ ô uế hạ lưu, lòng đau như cắt. Anh ấy không như các người nghĩ đâu, các người mới bản...! Nhưng nó chỉ có thể chảy nước mắt, co quắp mình lại.

Lại qua một lúc lâu nữa, có người vào gọi, “Anh A Tiến bảo thằng ranh này chả có cái vẹo gì xài được, nhốt đây uống phòng, chúng mày vứt nó xuống tầng hầm đi.” Thế là mấy người kia dùng dây thừng trói chặt nó, mồm cũng bị bịt, bị đẩy thô bạo ra ngoài. Nó thất thểu đi theo chúng, ngang qua dãy hành lang dài, cuối dãy có một gian phòng. Nó nhận ra đó là phòng Diệp Vân Sắc, cửa đang hé một khe, tựa hồ có ánh sáng hắt ra từ trong phòng.

Nó thành linh nhào qua.

Mấy tay vệ sĩ chẳng may bị nó chạy thoát tới cửa, nhưng rất nhanh, nó bị đè mạnh lên tường. Nó cố sức ngoái mặt về phía căn phòng, thế rồi, ngơ ra.

Nó nhìn thấy mình bạch Diệp Vân Sắc và Ân Thần Bắc trong phòng, đúng như lời người ta nói, đang nằm cùng một giường, thực cuồng nhiệt và triền miên.

Áo quần Diệp Vân Sắc nhàu nhĩ, vai có băng gạc, nhưng vai bên kia không bị thương, lộ ra làn da hồng hào tựa gấm. Về ứng đồ bởi say rượu vẫn chưa phai trên mặt cậu. Hai mắt cậu nhắm nghiền, hàng mi rung rung như là đang cố gắng mở mắt mà lại vô lực, ngón tay cậu bám chặt cánh tay Ân Thần Bắc, nổi thống khổ toát ra đủ đầy từ ngôn ngữ tứ chi nhỏ bé và thân thể mong manh đang run rẩy của cậu. Nhưng lúc này đây, cậu không còn vô tri vô giác, thậm chí chốc chốc còn nghe được tiếng thở dốc dạt ra.

Lương Nhiễm đỏ mặt, và con tim như bị xé toạc một mảng. Nước mắt nó rơi trong im lặng, rỏ trên tấm thảm dày, rồi thoát chốc tiêu tan.

Ân Thần Bắc bỗng ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn về hướng nó đứng.

Ánh mắt kia mang theo ngạo nghễ mà lạnh lùng, mang theo sự đắc chí vì thành công mà khắc nghiệt rét buốt dồn người vào đường chết. Lần này Lương Nhiễm không lảng tránh, nó đón lấy cái nhìn của y. Mọi nỗi đau ứ lên thành một màu đỏ trong mắt nó. Nếu có thể... Nếu có thể, nó muốn xông lên tự tay giết chết con người kia! Nó chưa từng hận ai như vậy, chưa từng khát vọng có thể dùng chính hai tay mình kết liễu y như vậy... Nhưng nó không có cơ hội. Mấy tay vệ sĩ phát giác đại ca đang nhìn chúng, thế là vội tha lời Lương Nhiễm xuống tầng hầm.

Trong phòng, hơi thở nhục dục đam mê vẫn đang rực cháy mê mải, vẫn vút khôn nguôi.

12. Chương 12

Ân Thần Bắc chỉnh trang lại quần áo rồi ra ngoài cầu thang, người giúp việc bèn tiến lên báo, ngài Pele đã chờ khá lâu. Y gật đầu, lững thững lên lầu. Pele ngồi ở bàn không biết đang cầm bút vẽ gì, y liền nhú mày.

“Thần, anh thật rề rà quá đi.” Ngẩng đầu trông thấy y, Pele nén giận nói, “Tôi đợi anh hơn tiếng đồng hồ rồi.”

“Vậy anh cũng đừng sờ mó vào đồ đạc của tôi chứ.” Ân Thần Bắc chỉ trích.

“Ai biểu tôi chán quá làm gì?” Pele cười hềnh hếch ngồi xuống sofa, vắt chân, ánh mắt mờ ám đảo qua cổ áo hơi mở rộng của Ân Thần Bắc, “Nhìn anh cái bộ dạng này, chắc hẳn vừa mới dậy thú tính xong chứ gì? Sweetheart nhà anh thế nào rồi, có phải không chịu nổi ngứa xỉu rồi không?”

“Pele, trước khi đến chỗ tôi, anh chưa súc miệng à?”

Pele cười phá, “Thần, chúng ta chỉ giao ước là không để Tiểu Diệp nhúng tay vào chứ không có nói dùng chiêu ‘vận động’ đáng xấu hổ đó làm cậu ấy mệt phờ trên giường. Lần này anh ăn gian quá.”

“Theo cách nói người Trung Quốc chúng tôi thì là ‘hưởng tận tề nhân chi phúc’(1), anh ghen tỵ lắm đúng không?” Ân Thần Bắc cũng chẳng buồn chối, trong đầu y bây giờ vẫn còn lảng vảng dáng vẻ xinh đẹp vô ngần của Diệp Vân Sắc. Trận say rượu khiến cậu sinh cảm giác với những kích thích cảm quan, dĩ nhiên làm cho Ân Thần Bắc hết sức động tình và hoan hỉ, đồng thời cũng làm tâm trạng y trở nên khoan khoái rất nhiều.

“Thôi, vào chính sự đi.” Pele vỗ tay bốp bốp, “Hàng của bọn tôi cũng đến lúc cần giao rồi, trì hoãn nữa là mấy trăm miệng ăn trong nhà đói meo lên mất.”

“Không phải đã quyết định việc này từ lâu rồi sao? Mấy bữa này tùy anh sắp xếp.”

“Nhưng Thần, anh định bỏ tuyến đường nọ thật sao...” Mí mắt Pele hấp háy, “Anh biết đấy, dù phải đánh đường vòng hơi xa, nhưng nó vẫn là cơ hội tốt nhất để tóm con chuột đang núp mình trong nội bộ. Hơn nữa...” Hắn ngừng một chút, “Anh cứ khẳng khẳng không chịu để Tiểu Diệp tham gia, tôi nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi.”

Ân Thần Bắc chỉ nhìn hắn, im lặng.

Gương mặt cười đùa tếu táo của Pele từ từ trở thành nghiêm túc. Hắn đứng dậy, đến trước mặt Ân Thần Bắc, nhẹ giọng, “Thần, anh đã phát hiện ra cái gì? Hay là... Anh đang bảo vệ cái gì?”

“Đấy là chuyện của tôi.” Ân Thần Bắc lạnh lùng đáp, đoạn xoay mặt ra ngoài cửa sổ. Hoàng hôn đang vắt ngang ngày, mây lãng đãng, ráng chiều mỹ lệ đến khắc khoải. Pele lại cất lời, chậm rãi, “Anh nên nhớ, chúng ta không thể thất bại hết lần này tới lần khác được nữa, tình hình hiện nay của anh cũng không tốt đẹp gì cho cam. Lão Toudou đã rút dài, nếu hàng không vận chuyển đi, anh tự biết hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.”

Nói đến đây, giọng hắn cao lên, “Giá trị hàng lần này lớn cỡ nào hẳn anh rõ hơn ai hết. Nếu mượn cơ hội này chớp được con chuột, gạt bỏ mọi chướng ngại, cuộc hợp tác giữa chúng ta mới có thể tiếp tục.”

Ân Thần Bắc bình thản nở nụ cười.

“Chính vì lý do đó... Tôi mới làm cậu ấy bị thương...” Cũng không biết y đang nói ai, giọng nói thì thào. Pele không nghe rõ bèn hỏi lại, “Gì cơ?”

Y lắc đầu, cười bảo, “Yên tâm đi Pele, tôi đã bố trí người ổn thỏa rồi. Lần này có chớp được con chuột hay không cũng tốt, mà không chớp được cũng chẳng sao, tôi đảm bảo hàng của anh vẫn vận chuyển an toàn, thế nào?”

“Ồ, anh hứa hẹn được như vậy thì tốt quá rồi.” Pele cười rộ, “Anh thừa biết tôi luôn luôn tin tưởng bản lĩnh của anh, tuy rằng, tôi vẫn phản đối việc anh kiên quyết không cho Tiểu Diệp tham gia.” Bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Ân Thần Bắc liếc qua, hắn vội gượng tay, “Nhưng tôi cũng thôi rồi còn gì.”

Sau đó hai người bắt đầu tán chuyện phiếm, lại uống chút rượu. Pele mượn dịp say, nghiêng đầu hỉ hả, “Thần, xem tôi mò ra được bảo bối gì đây.” Lọ mọ trong túi áo suốt bao lâu, hắn mới móc ra được một tấm ảnh, “Chu choa, đây đúng là kiệt tác xinh đẹp nhất của Thượng Đế.”

Ấy là một bức ảnh nhỏ, người trong ảnh là Diệp Vân Sắc đang mặc đồng phục cảnh sát, đội chiếc mũ to, tay cầm súng. Màu sắc tấm ảnh đã cũ kỹ phần nào song người thì vẫn trẻ trung và tuấn tú. Cậu đứng trước cửa trường cảnh sát tỉnh, sau lưng là biển trường, trên đầu là quốc huy nghiêm trang. Cậu tươi cười rạng rỡ, nắng sớm rơi vào đôi mắt cậu, con ngươi lúng liếng như ngọc lưu ly ngập tràn sắc màu ấm áp, toàn thân cậu bởi thế tản ra thứ ánh sáng dịu dàng khiến người ta rung cảm, thoát nhìn linh động biết mấy.

Ân Thần Bắc ngẩn ngơ, ngón tay có phần run rẩy, giọng nói chua chát, “Pele, ai cho anh lục nó ra đây?”

“Cơ mà... Anh đâu có nói là không được xem...” Pele cắn phải lưỡi. Hắn ngấm nghĩa tấm ảnh, lại tán thưởng, “Đẹp thật.”

Ân Thần Bắc giật nó lại, “Đừng có đụng chạm linh tinh.” Y lạnh lùng nói.

“Kìa, Thần...” Pele nhệt miệng, làm như tủi thân vô cùng, “Anh vô lý thế. Người đã là của anh, ảnh tôi xem thì đã làm sao?”

“Kể cả ảnh, cũng là của tôi.” Ân Thần Bắc ngắt lời, hoàn toàn coi rẻ bộ dạng bi ai của hắn. Pele la lối, “Nhưng về cơ bản anh đâu có trân trọng cậu ấy!”

Ánh mắt Ân Thần Bắc thoát chốc đã lạnh rét, giọng trầm xuống, “Anh nói gì?”

“Tôi nói, anh không biết trân trọng cậu ấy!” Từng chữ của Pele sin sít qua kẽ răng. Hắn đối diện Ân Thần Bắc, nhìn về mặt ngày một dữ tợn dần dần của y, “Tôi nghe nói, hôm nay vì bắt cậu ấy về, anh đã rút súng?”

Ân Thần Bắc chấn động, yên lặng triệt để.

Pele thở dài, “Lúc nào anh cũng thế, không từ thủ đoạn để giành được thắng lợi. Vừa nghi ngại, vừa nắm chặt không tha, lại còn dùng đến cả dao súng để chiến thắng cậu ấy...”

“Pele, việc tôi làm không khiến anh ý kiến!”

“Anh ngoan cố hết chỗ nói!” Pele lớn tiếng, “Có biết không? Tuýp người như Tiểu Diệp vốn dĩ không phải anh cứ xảo quyệt là nắm giữ cậu ấy được. Dù có bị anh tóm được tạm thời, cậu ấy chịu cam tâm ư? Anh mà lại không hiểu cậu ấy như thế?”

“Câm mồm!” Ân Thần Bắc quát tướng.

Pele khom mình, nhìn thẳng vào con mắt đen kịt của y, thông thả nói, “Có biết tại sao tôi thích chạy đến đấu võ với Tiểu Diệp không? Vì tôi biết, người cứng rắn như Tiểu Diệp, cách duy nhất để cậu ấy nhớ kỹ anh là phải mạnh hơn, phải mạnh hơn cậu ấy. Tôi vẫn mong có thể tự tay đánh thắng cậu ấy, để cậu ấy khâm phục tôi, từ đó ghi nhớ tôi vào lòng. Thần... Tiểu Diệp cũng không chỉ yêu mến một mình anh. Bất kể kẻ nhân tài dạng nào đều có thể làm cậu ấy thích, anh đã bao giờ nghĩ cận kề như vậy hay chưa?”

Ân Thần Bắc hơi biến sắc, không nói nên lời. Pele không sai, y quá cầu nệ chiến thắng, chỉ muốn để bản thân không được phép thua và y cũng không bao giờ chịu thừa nhận thất bại. Nhưng tất cả điều này, đều vỡ toang từ sau khi Diệp Vân Sắc. Y luôn tự cho mình là kẻ mạnh, vậy mà trước mặt Diệp Vân Sắc, y cũng sẽ nổi khùng, sẽ bồn chồn, kích động, sẽ để lộ những tâm trạng không nên xuất hiện ở bản thân mình, thậm chí sẽ thất bại. Y không cam lòng. Y hằng hy vọng mình có thể khống chế Diệp Vân Sắc, không chỉ là thể xác, mà còn chinh phục cậu tuyệt đối tại tâm linh. Thế nhưng... Y chậm chậm giơ tay che trán, thật sự không biết mình đã sai ở điểm nào, chỉ biết y tự lảng máng được, dường như mình đã làm sai điều gì.

Pele nhìn y một lúc lâu, mới thở dài thườn thượt, trở ra khỏi phòng.

Ân Thần Bắc gọi điện cho Tô Tiến tới, báo cho hắn hay, “Tạm thời quyết định, chuyển hàng theo tuyến đường khác.”

“Cái gì?” Tô Tiến tròn mắt, “Anh Thần, tại sao???”

“Không bởi nguyên nhân đặc biệt nào cả.” Y nói, “Pele đã đồng ý phương án này rồi. Đồng thời, tôi hy vọng anh giữ bí mật. Đừng tiết lộ cho người thứ ba biết.”

“... Anh Thần, tuy con đường kia có phiền hà chút đỉnh nhưng có thể bắt được thằng gián điệp, còn có thể thu được tin về lũ cớm. Tại... Tại sao anh lại sửa đổi?”

“Tôi nói rồi. Việc tôi làm không mượn người khác xen mồm.” Cặp mắt lạnh băng không có lấy chút cảm xúc nào của y quét qua, “Còn muốn tôi phải nói bao nhiêu lần nữa?”

“Tôi...” Tô Tiến không dám cãi cọ thêm, cúi gằm đầu xuống.

Dẫu sao hắn cũng là tâm phúc đã theo Ân Thần Bắc nhiều năm, có phát cáu mấy y cũng không muốn tỏ thái độ dữ dội với hắn quá, bèn ngưng một lát, rồi hỏi, “A Tiến, giả sử tôi nói, tôi đã không còn đoái hoài tên gián điệp kia nữa... Anh và các anh em nghĩ sao...”

Tô Tiến ngẩng phắt đầu.

Bởi ngẩng đầu quá đột ngột mà tóc trán hắn cũng bay phất lên, lộ ra vẻ thù hằn đậm đặc nơi đuôi mắt, càng tăng thêm vẻ ác độc trên khuôn mặt lâu nay đã u ám của hắn. Đề giọng, hắn nói, “Ý anh Thần là gì? Muốn chúng tôi phải chấp nhận cái chết của các anh em, hay là anh muốn để nó vằn vò chúng ta không ra cái thể thống gì nữa mới chịu? Anh cứ thể buông tha nó dễ dàng như vậy...”

Ân Thần Bắc phẩy tay cắt ngang, “Tôi chỉ hỏi bừa thế thôi.” Nhìn vẻ thù hận lấp đầy mắt Tô Tiến, y khe khẽ thở dài.

“A Tiến, mạng của anh và các anh em, tôi nhớ, và... cũng không thể cứ thế quên đi. Nên anh an trí, tôi nhất định tìm ra nó...”

“Anh Thần nhớ kỹ lời hôm nay là được rồi!” Tô Tiến nói chắc nịch.

“Lui đi...” Ân Thần Bắc nhìn hắn, “Dường sức cho tốt, việc ngày mai không thể sơ sẩy...” Thốt nhiên y thấy mệt mỏi cùng cực, vỗ vai Tô Tiến, rồi ra khỏi phòng trước hắn.

Đứng trên hành lang, nhất thời y không biết đi đâu, bình thường cảm giác hồng hểnh cũng chưa từng sâu đến thế này, hôm nay không hiểu do đâu lại cảm hận ngôi nhà này sao to lớn quá đỗi. Y cứ lang thang, vừa hút thuốc vừa nghĩ ngợi, đi mãi một hồi mới phát hiện đường bị một cánh cửa chặn lại, ngược nhìn mới biết đây là phòng Diệp Vân Sắc.

Đặt tay lên tay vịn cửa, mà suốt một lúc vẫn không vặn ra.

Thuốc lá đã cháy đến tận đầu lọc, trước khi bị bỏng, y vội vứt nó, lại hít sâu một hơi, khe khẽ mở cửa.

Diệp Vân Sắc ngồi tựa lưng ở đầu giường, người trùm kín chắn, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe thấy âm thanh y chậm rãi đến gần, cậu ngoảnh mặt qua, diễm đạm mỉm cười với y.

Cũng không rõ do sắc mặt cậu không tốt hay nụ cười kia quá nhợt nhạt, Ân Thần Bắc bất chợt thấy tim mình thất lại. Bàn tay vô ý thức tìm điều thuốc, tần ngần rồi mới nhớ ra điều thuốc cuối cùng đã hút hết rồi. Cứ như vậy, y đứng trước mặt Diệp Vân Sắc, chân tay thừa thãi, mở miệng có điểm ngại ngùng, “Không có thuốc lá, thật là...”

“Cần em sai người đi mua không?” Cậu hỏi. “Thôi, bỏ đi, kệ nó.” Ân Thần Bắc trả lời, ngồi xuống đầu giường, cổ họng như đau nghẹn, và bàn tay thì trống không.

“Em...” Y nghĩ đề tài, “Còn đau không? Người em, còn có, chai rượu...”

Cậu lắc đầu, “Em ổn.” Lời đáp rất nhẹ, nhưng bằng gạc quần kín người cực kỳ chướng mắt. Y ho khan, “Ừ... Tối nay anh phải ra ngoài. Hàng của Pele mai phải chuyển, em không khỏe, đừng nên đi.”

“Vâng.” Cậu đáp.

Sau đó hai người không biết tiếp tục ra sao nữa. Giữa họ dường như luôn xuất hiện tình huống này, cứ nói một lúc, rồi sẽ lại im lìm thật lâu, mãi đến khi một trong hai người kiếm được chủ đề mới. Lâu sau, Ân Thần Bắc đứng lên, “Chuyến này đi để phải mấy ngày, em tận tình nghỉ ngơi, khó chịu cứ gọi bác sĩ.”

Diệp Vân Sắc gật đầu.

“Mà nữa, không có chuyện gì thì đừng gọi điện, dây điện thoại chỗ này cắt hết rồi, là anh phân phó cho em yên tâm tĩnh dưỡng. Đám Tiểu Dung sẽ trông nom em, có việc thì tìm. Và...” Y hơi ngừng, “Pele nói lần vận chuyển này bắt đầu dùng con đường mới, trước chưa nói cho em, sau khi anh về sẽ nói.” Nhìn kỹ gương mặt bình tĩnh và rèm mi buông rũ của cậu, cuối cùng y xoay lưng đi, mở cửa.

“Anh Thần...” Tự dưng cậu gọi y một tiếng. Y dừng bước, hỏi, “Sao thế?”

Cậu cười với y, “Không có gì, chỉ muốn dặn anh, đi đường cẩn thận.”

“Ừ, em cũng thế.” Y trả lời, rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Ngôi nhà to lớn an tĩnh lại, Diệp Vân Sắc nhắm tính thời gian, có lẽ đoàn Ân Thần Bắc đã đi rồi. Tiểu Dung gõ cửa bước vào, ước hỏi, “Dùng bữa tối ở đâu đây, trong phòng hay nhà ăn?”

Cậu nghĩ nghĩ, “Ăn trong phòng đi, cũng không cần gì nhiều nhận, nói nhà bếp làm ít cháo là được rồi.”

“Vâng.” Tiểu Dung đáp.

Trông ra cửa sổ, cậu đột nhiên hỏi, “Tôi có thể ra ngoài đi dạo không?”

“A, anh Thần đã dặn, lầu trên, lầu dưới, cả tầng hầm, anh Tiểu Diệp muốn đi đâu cũng được. Nhưng sức khỏe anh kém nên cần có người đi cùng.”

“Không được ra ngoài phải không?”

“... Anh Thần có dặn vậy...”

“Tôi biết rồi.” Cậu hồ hững đáp, “Cô đi đi.”

Quả nhiên Ân Thần Bắc đã suy tính chu đáo, cậu nghĩ. Qua tiếp mười mấy tiếng đồng hồ nữa, bên kia chắc đã động thủ, nhưng mà, ngay cả tuyến đường đã định trước đó y cũng sửa lại rồi.

Cậu nằm về giường, đắp chăn. Vệ sĩ ngoài cửa đi đi lại lại, động tĩnh chừng mực cho thấy họ không hề xao lãng. Cậu thở dài, lại nghĩ, cứ ngủ một giấc trước đã.

Yên ắng nhắm hai mắt.

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng nện chân, cậu tưởng người mang cơm tối đến, lại nghe thấy một giọng nữ, “Sao hả? Chỉ dặn không cho cậu ấy đi ra, có dặn không cho người ta đi vào không?”

“Chuyện này...” Vệ sĩ sửng sốt, đúng là anh Thần chưa dặn vụ này. Cô gái kia còn nói tiếp, “Không cho cậu ấy gặp ai, thế có dặn không được gặp tôi không?”

“...”

“Ông anh có biết tôi là ai không hả?”

Anh chàng nọ bị cô hỏi chẹn họng. Cô bật cười, giọng nói cao ngạo hất hàm, “Do đó, giờ ông anh vào báo cho cậu ta, mặc quần áo ngồi chờ tôi đi. Bốn tiểu thư vào thăm ốm.”

“...” Vệ sĩ còn chưa mở miệng, tiếng Diệp Vân Sắc đã vọng ra, “Chị Toudou, mời chị vào, em vẫn chờ chị đây.”

Ân Thần Bắc đi một lèo bốn ngày. Bốn ngày này phần lớn thời gian Diệp Vân Sắc đều đọc sách và tĩnh dưỡng, thỉnh thoảng ra ngoài phòng đi dạo, cạnh người lúc nào cũng có tốp ba tốp năm vệ sĩ đi theo, biến cậu thành như một nhân vật máu mặt nào đó.

Nhưng cậu cũng không tỏ ra khó xử, luôn thản nhiên như không, ăn tự mình ăn, ngủ tự mình ngủ. Có lúc vui vẻ, cậu nhờ nhà bếp làm vài món ăn Trung Quốc hiếm lạ độc đáo để giết thời gian.

Ngày thứ tư, rốt cuộc Ân Thần Bắc trở về. Chẳng qua bầu không khí khi y về thật không tốt chút nào, đông đúc người đi theo, vừa vào nhà đã chiếm cứ mọi góc trọng yếu trong đại sảnh. Người giúp việc ra đón, thấy sắc mặt y thì sợ run bắn người. Ân Thần Bắc lạnh lùng hỏi, “Diệp Vân Sắc đâu?” Giọng nói tàn nhẫn xưa nay chưa từng có.

Chưa nghe được tiếng trả lời, từ lầy trên đã có người điềm nhiên cười nói, “Anh Thần vừa về đã vội tìm em.” Y ngẩng lên, trông thấy ngay bóng dáng Diệp Vân Sắc trong lớp áo trắng tinh khôi chậm rãi xuống cầu thang.

Cậu trông vẫn thanh sạch, trong sáng nhường nào, tóc vén gọn gàng, cười hiền lành động lòng người. Ân Thần Bắc nhắm mắt, nhìn chòng chọc cậu mãi một chốc, sau đó mới quay người, một mình đi về hướng tận cùng dãy hành lang.

Cậu không bắt kịp, lại bỗng nhiên bị ba mươi, bốn mươi người bao vây ở giữa. Ân Thần Bắc cũng không quay đầu lại, chỉ đứng đưng sai phái, “Người giao cho các anh. Làm bị thương bị phé đều được, miễn là đừng chết.”

Khi y đi lên hành lang, đã nghe sau lưng vang lên âm thanh đầu đầu.

Phòng ngủ của cậu chưa khóa. Y mở cửa, chạm tới ánh mắt đầu tiên là chiếc giường. Y ngẩn ngơ, tưởng như trông thấy Diệp Vân Sắc mỉm cười ngồi bên giường. Nhưng ngay sau đó, nơi ấy chỉ còn lại chăn nệm, ra giường sạch sẽ, và chiếc tủ đầu giường nhỏ gọn ngăn nắp.

Y chậm chậm dời chân qua đó, vuốt tay lên tấm nệm. Cảm giác êm ái tựa hồ vẫn còn rõ ràng như ngày hôm qua, y ôm lấy cậu, cùng nhau ngã xuống nó. Khi đó lông mi cậu rung rung, hiền hòa xiết bao, chỉ muốn được hôn cậu thật sâu, không nỡ buông ra.

Chỉ tiếc là ký ức như vậy liệu còn có thể duy trì bao lâu?

Lúc ban đầu y cũng không rõ, kế hoạch kín kẽ như vậy, vì sao đến phút cuối cùng vẫn xảy ra sự cố. Ngay một khắc cảnh sát xuất hiện, điều y nghĩ đến không phải là các anh em và món hàng đã vận chuyển thất bại, mà là hình ảnh Diệp Vân Sắc nằm trên giường bệnh trước khi y đi... Là sắc mặt tái nhợt, và những vết thương còn chưa kết vảy.

Và rồi y chợt ngộ ra, khi nào Diệp Vân Sắc quyết định sẽ làm một chuyện gì đó, thì bất luận như thế nào cậu cũng phải đạt mục đích... Y nghĩ, về mặt này, chết tiệt, cậu giống y y như đúc.

Y được Tô Tiến và một số anh em nữa liều mạng hộ tống lên xe tháo chạy. Dọc đường y chưa nói câu nào, ngược lại đám Tô Tiến thì chửi rủa âm ỉ.

“Nhất định là nó! Thằng chó chết, ngay từ đầu nó đã là côm, đời nào nó chịu bán mạng cho anh Thần!”

“Anh A Tiến, anh nói vậy em tin, nhưng có người không tin đâu!!! Kéo chúng ta lại thành ra mạo phạm nó bây giờ! Người ta chỉ cần ngoáy móng mấy cái là bò lên được giường đại ca mà.”

“Hừ, ngoài làm con thỏ bán mông kiếm tiền cho người đời thì nó còn được tích sự gì?”

“Ây, nhầm to. Nó không chỉ bán mông, mà còn bán anh em, bán chồng nữa cơ mà...”

Ân Thần Bắc ngồi hàng ghế cuối, đầu lọc thuốc lá dưới chân đã chất thành một đống. Những lời này quá mức chói tai, nhưng vẫn chưa đủ chọc ngoáy tim gan.

Cho nên y không nói gì cả.

Các nguyên lão trong bang còn đợi y về để thọ mạ, y lại dẫn người về ngay nhà chính. Có một số việc phải làm ngay hiểu ngay, nếu lần nữa, ngày sau lại phải chịu tai hại.

Không biết y ngồi bao lâu, bên ngoài mới có tiếng chân người. Xem đồng hồ, đã một tiếng trôi qua.

Bốn mươi người đánh một người, vậy mà phải đánh tận một tiếng?

Y chau chau hàng mày, không biết nên khen Tiểu Diệp lợi hại, hay là do thuộc hạ của y ăn hại.

Thế là gọi người vào hỏi, “Thương vong ra sao?”

Thuộc hạ của y hồi đáp, “Hơn ba mươi người bị thương, gãy xương, có vẻ không nhẹ, còn nó thì không bị gì.”

“Làm sao bắt được?”

“Các anh em không có biện pháp nào, cuối cùng buộc phải rút súng, đập mạnh mấy cái vào sọ, có là thần tiên nó có không động đậy được nữa.”

“Cậu ta không rút súng ư?”

“Nó làm gì có súng? Quần áo mặc đều vừa khít, có thì đã nhìn thấy. Chưa kể đánh lâu như vậy, có súng thì nó đã rút từ sớm.”

Ân Thần Bắc hừ một câu, kêu người mang Diệp Vân Sắc vào.

Quần áo cậu nhàu nhĩ kinh khủng, tóc tai rối bời, khoe môi bầm máu, nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo.

Ân Thần Bắc ngồi đối diện cậu, cậu cũng bình thản nhìn lại y. Hai người đều không lên tiếng.

Thật lâu sau, y mới phát tay, “Lui hết ra đi, để cậu ta lại.”

“Anh Thần!” Thuộc hạ của y la lên, “Chừa lại hai người trông coi nó đi. Thằng ranh này quá quỷ quái, ngộ nhờ làm anh bị thương...”

“Tôi nói lui hết ra đi!” Ân Thần Bắc sầm mặt. Mấy tên thuộc hạ không dám lằng nhằng thêm, lục tục ra ngoài.

Diệp Vân Sắc không bị trói, xoa xoa cổ tay, mỉm cười nhìn y.

Toudou Kei lười biếng ngả trên chiếc ghế nằm, trước mặt bày ly chân dài và một chai rượu đỏ rực. Trên người cô chỉ vận một bộ đồ ngủ, tôn lên đường cong đầy đặn và cánh tay được chăm sóc vô cùng tuyệt hảo. Ánh sáng tỏa ra từ chùm đèn rực rỡ, đẹp tựa tranh vẽ.

Cô rót rượu vào ly bằng một tư thế duyên dáng, hương thơm thoang thoảng lan ra trong không khí, “Quả là rượu ngon...” Cô ngợi khen, “Rất hợp để trợ hứng cho kịch hay...”

Nhẹ ấn chiếc điều khiển từ xa bên tay mình, “bíp” một tiếng, có tiếng cọ xát soàn soạt nho nhỏ, rồi sau đó là cuộc đối thoại rõ ràng truyền đến.

“Ngồi xuống.” Là giọng Ân Thần Bắc. Không nổi trận lôi đình như dự đoán, ngược lại, cực kỳ bình tĩnh. Có tiếng động ghế, hình như Diệp Vân Sắc đã ngồi xuống.

“Mở màn...” Toudou tấm tắc cười.

. /.

Chú thích:

1. Hưởng tận tề nhân chi phúc: Vốn chỉ người đàn ông có cuộc sống hạnh phúc vừa phú quý giàu sang vừa thê thiếp đề huề.

13. Chương 13

“Có biết lý do anh sai người đánh em không?” Ân Thần Bắc thản nhiên hỏi, cậu lại chỉ mỉm cười đáp, “Hàng của Pele đứt gánh rồi.”

“Giỏi.” Y chặc lưỡi, “Người còn chưa ra cửa, chuyện đã nằm trong lòng bàn tay.”

“Đoán ă.” Cậu đáp, “Sắc mặt anh Thần này giờ xấu lắm, hiển nhiên đã xảy ra chuyện làm anh bực bội đi.”

“Ồ, em hiểu anh ghê đấy.” Y nói.

Cậu cười nhìn y, “Chẳng phải anh vẫn mong em hiểu anh đấy thôi?”

Y khẽ thở dài, “Anh mong em hiểu tâm ý anh dành cho em, chứ không phải hiểu để dùng mảnh nào đó bán đứng anh cho cảnh sát.”

“Tâm ý?” Cậu cười, “Anh Thần có tâm ý gì dành cho em cơ?”

Toudou kiên nhẫn nghe họ trò chuyện, neho mắt ngắm nghía ly rượu trong tay.

Cô nhìn ly rượu vô cùng chăm chú, chăm chú đến nỗi như thể giây tiếp theo, từ trong rượu sẽ nở rộ một đóa hoa hồng. Lúc này máy nghe lén vẫn một mực im lặng. Toudou nhẹ nhàng cười.

“Rượu ngon, nếu đã không thể uống trọn nó, thì phải hất nó đi trước người khác...”

“Giống như tình yêu. Nếu anh đã không thể chiến thắng, thì đừng nên để cậu ấy biết anh đã hăm sâu trước...”

Mấy giây sau, Ân Thần Bắc phì cười, ngữ điệu ung dung, “Em sao lại chỉ nghe một nửa thế nhỉ? Không nghe nửa còn lại của anh sao?”

“À.” Cậu gật gật đầu, “Anh nói bán đứng?”

“Em có ý kiến gì?”

“Không phải em.” Cậu cười tủm tỉm, “Em đâu biết tuyến đường mới. Mà anh cũng hiểu còn gì, em không có cơ hội.” Ân Thần Bắc chờ cậu nói tiếp, “Em chỉ nói cho chị ấy biết tuyến đường đã thay đổi...”

“Ai?”

“Không phiền thì anh đoán xem.”

“Mùi rượu Sherry, dù ngửi lúc nào cũng thơm ngào ngạt...” Tiếng nói ngời ngời của Toudou nghe tựa thể một con mèo. Cô buông tiếng thở dài kín đáo, “Tiếc thay một mình nhấm rượu, không khỏi cô đơn quá chừng...”

Ân Thần Bắc hỏi, “Anh nghe nói, khoảng thời gian đó cô Toudou kia tới thăm em?”

“Vâng, chị ấy tới thăm ồm.”

Ân Thần Bắc không nói gì thêm, ánh nhìn mang ý cười của cậu lướt trên mặt y, “Anh ngạc nhiên lắm à?”

Y hững hờ nói, “Cô ta thật thông minh. Có điều, anh muốn biết lý do hơn.”

Cậu cười, “Có ba.”

“Thứ nhất, chị ấy không thích thể lực của anh bành trướng hơn nữa. Nhà Toudou nay đã sa cơ lỡ bước, nếu anh thành công vận chuyển hàng, thì từ đó trở đi anh sẽ áp đảo họ, đây là điều mà chị ấy và cả Toudou Tadahito tuyệt đối không thích. Cho nên nếu anh hưng thịnh, thứ chị ấy muốn là ngang bằng.”

Y gật đầu, “Tiếp.”

“Thứ hai, chị ấy muốn giữa em và anh tốt nhất nảy sinh chút mâu thuẫn.” Bất gặp con người co rút của y, cậu cười, “Người người nhà nhà đều biết việc anh không tin tưởng em, chị ấy rất mong có thêm một can dầu nữa đổ vào.”

“Biết nguyên nhân anh không tin tưởng em không?” Ân Thần Bắc ngồi vắt chân, rướn sát lại, “Dù ngày nào em cũng đi bên anh, nhưng chưa bao giờ em đặt tâm tư nơi anh. Dù ngày nào em cũng cười, nhưng chưa một nụ cười nào của em xuất phát từ nội tâm.”

“Nên, anh để A Tiến dùng mọi cách thử em. Nếu khi đó em xem được cái đĩa, anh sẽ làm gì?”

“Dưới lầu vẫn có người mai phục.” Y bật cười, “Nhưng anh cũng rất tò mò tại sao em không xem nó, rõ ràng em có thể phá mật mã.”

Cậu cũng cười theo, “Nào có người nhà với nhau nào lại nóng lòng muốn biết bí mật nhà mình. Nếu em là cảnh sát thì mới thấy hứng thú với nội dung chiếc đĩa. Nhưng em không, cho nên em không xem tiếp.”

Ân Thần Bắc lắc đầu, làm vẻ mặt tán thưởng. Y móc thuốc lá từ trong túi, châm lửa, “Em còn nói em không phải cảnh sát?”

“Đương nhiên không phải.” Cậu nhìn y, điềm nhiên nói, “Hồ sơ cảnh sát của em từ lâu đã bị tước bỏ, hộ khẩu cũng thế. Em bây giờ là tội phạm hình sự hai năm trước đã bị xử bắn.” Lại cười nhẹ nhàng, “Mà tội phạm đã chết, cả cơ hội sống lại cũng không có, huống hồ là về làm cảnh sát.”

“Cộc cộc” hai tiếng, người hầu bên ngoài gõ cửa, “Tiểu thư, đã nhận được số báo ra lò ngày mai, cô có cần mang vào không?”

“Để đó đi.” Toudou phẩy tay. Trang báo còn chưa phai mùi mực, dòng tiêu đề in đậm ngay trên cùng viết: Cảnh sát phá bỏ đường dây buôn lậu ma túy lớn nhất nước. Phía dưới còn đề dòng chữ nhỏ hơn: Là nhờ nhận được tin báo quan trọng... Niêm phong số ma túy trị giá gần trăm triệu... Tiêu diệt hơn trăm kẻ buôn ma túy... Những tội phạm chính yếu tình nghi đã chạy thoát...

“Còn chạy thoát...” Cô đọc, ngón tay nhỏ dài mân mê lên con chữ này, “Thần Bắc, tôi vẫn đối xử tốt với anh lắm, phải không?”

“Không ai biết thủ phạm là anh. Anh có thể tiếp tục vẽ vang trong giới tại San Francisco này.”

Ân Thần Bắc lặng thinh hồi chốc, đến khi tàn thuốc đã cháy rớt, y mới nhắc nốt vấn đề vừa rồi, “Còn một nguyên nhân cuối cùng.”

“Nguyên nhân cuối cùng...” Diệp Vân Sắc tạm ngừng, “Chị ấy muốn xem con bài của em, và cũng muốn xem, sau khi anh thấy con bài của em, sẽ đối xử với em thế nào...” Cậu chỉ vào khoe miệng bị nứt của mình, “Giống thế này này.”

Con người Ân Thần Bắc co rút, y cười lạnh, “Em hiểu rõ mà vẫn để cô ta đùa nghịch.”

“Dù biết trong trường hợp lô hàng này gặp sự cố sẽ hoại nghi em, em cũng muốn mạo hiểm thử một lần?”

“Em làm gì cũng quá cứng, quá quyết đoán, và cũng quá cẩn thận, nhưng em lại có một tật xấu lớn nhất là quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến nỗi biết thừa anh sẽ không buông tha em mà vẫn muốn liều mạng với anh một trận. Anh hết sức tò mò, trong khái niệm của em phải chăng chưa bao giờ tồn tại hai chữ ‘thất bại’? Em tin chắc rằng em có thể chiến thắng anh?”

“Em không chỉ muốn chiến thắng anh.” Diệp Vân Sắc hít một hơi, thản nhiên nói, “Em muốn giết anh, và còn là giết anh khi anh đã mất tất cả.”

Khi nhắc đến chữ “giết” ấy, giọng cậu chẳng khác bao so với bình thường, thậm chí còn dịu dàng hơn cả nụ cười nơi cậu.

Ân Thần Bắc mỉm cười.

Y nhìn gương mặt điềm nhiên như nước của Diệp Vân Sắc, cười bảo, “Ở bên anh hai năm, rốt cuộc, em vẫn nói ra lời này.”

“Em đã nói quá trễ hay sao?” Cậu hỏi đáp y bằng một nụ cười. “Không, không trễ đâu.” Ân Thần Bắc nhào người ra trước, đặt tay trên đầu gối, “Nhưng nếu như giờ chúng ta đang bàn đến vấn đề giết người, em có thể đổi sang một vẻ mặt khác không? Nào, anh rất muốn xem khi em hận ai đó sẽ trông như thế nào.”

“Dĩ nhiên là mỉm cười. Sĩ quan huấn luyện của em từng nói, nếu hận ai, trước hết hãy mỉm cười với kẻ đó.” Cậu hơi khựng, “Hình như em đã mỉm cười suốt hai năm.”

Ân Thần Bắc vỗ tay, “Em quả nhiên hợp làm đối thủ của anh, giỏi nhẫn nại và giấu ngấm chuẩn bị chờ thời cơ. Nói anh nghe thử, em định giết anh bằng cách nào? Nhà Toudou, rồi Tiểu Bạch, rồi lô hàng lần này, em vẫn chưa thấy đủ đâu đúng không?”

“Dĩ nhiên chưa đủ.” Cậu hơi nhướng mày, điềm đạm nói, “Ít nhất cũng phải tiêu diệt bang phái của anh, tiêu diệt người xung quanh anh, tiêu diệt tiền đồ của anh.”

“Không hổ là người anh đã dẫn đi...” Ân Thần Bắc chậm rãi phả ra một vòng khói, hếch nhẹ cằm, “Em theo anh bấy nay, là chờ cơ hội phản kích hay muốn anh tự tạo cơ hội cho em...”

Diệp Vân Sắc mỉm cười.

“Em kể cho anh một câu chuyện, về em ngày xưa. Khi em lên cấp II, môn tiếng Anh không tốt lắm, trong lớp có một cậu bạn điểm rất cao, em có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể vượt qua cậu ta dù là kiểm tra tháng hay kiểm tra học kỳ. Sau đấy, em nghĩ ra một cách, em không còn âm thầm tranh đua cùng cậu ta nữa, mà em chuyện trò cùng cậu ta, kết bạn cùng cậu ta, bọn em cùng nhau đi học, tan học, cùng nhau trực nhật, học thuộc lòng. Em tốn rất nhiều thời gian để học hỏi, nhờ cậu ta dạy em cách học từ vựng, mượn băng của cậu ta để luyện nghe. Kỳ thi học kỳ tiếp theo, bài kiểm tra của em hơn cậu ta mười điểm, và kể từ lần đó cậu ta không thể vượt qua em nữa.” Cậu kể đến đây thì dừng, cười nhìn Ân Thần Bắc, “Còn anh, cũng không còn cơ hội vượt qua em nữa đâu, vì em chỉ học với cậu ta một học kỳ, nhưng em lại học với anh tận hai năm.”

Rượu trong chai đã với phân nửa, Toudou Kei khoanh tay, tại giây phút Diệp Vân Sắc nói xong những chữ cuối cùng, cô chợt nở một nụ cười không rõ là xót xa hay vui sướng.

Thế rồi truyền đến động tĩnh nho nhỏ.

Dường như Ân Thần Bắc nói khẽ câu gì đó, Diệp Vân Sắc vẫn cười, và nói rất mực thong dong, “Anh biết tôi muốn giết anh, mà anh không hề đổi sắc, đáng nể.”

Cơn giận dữ lúc ban đầu của Ân Thần Bắc có vẻ đã rút lui trở về với dáng vẻ thường trực. Y nhún vai, “Hẳn nhiên là bởi anh biết lý do của em.”

“Chà?” Diệp Vân Sắc hơi nhướn mày.

“Ví dụ như, anh biết súng em cầm chỉ có một viên đạn. Anh còn biết khẩu súng là do em lục được trong ngăn kéo phòng anh, khi đó ắt em kích động lắm.”

“Anh lưu lại vũ khí cho tôi, tôi chỉ có thể nói là tôi kích động khó ngờ. Có điều, nếu tôi không nhìn ra ván cờ này, chẳng phải anh sẽ rất thất vọng?”

“Anh nói rồi, em sẽ không dễ dàng chịu trói buộc thế đâu, em còn tin chắc chúng không dám lục soát người em chứ gì?” Ân Thần Bắc rít thuốc, đoạn quẳng đầu lọc thuốc lá xuống chân. Diệp Vân Sắc nói khẽ, “Anh đừng làm càn, không thì tôi không đảm bảo súng có nổ hay không đâu.”

“Nếu viên đạn của em là đạn lép thì sao?” Ân Thần Bắc hỏi.

“Đạn lép?” Toudou gõ thành ly, bật cười.

Vậy là ai mới đang đóng kịch đây, hai cái người này...

Câu đó còn chưa vạch trần, đáp án cuối cùng là gì?

Tiếng hít thở truyền đến từ đầu bên kia máy nghe lén, giọng Diệp Vân Sắc cất lên rành rọt, “Hẳn anh hiểu kỹ thuật của tôi, một viên đạn hiện tại cũng đủ cho tôi bắn chết một con thú hoang rồi.”

Ân Thần Bắc cười váng, “Em mắng xéo anh đấy à, Tiểu Diệp?”

Khóe môi cậu nhếch lên.

“Cứ cho là bây giờ em nổ súng, em có khả năng chiếm được bao nhiêu phần thắng?” Xét về võ, trình độ hai người gần như không chênh là mấy.

“Không nhiều.” Cậu đáp.

“Vậy mà cũng muốn liều một lần?”

“Dẫu sao cũng phải liều một lần mới biết.”

“Coi mời anh nói gì cũng vô ích.” Ân Thần Bắc cười cười, “Nhưng anh muốn hỏi em câu này thôi, trong tim em, rốt cuộc anh có...”

Cậu còn chưa trọn, súng đã vang.

“Pằng” một tiếng, máy nghe lén tựa hồ cũng chấn động. Toudou giật nảy, lộ ra nét mặt khó tin.

Tiểu Diệp vậy mà nổ súng thật?!

Cô biết cậu vẫn đem lòng hận Ân Thần Bắc. Dẫu là cậu chưa bao giờ thốt điều ấy lên môi, dẫu là cậu luôn cười với y bằng nụ cười ôn hòa hơn bất kể một ai, nhưng tại một khía cạnh nào đó, phụ nữ quả thực luôn có trực giác bản năng rất thính hệt như loài thú bén nhạy. Và trực giác cô mách bảo cô rằng, Tiểu Diệp hận người kia, hận rất sâu, rất sâu.

Thậm chí ngay cả tiếng súng bắn cũng khiếp hãi lạ lùng.

Thế nhưng... Cô lại cảm thấy có gì đó không ổn... Viên đạn duy nhất ấy, đến từ chính tiếng vang gay gắt của máy nghe lén.

Cô đưa tay xoa xoa tai, xoa dịu tiếng vang gáy ong ong màng nhĩ.

“Thần Bắc, anh luôn làm tôi bất ngờ...” Thở dài một hơi, cô cảm khái, kể đó, lại nghiêng đầu cười.

“Nhưng hóa ra không phải đạn lép thật, đây mới là điều khiến tôi bất ngờ.”

“Hóa ra không phải đạn lép thật...” Ân Thần Bắc nhìn lướt mảng bụng đồ máu, cơn đau xộc lên làm y không khỏi nhũu mày. Nắm chặt con dao trong tay hơn, lưỡi dao sắc bén gí trên cổ Diệp Vân Sắc, chừng như đã lún vào da thịt. “Hơn nữa còn xuống tay không nương tình chút nào.” Y nói.

Nếu y không đoán trước cậu nhắm vào đầu y, hiện tại, chỉ e không có cơ may để mà né tránh.

Nghĩ vậy, con dao lại càng lún sâu hơn, làn da mềm mại dưới lưỡi dao từ từ rướm máu, chảy trườn theo sống dao rõ đến đầu ngón tay y.

Đây là vũ khí y sử dụng thành thạo nhất, y cảm thấy thật may mắn vì mình vẫn còn giữ thói quen mang theo vũ khí dù cho đang đứng nơi đỉnh cao chói lọi, tuy, thói quen này rất ít có dịp lộ ra ngoài.

Cùng một con dao mà lại có hai đầu, một đầu dao đang đâm vào một góc khó nhìn đến, thế dao thẳng tắp, chuôi dao khê rung. Nơi đó, hóa ra có một chiếc máy nghe lén.

“Nghe nhiều vậy cũng đủ rồi, em đồng ý không?” Ân Thần Bắc cười hỏi, “Vả lại lần này, nó đã thành súng hết đạn rồi chứ?”

Diệp Vân Sắc rũ mắt, cậu này giờ cứ nhìn chăm chăm bụng y mãi, khe khẽ thở dài.

“Tiếc quá, ban này tôi còn tự cực với mình rằng anh có mặc áo chống đạn không.”

“Sự thật là em thua rồi.” Ân Thần Bắc bảo.

“Ừm, tôi thua rồi.” Cậu cười.

“Em lại trung thực lắm đấy, thua là thua, chứ tuyệt đối không ăn gian,” Y nói dứt liền bỏ dao xuống, bàn tay thu về còn thuận thế đánh cậu một đòn. Thân mình cậu loạng quạng, bị y siết vào lòng. “Người thua, phải chịu trừng phạt sao đây?”

Cậu mỉm cười nhàn nhạt, nói ậm ừ, “Muốn phạt gì cũng được.”

Y ôm cậu đứng thật lâu, thăm thì khe khẽ, “Trong tim em, rốt cuộc anh có...” Và rồi chẳng nói thêm, y chậm chậm cúi xuống, đặt chiếc hôn lên bờ môi lạnh lẽo của cậu.

14. Chương 14

“Tôi muốn hạ gục một người dù là xét theo mặt thể xác hay tinh thần, hai người các anh đều là chuyên gia tra tấn, liệu có phương pháp gì hay không?”

“Nếu chỉ là trừng phạt thì mọi công cụ chúng tôi có đều là hàng cao cấp cũng như toàn diện nhất. Anh Thần muốn kết quả ra sao, chúng tôi đều sẽ thực hiện sao cho anh hài lòng.”

“... Tôi cũng không phải một tên khát máu, nên không cần phải đổ máu quá nhiều.”

“Chúng tôi vẫn còn cách không cần chảy máu mà đau đến tận xương, anh muốn thử không?”

“Tôi nghĩ, đau chưa thể hạ gục được cậu ấy. Cậu ấy có ý chí cực kỳ kiên cường và cốt cách cực kỳ kiêu ngạo.”

“Ồ, kiên cường tới mức nào?”

“Kiên cường tới mức... cả anh cũng không thể tưởng tượng ra...”

“... Nếu đã vậy, xin phép cho anh em chúng tôi đi nhìn cậu ta thử. Chắc chắn sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, chúng tôi sẽ đưa ra một phương án giúp anh hài lòng.”

“Được, nhưng đừng quá lâu la.”

Chúng được dẫn đến tầng hầm. Nói là tầng hầm, thực chất là nhà tù tư nhân của Ân Thần Bắc. Nơi đó bố trí canh gác bảo vệ hết sức nghiêm ngặt, trang thiết bị tiên tiến, chỉ có điểm trừ duy nhất là không lấy được nhiều ánh sáng, do đó phải dùng một số lượng thiết bị chiếu sáng cực lớn để bù lại.

Khi chúng vào liền trông thấy tại một gian tiny trong cùng bên trái có một bóng người bé nhỏ đang co quắp. Nó rúc vào góc, một tay yếu ớt vịn chấn song, đầu úp giữa hai đầu gối với mái tóc bù xù, tuy toàn thân dơ bẩn song từ vòng eo lẫn sống lưng đều có thể nhận ra đây là đáng người thuộc về một thiếu niên trẻ tuổi.

Vị chuyên gia kia bĩu môi, “Ân Thần nói nó ấy à?”

Bảo vệ chưa kịp đối đáp, nó đã bất thành linh ngẩng phắt đầu như thể bị điện giật. Điều bộ vốn dĩ nhếch nhác và vô dụng là thể bóng chốc hưng tận hơn bao giờ hết, hai tròng mắt đỏ sọng, hệt như một dã thú. Nó bắt đầu huých người vào chấn song, đập tay coong coong, giọng khản đặc nhưng vẫn kêu gào, “Ân Thần Bắc, quân súc sinh! Người thả ta ra! Thả ta ra! Cả anh Tiểu Diệp nữa, người định nhốt bọn ta đến khi nào? Mở cửa ra!!!”

“Dữ quá.” Vị chuyên gia cười cười, “Cơ mà thể này, chinh phục được mới có khoái cảm.”

“Anh đề cao nó quá rồi.” Bảo vệ tỏ vẻ khinh bỉ, giơ chân đạp bàn tay đang túm lấy chấn song của nó, “rầm rầm” hai tiếng, nó bị đau vẫn cố thò tay muốn túm ống quần hắn, “Thả ta raaa! Thả ta raaa!!! Đồ khốn!!! Đồ đốn mạtttt!!!”

“Còn rú nữa có tin ông bóp chết tươi mày không!” Bảo vệ hét lớn, đoạn đẩy chuyên gia đi, “Kệ thầy nó, mới nhốt chưa được bao ngày mà ngày nào cũng ***g lộn thế đấy. Đi, tôi dẫn anh vào, nhân vật chính mà anh Thần muốn anh gặp trật tự hơn nó.”

Chuyên gia gật gật, đi theo hướng được chỉ đường. Đã đi rất xa mà dường như vẫn có thể nghe âm thanh gào thét nức nở kia còn lảng vảng.

Diện tích của tầng hầm dưới lòng đất này vô cùng rộng lớn, thậm chí có vô số góc ngách. Chúng liên tục rẽ trái một con đường, thế rồi đằng trước xuất hiện một cánh cửa đóng im ỉm. Chuyên gia treo vẻ vừa lòng lên mặt, bởi lẽ từ cấu tạo của cánh cửa này đã đủ biết bên trong giam giữ nhân vật vô cùng quan trọng.

Hắn ý nhắc bảo vệ đưa chìa khóa, bảo vệ lại lắc đầu, dẫn hắn đi lên theo bậc thang bên cạnh. Thì ra có sẵn một gian phòng nhỏ đủ đầy thiết bị, màn hình theo dõi toàn phòng giam tầng dưới.

Phòng giam một người kia nhìn từ bên ngoài khá là to, kỳ thực chỉ là một gian phòng hồng hĩnh, không có chỗ nào cho tù nhân nghỉ ngơi hay đi ngủ. Góc phòng có hai sợi dây thừng dài, nền nhà cũng có hai sợi, chia ra trói chặt tứ chi một người, mà người ấy thì đang ngồi trong góc, lẳng lặng ăn cơm.

Bát cậu cầm không lớn, đựng số thức ăn phải nói là đã rất dư dả đối với địa vị một tù nhân dù nom số thức ăn ấy vừa bĩa vừa nát lại chẳng có màu sắc gì gọi là ngon lành. Ánh mắt hắn dừng trên người tù nhân, tù nhân ngồi rất mực chỉnh tề, hai cặp đùi thon dài tuyệt đẹp co gập lên trên, giày và quần đều được gìn giữ sạch sẽ. Ngón tay cậu đang cầm bát cũng hoàn mỹ đến độ chuyên gia cũng phải hạ lời ngợi khen âm thầm, trong lòng hắn trỗi dậy mong muốn được nhìn thử diện mạo cậu xem. Thế nhưng đã để hắn thất vọng, cậu vẫn chỉ cúi gằm đầu, nghiêm túc dùng đũa gắp “thức ăn” trong bát rồi nghiêm túc đưa nó lên miệng nhai... Có nhìn sao cũng chẳng hề giống một tù nhân bị giam cầm sắp phải chịu ngược đãi gì cả, mà quả thực như một cậu Hoàng tử đang ngồi bên bàn đá cắt bò bít tết vậy!

Và giả như có cả nắng và mây, không biết sẽ là hình ảnh tuyệt diệu đến mức độ nào?

Chuyên gia mãi mê nghĩ, gần như chẳng thể nào dời tầm mắt.

Mãi tận khi có người vỗ cái, hắn mới chịu tỉnh lại. Chúng dùng ánh mắt ngụ ý nhắc hắn đã đến giờ rồi. Chuyên gia đứng lên, vỗ tay hưng phấn, cảm giác thanh xuân đã vụt trôi biết bao năm nay ùa về với cốt tủy. Phá hủy một vẻ đẹp sẽ mang lại khoái cảm tột độ ra sao, không ai tưởng tận hơn hắn. Hắn lại nhìn thoáng người trong phòng giam, giọng nói hồ hởi cứ như có thể đun sôi nước lạnh, “Tôi muốn biết chuyện về cậu này, toàn bộ mọi chuyện.”

Diệp Vân Sắc chỉ lặng yên mà chờ đợi, chờ đợi sự trừng phạt chẳng rõ đã là lần thứ bao nhiêu kể từ khi cậu và Ân Thần Bắc đối chọi.

Nói rằng trừng phạt, thà rằng nói vũ nhục thì chính xác hơn.

Mấy ngày nay bị giam nhốt, tay chân bị trói, đây là một tư thế nhục nhã. Cậu không thể di chuyển quá xa, chỉ có thể đứng, nằm, hoặc co mình trong một phạm vi nhỏ.

Cậu biết vẫn có người bên ngoài quan sát hành động của cậu, cái máy quay kia cực kỳ kín đáo và khéo léo song vẫn bị cậu phát hiện ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Cậu lặng lẽ tìm cách trốn chạy. Mọi thứ đều chưa chấm dứt. Ân Thần Bắc vẫn sống ung dung ngoài kia, vẫn buôn lậu ma túy, thậm chí, Lương Nhiễm cũng bị nhốt.

Cậu cần một thời cơ, có lẽ, hơn cả thời cơ nữa. Cậu không có sự hỗ trợ, không có vũ khí, không có đường lui. Những gì cậu có khả năng chỉ là độ sức tới cùng. Hoặc là sống, hoặc là chết, hoặc là trọn đời bị nhốt ở đây, làm con búp bê cho người nọ.

Cậu dùng một ít thời gian thăm dò tình hình lính gác bên ngoài. Không hẳn cậu mù tịt cơ sở thiết bị dưới đây, đã mấy lần cậu còn tự tay nhốt người, và cũng không hẳn cậu mù tịt tình hình đối ca trực của các nhân viên. Chỉ là, khôn ngoan như Ân Thần Bắc, đương nhiên sẽ mỗi ngày thay đổi một lần. Cậu nghĩ vài phương án, ăn bằng hết số đồ ăn khó nuốt. Cậu cũng không sợ Ân Thần Bắc sẽ giở trò gì. Cậu cần giữ thể lực, chờ cơ hội chín muồi để mà hành động.

Ngày hôm ấy, sau bữa cơm tối, cậu bỗng thấy buồn ngủ khó cưỡng.

Hình như cậu đã ngủ lâu lắm mà cũng hình như cậu chưa ngủ, tâm trí cứ mãi trống rỗng vậy mà lại nhoi nhói cơn đau. Cậu mở choàng mắt, con ngươi nảy lên, ngọn đèn trước mặt đột ngột sáng bừng. Nhất thời cậu không thích ứng được với ánh sáng gay gắt rọi đến từ phía đối diện, không khỏi nheo mắt.

Sau đấy cậu nghe thấy tiếng ồn quái gở, tiếng người chuyện trò, tiếng ly tách va cụng, cả tiếng bàn ghế xô dịch. Cậu từ từ mở mắt, khung cảnh trước mắt khiến cậu hoảng hốt.

Đó là một quán cơm bình dân, có một quầy phục vụ nho nhỏ, có hai cái bàn. Đứng sau quầy có người, ngồi trước bàn có người.

Quen thuộc quá đỗi... Cậu ngẩn ngơ nghĩ. Sự quen thuộc này thiên về dị kỳ làm cậu linh cảm rồi sẽ có gì đó xảy ra. Thế rồi người đang ngồi cạnh bàn chậm rãi ngoái lại, chậm rãi nhovn cười về hướng cậu...

Cậu rùng mình, tưởng như mình đã hoa mắt. Thật sự không phải ai khác mà chính là cậu!

Đèn vẫn nóng sáng đến thế, cậu giãy tay, dây thừng thít chặt vào da thịt, đau đớn vây bủa. Cậu rụt lùi về sau, dán rít toàn thân vào bức tường lạnh giá. Cảnh tượng chỉ tái hiện trong ác mộng nay lại hiện hữu rõ nét nhường vậy ngay trước mặt cậu.

Cậu nhắm rồi lại mở mắt, nhắm rồi lại mở. Ân Thần Bắc, anh đang giở trò quỷ tha ma bắt gì...!

Hình ảnh cậu mặc đồ thường đang ngồi uống liên tục từng chén rượu, mùi rượu thoang thoang không xa, cả cậu cũng ngửi thấy. Người xung quanh đều nhìn cậu bằng cái nhìn thương hại khiến cậu rét run mình. Cậu mấp máy môi, người kia bỗng nhiên hươ hươ chén rượu, cười trầm trầm và gục xuống mặt bàn.

Một bóng người thon thả bước từ bóng tối ra ánh sáng. Cũng mặc đồ thường, tóc dày đen, mặt mũi tuấn tú...

“Tiểu Nhiễm...!!!” Cậu gào lên mất kiểm soát!

Là Phùng Nhiễm! Cậu tuyệt đối không nhìn lầm! Mi đen ấy, dáng cười ấy, mãi mãi kề bên cậu ủng hộ cậu giúp đỡ cậu... Tiểu Nhiễm... Tại sao cậu ở đây? Là giả, hay thực sự là cậu thật?!

Lẽ nào cậu chưa chết... Cậu còn sống...?!

Phùng Nhiễm bước về phía cậu nằm trên bàn uống rượu, “Vân Sắc, về với tôi đi nào.” Anh ta dịu dàng gọi.

Vân Sắc kia đẩy mạnh anh ta ra, “Tránh ra, khỏi lo cho tôi!”

“Vân Sắc, cậu uống nhiều quá rồi, đừng uống nữa!” Phùng Nhiễm trước sau vẫn chỉ ôn hòa nhỏ nhẹ, nhưng Vân Sắc bấy giờ đã say, đời nào chịu nghe lời dễ dàng? Thế là hai người cự nự nhau, cậu nhìn thấy tay Vân Sắc lần đến vị trí cạnh hông.

Ở đó có giắt súng...

Sống lưng cậu lạnh toát, gồng mình lên không chế cơ thể run rẩy không thôi bởi cảnh tượng xa xưa này, tay siết thành nắm, móng tay đâm vào da thịt. Thâm tâm cậu chỉ còn hai ý niệm, không được đánh nhau, là giả, là giả! Không, đó là Tiểu Nhiễm, người thật, cậu ta chưa chết... Là giả!!! Phùng Nhiễm đã chết trong vòng tay mày!!! Không phải, cậu ta đang ở đây!!!

Cậu dẫn lên hai bước toan cản ngăn không khí đáng sợ ấy, “Súng sẽ cướp cò... Đừng rút...” Dây thừng dưới chân “soạt” cái giữ chặt cậu lại, cổ tay cũng bị trói gắt gao. “Đừng có diễn kịch nữa, gọi Ân Thần Bắc đến đây, tôi có điều...” Hai chữ cuối cùng còn chưa nói trọn, Vân Sắc kia đã trong tư thế rút súng, mà cách cậu mấy bước chân, Phùng Nhiễm căn bản không biết sẽ diễn ra chuyện gì.

“Không, đừng nổ súng...” Cậu không thể chịu đựng cảnh bị kịch tái hiện. Giọng cậu run run, “Tiểu Nhiễm, chạy mau...” Phùng Nhiễm nào có nhìn cậu lấy một cái. Ngay tích tắc khẩu súng nện xuống bàn, thân hình Phùng Nhiễm giật mạnh, phát ra tiếng kêu thiết tha.

Tiếng kêu ngập tràn tuyệt vọng và khó tin, bật ra đập vào bức tường đối diện rồi bật ngược trở lại vang vọng khắp phòng, cả gian phòng chỉ toàn tiếng anh ta. Diệp Vân Sắc đưa tay bấu chặt bức tường phía sau nhằm chống đỡ chính mình, mặt cắt không còn giọt máu. Cậu không dám tin lại gặp phải cơn ác mộng này, dòng màu đỏ thẫm ứa ra từ người Phùng Nhiễm, anh ta rên rỉ thống khổ, bỗng đi về phía cậu.

“Vân Sắc... Vân Sắc...”

Là giả! Đừng xem! Không, mày đã giết Tiểu Nhiễm!!! Tôi không giết người... Nhưng Tiểu Nhiễm sắp chết...! Do mày bắn!!!

Bàn tay nhuộm máu vươn về phía cậu, “Vân Sắc, sao lại giết tôi...” Cậu muốn tránh khỏi anh ta theo phản xạ, “Người không phải Tiểu Nhiễm, đừng lại gần ta!”

“Tôi là Phùng Nhiễm, cậu không nhận ra tôi ư? Tôi là Phùng Nhiễm đã bị chính tay cậu giết chết mà...”

“Không phải!” Cậu lắc nguây nguẩy mong bắt được một tia tỉnh táo độc nhất giữa mớ suy nghĩ rối ren hơn tơ vò, “Có Diệp Vân Sắc giả sẽ có Phùng Nhiễm giả, người là do Ân Thần Bắc phái tới, người không phải!”

“Tôi là Phùng Nhiễm đã chết bởi cậu, làm sao cậu lại không nhận ra tôi? Cậu sờ xem, máu tôi nóng chưa này...” Anh ta kéo cổ tay bị trói chặt của cậu đến. Cậu run bần bật, thét toáng, “Bỏ ra, tôi không giết người...”

“Ha ha, cậu sợ à? Cậu giết người xong không chịu thừa nhận mà lại sợ?” Anh ta nói một cách trầm khàn, tròn mắt đỏ sọng, mép toàn là bọt máu, năm ngón tay đang túm cậu lạnh lẽo thấu xương. Diệp Vân Sắc không hề nén được nỗi sợ toát ra từ tận sâu đáy lòng, mặt mỗi lúc một trắng bệch.

Phùng Nhiễm chưa chịu buông tha cậu, “Cậu không phản đối tức là thừa nhận?”

“Không phải tôi...” Cậu cắn răng, gượng gạo mà nói, “Do có người... hãm hại...”

“Nhưng cậu rút súng!” Mặt Phùng Nhiễm gần như gí sát vào mặt cậu, “Tại sao cậu rút súng? Hay là cậu đã muốn giết tôi từ lâu? Hả?”

Cậu chẳng còn hơi sức để nói chuyện, mắt toát ra nỗi tuyệt vọng bi ai. Đây là mơ, nhất định là mơ! Nhưng cậu cũng không thể tỉnh giấc... Tôi không muốn giết người và cũng chẳng hề muốn giết cậu... Có sao cậu không tin, Tiểu Nhiễm... Tiểu Nhiễm...

Phùng Nhiễm lạnh lùng nhìn cậu.

Ánh mắt ấy khiến từng nơi sâu thẳm trong linh hồn cậu đều tựa bị gai đâm. Cậu nép chặt mình vào bức tường, gần như không thể đứng thẳng được nữa. Ngọn đèn trong gian phòng u tối dường như phụt tắt ngay tại khoảnh khắc nọ, chỉ còn lại Phùng Nhiễm và cậu vẫn đang ở yên vị trí của mình. Máu của Phùng Nhiễm vẫn đang chảy, mùi tanh ngọt nồng nặc, cùng bàn tay dần dần chuyển thành lạnh cứng của anh ta.

“Tiểu Nhiễm, cậu đừng chết...” Cậu lao thảo, đầu đau như búa bổ, thất thểu ngồi trượt xuống. Nơi đó nhoe nhoét vết máu, từng vũng từng vũng, lung lay lung lay trong tầm mắt cậu tựa thể sự day dứt và ăn năn tội cùng, “Tha thứ cho tôi...” Cậu lảo đảo không ngừng, máu của Phùng Nhiễm dính trên thân, trên tay cậu. Cậu trơ mắt nhìn Phùng Nhiễm gục xuống kế bên. Mọi thứ tối sầm đột ngột.

Cúi người trên mặt đất ôm chặt chính mình, từ nơi tận cùng thân thể trào dâng từng trận rét run, cậu không thể ngăn trở đến tận khi nó lan tràn ngợp trời ngợp đất, tay chân bị trôi lại chẳng nghe lệnh cậu. Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm... Cậu cố gắng huých vào những nơi có thể đụng kiếm tìm. Xin cậu đừng chết... Hoặc, xin cậu tới giết tôi đi...

Không biết đã qua bao lâu, gian phòng rớt cuộc có ánh sáng, lan tỏa thành một vùng sáng rõ.

Cậu cố hết sức mà mở to mắt, đôi mắt chưa thích nghi được ánh sáng bỗng nhiên nhức vô cùng. Nhìn xem vị trí Phùng Nhiễm gục xuống, lạ lùng thay, Phùng Nhiễm không còn ở đó nữa nhưng vết máu hãy còn tồn tại. Cậu trân trối nhìn, nhất thời không phân biệt được đâu thật đâu mơ. Tiếp theo cậu nghe thấy tiếng bước chân bèn ngẩng đầu lên, thấy một cặp vợ chồng trung niên đứng trước mặt cậu.

“Bố!!!” Cậu thất thanh.

Đang đứng trước mặt Diệp Vân Sắc quả thực đúng là Diệp Chi Uyên – bố cậu. Ông mặc chiếc áo may một lần vải mà cậu quen thuộc nhất, trong tay cầm ba toong. “Bố ơi...” Cậu không biết nên dùng biểu cảm thế nào đối với bậc cha mẹ đã nhiều năm không gặp, “Sao bố... bố và mẹ đến đây...” Rồi sự nhớ ra đáng về thảm họa của mình, cậu liền gắng gượng đứng dậy, vừa mới đứng được nửa chừng đã bị cây ba toong của Diệp Chi Uyên nện mạnh xuống.

Tầm mắt cậu tối đen, ngã xuống đất lần nữa.

Cậu bàng hoàng ngược đầu. Người bố uy nghiêm của cậu hai mắt đỏ au, đầy mắt chát ních những hận thù vô biên vô hạn. Ông hừ một tiếng, đập một xập ảnh dày vào mặt cậu. Cậu cố mà trông, đầu nổ “ùynh” một cái, hồ như đã hoàn toàn trống rỗng.

Hình ảnh cậu trong ảnh, là trơ trẽn, là nhục nhã, là đang quẩn lấy một người đàn ông khác...

“Đó... không phải con...” Cậu lí nhí, “Không phải con thật mà...”

Diệp Chi Uyên chẳng mấy may đoái hoài đến lời thanh minh yếu ớt của cậu, liên tiếp quật ba toong xuống người cậu. Cây ba toong ấy giơ cao bao nhiêu càng nện xuống người cậu nặng nề bấy nhiêu, ông chừng như đã dốc toàn lực mà đánh trong khi Diệp Vân Sắc không hề tránh né. Chả mấy chốc, tấm áo sơ mi cậu mặc đã rách bươm, máu tràn ra từ khớp hàm bặm chặt.

Mẹ cậu bắt đầu khóc. Đầu tiên bà mới chỉ thút thít, càng về sau càng khóc to. Nếu trận đánh đòn của bố vẫn đủ cho cậu trần mình ra chống đỡ thì tiếng khóc của mẹ hết như đã xẻo đi cả miếng thịt trong lòng cậu. Cậu gắng gượng bò bò, nín ố quần mẹ, “Mẹ, con không... Mẹ hãy tin con...” Bà Diệp lùi bước ra sau, khuôn mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Tim cậu đau thắt, giọng run rẩy, “Mẹ...” Diệp Chi Uyên đột nhiên quật mạnh một gậy vào cánh tay đang chống đỡ thân thể của cậu, xương cốt tức khắc vang lên âm thanh rạn vỡ. Cậu nhận cơ hội này lật cổ tay bắt lấy cây ba toong của ông, “Bố, vì sao...” Nói đến đây chợt cậu ho khò khè, nôn ra cả vũng máu.

Diệp Chi Uyên giật ba toong lại, chẳng buồn nói nửa lời, tiếp tục đánh cậu.

Lúc này khắp người cậu đã đầm đìa toàn máu. Có máu của Phùng Nhiễm, có máu của cậu. Sự suy kiệt bởi mất máu khiến cậu cảm giác như cả sức lực lẫn tinh thần đều đang hao mòn dần dà, nhưng cậu không cam tâm. Cậu ra sức giãy giụa, muốn nhìn bố mẹ thêm nữa. Đã quá quá nhiều năm cậu chưa được nhìn hai ông bà ở khoảng cách gần gũi dường ấy, có là mơ cũng được, không phải mơ cũng được, vẫn cứ muốn được gặp lại một lần... Cậu bờ ngõ nghĩ, tóc mẹ trắng quá, bố đen quá, gầy quá, nhất định bố mẹ vẫn quan tâm đến cậu, bố mẹ... chưa biết rằng cậu chưa chết...

Phản hông lại bị đánh, cậu chợt nhiên bật cười. Người đánh cậu không đeo chiếc nhẫn bạc đáng lý vẫn thường trực trên đó, chiếc nhẫn ấy là chứng nhân ngày bố mẹ cưới nhau. Và mẹ, bà thuận tay trái, nhưng nay bà liên tục dùng tay phải quệt nước mắt...

Thế nhưng vẫn giống lắm. Giống đến nỗi như hai người cha mẹ già của cậu thật sự đang hiện diện... Ba toong nện lên đùi, hồ như không thể chịu đựng được nữa. Đau thêm nữa đi. Cậu nghĩ. Con vẫn muốn được nhìn nhiều hơn, thật hay giả, kỳ thực đã không quá quan trọng.

Lại một gây khác của Diệp Chi Uyên nện xuống đầu cậu, trong màng nhĩ cậu chỉ còn những nhằng vô số tạp âm hỗn loạn. Máu chảy ào ạt, che mờ tầm mắt. Rốt cuộc cậu không khống chế được ý thức nữa. Trước giây hôn mê, cậu vẫn còn đang gọi, bố ơi... mẹ ơi...

Ác mộng cứ luân chuyển luân phiên. Khi tỉnh lại, “bố mẹ” đã biến mất, chỉ còn lại vũng máu của Phùng Nhiễm. Bóng tối mập mờ mùi tanh *** dấp của máu. Màn đêm mang lại hiệu quả trực tiếp nhất, ấy chính là đập nát tia tỉnh táo mà Diệp Vân Sắc vẫn hằng cố gắng duy trì. Cậu không đủ tỉnh táo để phân biệt đó là Phùng Nhiễm thật hay Phùng Nhiễm đã trút hơi thở cuối cùng trong tay cậu mới là thật. Anh ta bôi máu lên cậu lem nhem, sau đó lạnh lùng hỏi tại sao cậu ra tay tàn độc như vậy. Sau khi tỉnh lại cậu còn thấy cả bố mẹ đã cao tuổi, cảm thụ vết thương mới gia tăng chồng chất trên người mình. Đêm cũng được, sáng cũng thế, cậu không phân biệt được thời gian, không trông thấy ánh sáng, chỉ có Phùng Nhiễm và bố mẹ cứ mãi xuất hiện, tra tấn ý chí ngày một hao kiệt của cậu.

Cậu muốn trút xả nỗi đau trong nỗi thống khổ ngút ngàn này, cậu muốn trò chuyện với họ, để chứng minh cậu còn đang sống, còn chưa phát điên. “Tiểu Nhiễm...” Cậu kiểm soát giọng nói hỗn hển, mặc cho Phùng Nhiễm bôi máu tanh nồng lên mặt cậu, “Tôi đã học hết lớp tiếng Pháp rồi... Cậu nếu muốn... đi du lịch Paris, tôi... có thể... làm hướng dẫn viên miễn phí cho cậu...”

Cậu cũng tâm sự với bố mẹ, “Con cao thêm 2 cm... Cũng bắt đầu ăn cải thảo, cơ mà, đồ rán con vẫn không ăn được... Mẹ, mẹ đi nhuộm tóc đi, tóc mẹ bạc quá, con nhìn... sẽ xót xa...”

“Có lần con từng ăn thử xiú mại tôm thịt rồi, mẹ có thấy hiếm không... Mẹ biết không, người nước ngoài nấu cơm giản đơn hơn người Trung Quốc nhiều lắm nhưng họ lại thích làm món thập cẩm, con vừa nhìn đã chẳng muốn ăn...”

“Mẹ, ngày xưa con ở nhà hề đau đầu là uống một loại thuốc, con quên mất tiêu tên nó là gì rồi. Ở đây con không mua được, lần sau mẹ mang cho con nha?”

“Chú tư và thím tư có khỏe không? Em trai chắc gần thi rồi nhỉ, nó còn nhớ con không? Bố mẹ có kể về con với nó không...”

“Mẹ à, bố bị viêm quanh khớp vai(1), mẹ để bố nghỉ một lát... Để bố nói chuyện với con đi...”

Không ai để ý đến cậu. Diệp Chi Uyên nghiêm mặt nện từng gây, từng gây xuống lưng cậu, cậu vẫn mỉm cười, đến tận khi cậu mệt mỏi, đến tận khi cậu ngất xỉu.

... Pháp luật, trừng trị, công bằng như mặt nước, cho nên kẻ có tội phải bị hành quyết.(2)

... Tôi muốn theo ngành truy bắt tội phạm ma túy, đây là đơn đề nghị của tôi, mong được lãnh đạo xét duyệt.

... Tiểu Diệp nè, cậu làm việc rất xuất sắc, nhưng còn trẻ thế này... Này nhé, có một số việc cậu nên chú ý thì hơn, lỡ may lan truyền đồn thổi sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho đội mình lẫn cá nhân cậu...

... Mẹ ơi mẹ ơi, ảnh chụp chú Diệp đúng không? Ảnh đẹp như này cơ mà... Mẹ ơi, vì sao mẹ mắng chú ấy là “biến thái”?

... Vân Sắc, hãy nhớ, mỗi ngày đều rạng rỡ nắng mới, nên không có chuyện gì đáng để muộn phiền cả.

Đúng vậy, mỗi ngày đều rạng rỡ nắng mới, thế nhưng trong gian phòng tắm tối này đây, làm sao có thể trông thấy ánh dương?

. /.

Chú thích:

1. Viêm quanh khớp vai: Thuật ngữ chỉ sự tổn thương các phần mềm quanh khớp vai (bao khớp, gân, cơ, dây chằng) gây ra hạn chế tầm vận động khớp và không bao gồm tổn thương xương và sụn, không thể nhấc, nâng cao cánh tay, không quàng tay ra sau lưng được.

2. Pháp luật, trừng trị, công bằng như mặt nước, cho nên kẻ có tội phải bị hành quyết.

Xuất xứ và nguyên văn đầy đủ: “Pháp, hình dã. Bình chi như thủy, cổ tòng thủy; Trĩ sở dĩ xúc bất trực giả khứ chi, tòng khứ” trong Thuyết Văn Giải Tự của Hứa Thận.

Hiểu nôm na: Pháp luật xưa nay phẳng lặng như mặt nước, Giải Trĩ là thần thú tượng trưng cho công lý, phán quyết đúng sai, khi có kẻ bị phán có tội sẽ bị húc đi, đuổi đi.

15. Chương 15

Bar Đêm Tuyệt vẫn trụ lạc hào nhoáng như trước nay nó vẫn thế, Ân Thần Bắc tựa người vào quầy bar, số ly đã rỗng tận bảy, tám cái, mà giờ y lại gõ tay xuống quầy nhắc phục vụ cho thêm rượu. Vệ sĩ canh chừng quanh y không dám thở mạnh lấy một hơi, ai nấy đều nhận ra tâm trạng anh Thần đang không tốt, tốt nhất cứ tránh được chừng nào hay chừng ấy kéo mang vạ. Thế nhưng cứ im im lại chưa chắc đã tốt, Ân Thần Bắc nốc mỗi lúc một nhiều rượu, cặp mắt thường ngày sâu xa khó lường nay vẫn vện sát khí, chỉ e tiếp tục uống nữa sẽ không có ai gánh nổi trách nhiệm. Đám vệ sĩ lên tìm Ur nhờ hẩn tìm cách can thiệp. Ur ngẫm nghĩ, đoạn gọi một MB tới sai cậu ta phải làm sao kéo anh Thần lên giường bằng được. Rượu và xác thịt, có lẽ là biện pháp tốt nhất để trút bỏ áp lực cho cánh đàn ông.

MB nọ dung mạo xuất chúng, Ur đoán Ân Thần Bắc thường ưng mẫu người nom sạch sẽ thanh tú, như Lương Nhiễm, như Diệp Vân Sắc. Hẩn ta tìm người trông non nớt nhất bar, tạm gọi là Cừu Con. “Cừu Con” quả nhiên không phụ kỳ vọng, tiếp cận Ân Thần Bắc, mới thăm thì trao đổi vài câu đã thấy Ân Thần Bắc ngửa đầu uống cạn ngụm Gravyard cuối cùng, đoạn quảng ly rượu đi, ôm cậu ta đi lên phòng VIP trên lầu.

Đám vệ sĩ nhìn mà mồm miệng há hốc, mãi lúc sau, mới hoan hô chạy đi cảm ơn Ur.

Cánh tay Ân Thần Bắc được người ta dìu, đi thẳng đến gian phòng được sắp xếp dành riêng cho y. Y đã uống không ít rượu, hơi rượu xộc lên liền ợ mấy hơi.

“Cừu Con” nhăn nhó, phụng phịu mà rằng, “Còn mấy bước nữa thôi, anh chịu khó đi, đừng có nôn lên người tôi.” Ân Thần Bắc cười trầm đục, ghé bên lỗ tai cậu ta hà hơi mấy cái, “Thằng quỷ, ý có cô Toudou kia làm ô dù mà dám xác xược với tôi?”

Hà Ty đã quá quen với lời chòng ghẹo nguy hiểm kiểu này rồi bèn vui mặt vào tay Ân Thần Bắc, y giả bộ sờ soạng cậu ta mấy cái, Hà Ty dỗi hờn trách, “Đáng ghét.” Ân Thần Bắc cười ha ha, giờ chân đá phẳng cửa.

Các vật dụng bài trí mang phong cách thời Trung Cổ, tranh treo hoa lệ, đèn chùm đồ sộ. Ân Thần Bắc gieo mình xuống giường, nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Hà Ty rón rén đến gần, hôn hàm y đồng thời đưa tay cởi áo sơ mi của y, bỗng nhiên lại bị y giữ chặt tay lại, nói bình thản, “Gặp cô ả kia trước hay làm trước?”

Y cứ thế nằm trước giường, người thắm men say, tóc rối bời, lại cởi bung mấy chiếc cúc, kết hợp với đường nét tuấn tú thật sự toát ra vẻ gợi cảm và tà gian khó tả thành lời. Hà Ty hít khẽ, cắn răng cúi xuống hôn y, “ Dĩ nhiên làm xong rồi gặp.”

Y để kệ cậu ta hôn, cũng vươn lưỡi cùng chơi đùa, hơi thở cả hai dần dần nặng trĩu. Bất thành linh, Ân Thần Bắc lại trở mình đè cậu ta xuống, tay thoăn thoắt làm vài động tác, tấm áo sọc ca rô lẫn khóa quần Hà Ty đều bị mở. Cậu ta thốt ra tiếng rên rỉ, lửa tình đã dấy lên, vẻ ngượng ngùng thấp thoáng nom mê hồn khôn xiết. Toan vươn tay ôm Ân Thần Bắc, cổ tay cậu ta lại bị trói ngược trên đầu giường, hai chân cũng không chừa. Cậu ta giật mình mở choàng mắt, thấy Ân Thần Bắc nhào mình xuống mỉm cười, “Nhưng tôi muốn gặp hằng rồi làm...” Dứt câu, tay mò xuống dưới, Hà Ty la to, chỗ hiểm bị bóp chặt đau thiếu điều chảy nước mắt.

“Anh Thần...” Cậu ta khốn khổ van lơn.

Ân Thần Bắc chỉ giữ vẹn nguyên nụ cười trên môi, dịu dàng hết mực, song giọng nói lại lạnh cóng, “Yêu tình như cậu mà cũng tên ‘Cừu’?” Y nhéo cái má trắng trắng trơn trơn của cậu ta, “Tôi cười vài tiếng với cậu mà đã tưởng hạ gục được tôi rồi? Không tự lượng sức.” Tay càng bóp chặt hơn, tiếng kêu la của Hà Ty bị chặn ngang nơi họng, lập tức ngắt xui.

Ân Thần Bắc cầm quần áo Hà Ty lau tay, ngồi tại sô pha hút thuốc lá. Mới hút vài hơi, từ ngoài cửa đã vang lên tiếng phụ nữ thở dài, “Sao anh cảm thú vậy? Đối xử với ai cũng ác độc.”

Ân Thần Bắc đè thấp tiếng cười, hỏi dừng dừng, “Nãy giờ cô nấp bên ngoài xem có chỗ nào cao quý hơn tôi? Hay là, cô thích nhìn lên hai thằng đàn ông làm tình?”

Toudou Kei lập tức phủ định lời nói của y, “Tôi chỉ hứng với nam *** chứ chẳng thiết tha gì cái quá trình ấy hết.” Thấy Ân Thần Bắc vẫn áo quần tề chỉnh, cô ta tặc lưỡi, “Ví dụ như anh, thỉnh thoảng cũng nên cho tôi cơ hội xem.”

“Có gì hay để mà cho? Hai năm nữa tôi cưới cô, chẳng phải lúc nào cũng phơi ra cho cô xem hay sao?”

“Anh chắc chắn, anh sẽ cưới tôi?” Toudou Kei ngồi xuống một đầu sô pha khác, ngẫm nghĩ, đoạn nhận thuốc lá từ y, đưa lên môi mình châm lửa. Ân Thần Bắc lẳng lặng quan sát tư thế lưỡi biếng tột độ mà cũng khiêu gợi tột độ của cô ta, không trả lời.

Toudou Kei chọn tư thế ngồi thoải mái, ngả người vào sô pha. Ân Thần Bắc nhìn cô ta suốt hồi lâu mới chậm rãi cất tiếng, “Cô cho người hẹn tôi đến đây không chỉ để xin tí lửa chứ?”

Toudou cười, “Tôi còn cho người đi dập lửa giùm anh, ai dè anh không biết đường cảm kích. Sao hả? Nghe nói tâm trạng xấu.”

Ân Thần Bắc im lặng. Người phụ nữ này cực kỳ hiểu y, nếu giờ đây y vẫn gồng mình chối rằng tâm trạng tốt, thậm chí sẽ còn chẳng lửa nổi y nữa là.

Toudou biết mình đoán đúng, chỉ lặng thinh một hồi, mới thở dài sườn sượt, “Anh đó, bệnh sĩ chết trước bệnh tim. Dám nhốt người ta, thì đừng có nhốt xong lại hối hận.”

Điều thuốc của Ân Thần Bắc đã cháy hết, y rút thêm điều nữa.

“Tiểu Diệp... chưa chết ư...?” Toudou hỏi sẽ sàng. Lòng mày Ân Thần Bắc khẽ giật, không đáp.

“Bang vẫn không ổn lắm chứ gì? Mấy ông già ép anh dữ quá, anh lại không chịu ra tay với cậu ấy, lẽ nào muốn nhốt cậu ấy cả đời? Đến tận khi phát điên?”

Y nghiêng người nhìn cô ta, “Liên quan gì đến cô?”

“Anh không biết hả, tôi thích cậu ấy.” Toudou nở nụ cười.

Ân Thần Bắc hừ lạnh, “Chắc cô cũng không biết, Trung Quốc có một câu chuyện ngụ ngôn cũ rích tên là Sói Đến Rồi, kể về một thằng nhóc ngày nào cũng nói dối là sói sắp đến, tới lúc sói đến thật, không một ai tin nó nữa.” Y chỉ tay vào Toudou, “Không khác gì cô.”

Toudou nhìn thẳng y chẳng buồn chớp mắt, một lúc lâu sau, chỉ cúi đầu cười, “Tôi vẫn hay tự hỏi tôi là thế nào trong lòng anh, thì ra, là một đứa trẻ thích khoác lác.” Mượn tư thế cúi đầu tránh đi tầm mắt Ân Thần Bắc, không ai nhận ra nơi khóe mắt cô vương giọt lệ trong, đến khi ngẩng đầu, cô trở lại là Toudou Kei kiêu kỳ, cao quý, nụ cười đẹp tựa thể châu ngọc.

“Thần Bắc, nói như anh, hết như tôi đã dối trá bưng bít gì ghê gớm lắm vậy. Thực chất tôi có bày trò thế nào thì vẫn chỉ là một người phụ nữ. Phụ nữ có bản tính của phụ nữ, biết tương tư, biết ái mộ, biết nhớ nhung một ai đó rất lâu rất lâu, dù hiểu rằng người ấy không thích mình vẫn chẳng nỡ từ bỏ...” Cô chuyển đường nhìn sang Ân Thần Bắc, “Biết mối tình đầu của tôi là ai không? Là anh đấy...”

Ân Thần Bắc nhú mày, giọng Toudou Kei quá đổi dịu dàng, song y lại lảng máng thấy bí bách trong tâm. Có lẽ bởi y quá thấu hiểu cô, cho nên luôn cảm thấy dù một lời nghe chừng bình thản của cô vẫn sẽ ẩn chứa vô số điều lap lờ.

Toudou tựa hồ đắm chìm vào dòng suy nghĩ, nói một câu kia, cô rút điều thuốc nữa, nhún vai ra chiều thoải mái, “Anh không cần nghi ngờ, có nói tiếp đến cả bản thân tôi cũng sẽ nghi ngờ... Thần Bắc, chúng ta đã quen nhau gần hai mươi năm, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thế nào không?”

Ân Thần Bắc làm sao nhớ rõ những điều vụn vặt? Toudou lại cười, vốn dĩ cô cũng không trông chờ y trả lời “có” với cô. “Anh không nhớ cũng phải. Ân Thần Bắc là ai nào? Là người từ bé đã được dạy dỗ để thao túng thế giới ngầm toàn San Francisco, rồi được gửi đi khắp nơi để tập luyện. Thế nhưng, tôi thì nhớ, nhớ rõ lắm, nhớ tường tận, tựa như nó mới xảy ra ngày hôm qua thôi.” Cô thoáng dừng, nhìn y trong quảng sáng chớp chớp, thật là một người đàn ông quá gợi cảm và anh tuấn, cô chỉ biết thở dài, “Trước kia nhà tôi tổ chức vũ hội, cha anh dẫn anh đến. Đó là lần đầu tôi gặp anh, vest màu lam, thắt nơ, tuy còn ít tuổi nhưng mặt mày đã quạu quọ như ông cụ non, chọn ghế ngồi cũng phải đòi ghế trung tâm, nói chuyện với ai cũng khinh khỉnh.”

Ân Thần Bắc hồi tưởng lại, mơ hồ thấy ấn tượng, “Đó là lần đầu gặp nhau?” Y khi ấy khoảng mười một, mười hai tuổi, giao thiệp với ai cũng không quên ghi tạc vào đầu, vậy mà lại chỉ thờ ơ duy nhất với một cô bé.

Toudou phì cười, ngoảnh mặt đi, “Hồi bé tôi không có bạn, cũng chẳng quen được mấy ai bằng tuổi, mãi mới gặp được anh, còn đang mừng thầm, qua cầm tay anh, ai ngờ anh tát tôi, còn mắng tôi nữa.”

Ân Thần Bắc cố nhớ lại ngày đó, lấy làm buồn cười vì chi tiết này, “Tôi tát cô à? Tôi mắng gì cô?”

“Anh mắng là: Ranh con cút đi.” Toudou nhấn mạnh từng chữ, Ân Thần Bắc không nén nổi ý cười, “Chà, cô ghi thù cũng dai thật.”

“Chẳng phải.” Toudou cười đáp lại, tuy cô vẫn cười nãy giờ, nhưng lần này lại làm đôi mắt cô sáng bừng lên, bầu không khí bất giác ấm hơn. Cô nói tiếp, “Tôi đâu chỉ ghi thù, còn muốn anh nhìn thẳng vào tôi, muốn để anh biết trong cuộc đời anh, tôi là nhân vật không thể thay thế.”

Ân Thần Bắc đan hai tay vào nhau, chân đổi sang tư thế khác, hồi lạnh nhạt, “Từ trước tới nay cô đều cướp đoạt thứ mình muốn dù có phải phá hủy, cô muốn tôi chấp nhận cô chứ không phải hiểu ý cô?”

“Có điều... tôi đã phải nỗ lực bao nhiêu?” Thấy lông mày Ân Thần Bắc nhướng cao, cô bỗng chốc nghe lòng mình chua chát, bèn chuyển chủ đề xóa đi đoạn quá khứ ấy. Chuyện đã qua lâu, đâu có nói nhiều đến mấy về một người phụ nữ dùng một phần mười cuộc đời mình chỉ để làm y ghi nhớ cô, e rằng càng khiến y thấy mình thêm cao quý, càng muốn giẫm người phụ nữ ngu ngốc ấy dưới gan bàn chân mà thôi. Cho nên, cuối cùng cô nói, “Khi tôi đã chuẩn bị ổn thỏa, đến lượt anh có mối tình đầu của mình.”

Ân Thần Bắc không để ý đến tâm tư phức tạp của Toudou, nghe cô khái quát bao nhiêu năm của mình chỉ bằng một câu, y rít thuốc, “Tôi quên cả tên con nhỏ đó rồi, mỗi người nhầm lẫn như cô mới còn nhớ thôi.”

“Dĩ nhiên tôi nhớ chứ, phụ nữ thường có sự quan sát và chú ý vô cùng kỹ lưỡng đối với người mình thích.” Ngón tay thon dài của Toudou gảy tro thuốc, nghiêng đầu, “Tôi rất giận, không biết phải làm sao, đập phá đồ đạc ở nhà, mấy ngày sau mới đột nhiên nghĩ ra một cách.”

Nói đến đây Ân Thần Bắc đã hiểu. Lần gặp gỡ đúng nghĩa đầu tiên của y và Toudou Kei, chính là buổi gặp mặt liên quan đến cuộc hôn nhân chính trị. “Cô chạy đi đòi ông già cô cho cưới tôi?”

Toudou hất mặt, cười rạng rỡ, “Không làm thế, làm sao trối được anh?”

“Hừm, cô ả ngu xuẩn.” Ân Thần Bắc khinh miệt, “Cô không thích con nhỏ kia, cứ việc đuổi hoặc giết, việc gì phải trối tôi suốt đời?”

“Suốt đời?” Toudou dường như nghe được chuyện gì hài hước lắm, môi mấp máy, mang vẻ mỉa mai, “Anh nói cho tôi biết, giữa chúng ta, liệu có từ ‘suốt đời’ không? Anh có chịu trối chặt với tôi ‘suốt đời’ không?”

Ân Thần Bắc nhìn cô, lạnh lùng nói, “Không.”

Có vẻ Toudou đã liệu trước đáp án này, không giận, nhưng sắc mặt trách bệch. Cô cầm điều thuốc hút mạnh mấy hơi mới mỉm cười uể oải, nụ cười hóa thành lạnh nhạt. Cô bảo, “Anh xem, ngay cả anh còn không tin, huống chi là tôi? Nên làm vợ anh vẫn chưa đủ, tôi còn phải vượt qua anh, ít nhất, cũng phải ngang hàng anh.” Vứt đầu lọc thuốc lá đã hút hết đi xa, cô nhìn đăm đăm vào đốm lửa yếu ớt, “Thần Bắc, khi ấy, tôi rất chân thành...”

Con người Ân Thần Bắc khẽ động. Y mỉm cười, “Tôi biết.”

Nó có nghĩa y hiểu cô nhưng y chẳng thêm đoái hoài. Toudou rũ mắt, ngồi yên một lát mới thở khẽ, “Thần Bắc, người ngoài đều nói anh không biết yêu là gì. Trước khi gặp Tiểu Diệp, tôi cũng đã nghĩ thế.”

Nghe đến hai chữ “Tiểu Diệp”, hai đầu lông mày Ân Thần Bắc nhíu tít, ánh mắt cũng trở nên hỗn loạn. Toudou chỉ tay vào y, “Kìa kìa cái bộ dạng dã thú của anh, lần nào cũng thế, hễ nhắc đến Tiểu Diệp là anh lại tỏ vẻ vừa ghen tỵ vừa độc chiếm.”

Thâm tâm Ân Thần Bắc trỗi lên một nỗi đau nhẹ nhàng, chỉ lãnh đạm hừ lạnh.

Toudou lại bần thần, “Anh thích Tiểu Diệp, tôi không ngạc nhiên. Nói thật, mắt thẩm mỹ của anh với con bé mỗi tình đầu kia, cả tôi đây cũng coi thường anh. Nhưng mà Tiểu Diệp, anh thật sự đã tìm ra một viên ngọc, viên ngọc ấy luôn sáng ngời bất kể có ném nó tới nơi đâu, nên tôi không ngăn anh bắt cậu ấy về, cũng không ngăn anh nâng nặc đòi giữ bằng được.”

Tầm nhìn của Ân Thần Bắc rơi ở một nơi khác, như là đang nghe, lại cũng như là không nghe. Toudou lầm thầm, “Quan trọng hơn, tôi thích cậu ấy, muốn giữ cậu ấy ở lại San Francisco.”

Y chậm chậm quay lại, ngữ điệu lạnh nhạt thường trực, “Chữ ‘thích’ này, này giờ cô nói không dưới một lần.”

Toudou bật cười, “Thần Bắc, anh đừng giận, cảm xúc tôi dành cho anh là mê đắm và cố chấp, còn cảm xúc dành cho cậu ấy, mới là thích và yêu từ tận đáy lòng...”

Ân Thần Bắc chợt nhớ ra có ai đó từng nói, chỉ có gã khờ mới có thể hiểu thấu thế giới nội tâm của phụ nữ.

Thế rồi Toudou bỗng dưng nói, “Sau hôm anh chuốc thuốc cậu ấy, bang có việc hệ trọng buộc anh phải đi, còn nhớ không, tôi đến nhà anh. Tôi đã nghe chuyện anh dùng thủ đoạn để chiếm đoạt cậu ấy từ trước rồi, tôi muốn tự xem thử, một người con trai cao ngạo sau khi bị đối xử như vậy, sẽ thành ra bộ dạng thế nào...”

Tim Ân Thần Bắc đau thắt.

Người như y, đương nhiên không đời nào lại hoài cựu như tâm tình phụ nữ, cho nên cái gì đã qua rồi thì qua, y không rảnh nhớ lại lần hai. Vậy mà hiện tại... mọi đoạn quá vãng đều ùn ùn đổ lại về đầu, bất ngờ quá đỗi, mà sống động tưởng mình.

Từ thâm tâm thấp thoáng có âm thanh vọng ra, anh đối xử với cậu ấy như vậy, anh đối xử với cậu ấy như vậy...

Huyết áp tăng, đầu đau râm râm.

Toudou làm như không biết, tiếp tục nói, “Anh cưỡng bức cậu ấy, tôi đi xem, mà hoang mang vội vàng. Cậu ấy khi đó chẳng còn ra hình người, thấy tôi vào phòng, lại bỗng mở mắt cười với tôi...”

Tay nóng rực, là bị thuốc lá hun bỏng, Ân Thần Bắc chau mày ném điều thuốc xuống đất, mặt vẫn không mấy may để lộ xúc cảm.

Chỉ có bàn tay trái của Toudou đặt cạnh y lại run bần bật. Thêm một ván nữa, cô chiếm thế thượng phong.

“Tôi trông thấy cậu ấy như thế, đau lòng khôn tả, bật khóc. Cậu ấy lại dỗ tôi đừng khóc. Thần Bắc, anh không biết khi đó tôi hận anh cỡ nào, và cũng hận bản thân tôi cỡ nào đâu! Tôi vừa khóc vừa bảo rằng, giờ tôi đưa cậu đi, chỉ cần cậu đồng ý, tôi sẽ tìm một nơi chỉ có hai người chúng ta, sống yên ổn bình lặng qua ngày...”

Ân Thần Bắc nghe đến đây, nhin không được phì cười. Toudou ngoảnh mặt qua nhìn y, “Anh cười gì?”

“Tôi cười cô dùng sai cách.” Y nói, “Nếu cô nói rằng sẽ thả cậu ấy đi, có lẽ cậu ấy sẽ đồng ý ngay.”

Chiếc đồng hồ kiểu Âu tinh xảo bắt chợt gõ lên vài âm vang, các thiên thần mở cửa cất lên bài Thánh ca, Hà Ty nằm trên giường âu lo cục cựa, Toudou nhìn không gian dị kỳ này, đầu tiên là cười nhạt, rồi càng lúc càng cười nắc nẻ.

“Phải, anh nói đúng lắm! Cả hai chúng ta đều thật ngu ngốc, một kẻ không biết yêu, một kẻ không biết thổ lộ thế nào. Vậy nên cậu ấy mới lập tức chối từ tôi, cậu ấy nói, chị Toudou, tôi sẽ không đi theo chị... Tôi yêu cậu ấy bằng thời gian chóng vánh nhất, và cũng bắt đầu hận cậu ấy bằng thời gian chóng vánh nhất. Thần Bắc, chỉ ít anh còn có được cậu ấy, còn tôi, thậm chí chẳng có cả một câu trả lời. Rõ ràng có cơ hội bỏ trốn, cậu ấy lại không chịu, bằng lòng ở lại bị anh hành hạ...”

“Vì, cậu ấy muốn ở lại trả thù.” Ân Thần Bắc bỗng chốc cảm thấy kiêu hãnh lạ thường. Một người yếu ớt mà lại nhẫn nại như thế, rất hiền lành mà cũng rất bất khuất... Kiên cường và cứng rắn, mới là Tiểu Diệp của anh...

Toudou cười khẩy, “Anh thấy chưa, hai ta là một cặp quái vật. Cậu ấy cũng dần thay đổi sau khi bị anh đánh lầy, một mình đối đầu với cả hai thế lực chúng ta, không phải đùa với lửa thì chính là tự sát.”

Ân Thần Bắc nhíu mày, “Tôi sẽ không để cậu ấy chết.”

Toudou cười ngất tởm vẻ không đồng tình, “Giờ anh tra tấn cậu ấy như thế, dù may mắn thoát chết cũng chỉ còn giữ được hơi tàn. Không hóa điên thì cũng tàn tật, anh vẫn còn muốn?”

Đáy mắt Ân Thần Bắc lóe lên một tia dịu dàng, khẳng định, “Muốn.”

Toudou nhất thời không biết nói sao nữa. Cô nhìn y suốt hồi lâu như thể đang nhìn một con thú bị giam cầm trong tấm lưới, con thú vừa chấp nhất vừa điên cuồng khó tin song cũng trấn định và tàn nhẫn tuyệt đối.

Rốt cuộc cô không chịu được nữa, hít sâu một hơi, lại thở dài, “Thần Bắc, chỉ e anh chưa làm cậu ấy phát điên, đã tự làm mình phát điên trước rồi.”

Ân Thần Bắc thôi nhìn, mỉm cười, xem như trả lời cô.

“Uống đi.” Toudou ấn chuông, tức thời có người gõ cửa bước vào đưa rượu. Nhân viên ở đây đã thành quen với việc vờ như không thấy bất kỳ điều gì, do đó trong gian buồng vừa có nam vừa có nữ tại một gay bar, trên giường còn một MB nửa thân trần trụi đang hôn mê cũng không làm nhân viên nhướng mắt nửa cái, thành thạo rót rượu sau đó lui ra ngoài.

Toudou đưa ly cho Ân Thần Bắc, cụng ly, uống một hớp. Ân Thần Bắc nhìn cô, “Quên chưa hỏi, cô cứ xía mũi vào rốt cuộc muốn thấy kết quả gì?”

“Ừm...” Toudou nếm rượu ngon, cười bảo, “Tôi muốn có cậu ấy. Nhưng người cậu ấy có gai, tôi cần người giúp tôi nhổ chúng đi, đồng thời cũng mong sau khi bị anh làm tổn thương, cậu ấy không còn khả năng phản kháng tôi nữa. Vậy là tôi có thể mang cậu ấy đi, đến nơi tôi mơ ước, chỉ có cậu ấy, và tôi.” Cô cười vắn, “Anh thấy chúng ta có giống nhau không? Cậu ấy phát điên hay ngu ngốc cũng được, tôi chỉ có một suy nghĩ là phải có được cậu ấy, ngoài ra tôi không quan tâm điều gì nữa.”

Con người Ân Thần Bắc rút lại, chờ cô nói nốt.

“Có điều bây giờ tôi không nghĩ thế nữa rồi, bây giờ, tôi không cần cậu ấy nữa... Đối với tôi mà nói, tình yêu chung quy thật viễn vông, muốn có được, cũng phải trả giá đắt.” Cô đột ngột rướn đến gần Ân Thần Bắc,

lào thảo thật khê, “Nếu bây giờ có cơ hội, Thần Bắc, anh có muốn mang cậu ấy ra đi, rũ bỏ tất thảy hay không?”

Ân Thần Bắc giật mình, trong tích tắc quả thật y đã rung động.

Không phải y chưa từng nghĩ đến ý tưởng này, nhưng đây là lần đầu tiên nghĩ nghiêm túc. Cũng chưa phải y chưa từng rung động bởi nó, nhưng đây là lần đầu tiên máu như sôi sục, tim nện tựa trống dồn.

Nếu như, nếu như thật sự có thể ra đi, chỉ có hai chúng ta...

Em không còn là cảnh sát, y nghĩ, và anh cũng bỏ buôn lậu ma túy, vậy thì khoảng cách xa xôi nhất giữa hai chúng ta phải chăng sẽ thu hẹp? Nếu có thêm một nơi không người lạ quấy rầy, chỉ có hai chúng ta, em thích ngắm biển, hay là thích núi non rừng rậm, hay là thích trấn nhỏ thành cổ? Chúng ta sẽ ẩn danh tính, anh ở bên em, em cũng ở bên anh...

Anh đã gây ra sự tình vô phương bù đắp, nhưng chúng ta hãy còn nửa cuộc đời, anh vẫn có thể nâng niu em...

Nỗi đau nhẹ nhàng tồn tại trong trái tim y càng rõ nét hơn bao giờ hết. Y quay sang nhìn Toudou, mà cô cũng đang nhìn y, ánh mắt lạnh buốt... Thoắt chốc y bỗng bình tĩnh lại.

Hít sâu một hơi, gương mặt trở về vẻ lạnh lùng như cũ, y thông dong hỏi cô, “Cô dự đoán được điều gì rồi?”

Làm sao y có thể lơ là thân phận người phụ nữ này?

Toudou mỉm cười, làm động tác cụng ly, cười nói, “Quả nhiên không thể coi thường anh, Thần Bắc, chẳng qua, anh đã hỏi một lần. Tôi đây không ngại nói thẳng với anh, tôi muốn tài sản của anh, và cả, vị trí trong bang của anh.”

Lông mày Ân Thần Bắc nhướng cao, mắt lạnh như băng.

Toudou lại càng tới gần, cơ thể mềm mại áp sát vào y, nghe tiếng tim đập truyền ra từ ***g ngực nọ.

“Người Trung Quốc các anh luôn khoe mình chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn cơ mà. Anh mang cậu ấy đi, Sri Lanka cũng được, Rio de Janeiro[1] cũng được, một nơi chỉ có cậu ấy và anh. Anh nghĩ thử xem, đây chẳng phải điều anh hằng mong mỏi? Hơn nữa, còn có tôi hậu thuẫn sau lưng...” Ngón tay dài của cô lướt từ hằn kết của y xuống nơi hông, “Anh nên cảm kích tôi đúng không? Tôi làm nhiều vì anh đến thế... chỉ cần anh trả chút thù lao nho nhỏ.” Cô đặt nụ hôn xuống mu bàn tay y đang giữ cô.

Ân Thần Bắc rút tay về, đẩy mạnh cô ra.

Toudou cười khúc khích, lắc lắc ngón tay, “Đừng vội mắng chửi tôi hay trả lời tôi, anh cứ thoải mái mà nghĩ, giữa Tiểu Diệp và địa vị, hãy chọn một. Nó là lựa chọn tốt nhất để phá vỡ cục diện bế tắc giữa các anh, cũng là cơ hội để cậu ấy yêu anh. Anh biết đấy, các bậc bô lão trong bang đều chỉ chờ cậu ấy chết...” Uống cạn số rượu còn lại, cô buông tay, để mặc cái ly rơi xuống tấm thảm mềm mại, “keng” một tiếng nhỏ rí, cô đã bước ra ngoài cửa.

“So với cả hai bên đều kẻ què thẳng cụt, chi bằng tìm con đường tốt nhất để mỗi bên đều có lợi, Thần Bắc, anh thấy thế nào?”

Cô rất chu đáo đóng kín cửa lại thay y.

. /.

Chú thích:

1. Rio de Janeiro: Thành phố tại bang cùng tên ở phía Nam Brasil, nổi tiếng với phong cảnh tự nhiên, các lễ hội carnival, nhạc samba và các loại hình âm nhạc khác, các bãi biển.

16. Chương 16

Ân Thần Bắc nhốt mình trong phòng sách đến tận khi trời tối mịt. Lời nói của Toudou Kei không ngừng hiện lên trong đầu y, lờn vờn lảng vảng, xua hoài không dứt.

Y buộc phải thừa nhận, y quả thật đã lung lay.

Rít mạnh một hơi thuốc, thả tầm mắt tại bên ngoài cửa sổ. Cơn mưa đầu tiên của mùa xuân đã rơi, tiết trời âm ỉ, từng cụm mây dày va vào nhau, di chuyển nhau, chốc chốc lại một tia chớp rạch ngang bầu trời, sáng bừng cả khuôn mặt y bên cửa sổ. Đôi mắt sắc bén tựa loài diều hâu luôn bập bùng đốm lửa, thì nay chỉ ngập tràn u ám và rối loạn, hai đầu lông mày xô ép lấy nhau chừng như bất kỳ lúc nào cũng có thể vụn đứt.

Hút thêm mấy hơi nữa, toàn trí óc đều là hình ảnh của Diệp Vân Sắc, dấu có nhắm mắt cũng vô phương xóa mờ nụ cười của cậu. Cuối cùng y cũng hiểu ra, cứ tiếp tục thế này, sợ rằng bản thân y thật sự sẽ phát điên.

Nhưng mà y quả tình chưa nghĩ ra biện pháp nào có thể xoay chuyển cục diện hiện tại, chuyện bang hội ngày càng khó giải quyết, tinh thần anh em xuống dốc, lòng người bấp bênh, đối tác thì mập mờ mờ, chỉ chực soi mói lỗ hổng trong hợp đồng nhằm làm có hủy, bên cảnh sát lại đang ráo riết. Từ sau khi sự cố xảy ra, mọi mũi mũi sáng tối đều chĩa về phía y, dấu chỉ là một đồn thổi phong thanh cũng làm y phải dốc hết sức lực để ra mặt xử lý.

Quan trọng hơn, mỗi lúc một nhiều người không chịu buông tha Diệp Vân Sắc. Tô Tiến không dưới một lần nhắc y phải giết người trừ hậu họa, y lại cứ lần lữa, lừng chừng không đưa ra quyết định sau cùng khiến ngay cả các bậc bô lão cũng cực kỳ lấy làm bất mãn. Với tình hình như hiện nay, có phải chỉ cần y chịu từ bỏ là hai người sẽ được ở bên nhau?

Nghĩ vậy, khóe môi đã nở nụ cười rầu rĩ, y dụi tàn thuốc lên mặt bàn gỗ sưa, tay kia thì mở ngăn kéo.

Bên trong có cất ảnh của Diệp Vân Sắc. Y có thể đối mặt với người thật, mà lạ lùng thay lại không dám xem ảnh cậu. Thì thảo, y nói với ngăn kéo, “Nếu anh bằng lòng từ bỏ, liệu em có...” Có thể thế nào? Có thể đừng hận y nữa không? Có thể vứt bỏ ý định trả thù không? Có thể cho y một cơ hội không?

Không có lấy một đáp án.

Y đột nhiên dậm mạnh lên bàn, bật dậy mở phăng cửa.

Vệ sĩ đứng gác thấy y ra liền hỏi, “Muốn đi đâu sao, anh Thần?”

Ân Thần Bắc hơi ngừng lại, thâm tâm có một giọng nói cứ mãi quẩn quẩn quanh quanh. Y hít sâu một hơi, quyết định nghe theo tiếng gọi trái tim một lần, “Xuống dưới.” Y cắn răng nói.

“Dưới” là ý chỉ “tầng hầm”, ít khi nào y xuống đó, gồm cả lần này cầm tù Diệp Vân Sắc, y cũng chỉ cho người truyền lệnh qua lại chứ không hề lộ diện. Các vệ sĩ nhìn y, lộ biểu cảm sửng sốt, y vẫn giữ bản mặt sầm sì, chẳng buồn nhìn chúng, nhắc chân đi xuống.

Được dẫn bước, thành linh quay đầu, phía bên trái là một phòng giam có cái bóng đen đen nho nhỏ đang cuộn tròn, Ân Thần Bắc mất mấy giây mới sực nhớ phòng này nhốt Lương Nhiễm. Y bỗng hứng thú, đứng bên ngoài chần song.

Trong phòng giam không có đèn, chỉ có ánh sáng ngoài hành lang hắt vào, y không thấy rõ mọi thứ trong đó. Tuy nhiên y có thể nhận thấy Lương Nhiễm gầy xẹp đi, quần áo vừa nhàu nhĩ vừa dơ bẩn, trông hệt như một con chó con bị bỏ rơi.

Ân Thần Bắc chống cằm, nở nụ cười lạnh nhạt. Thuộc hạ bắt gập nét mặt giấu cợt của y, lập tức hiểu ý gõ vào chần song, “Đứng lên, đừng có giả chết, xem ai đến thăm mày này!” Nhưng gõ liền lúc mấy cái mới thấy Lương Nhiễm phản ứng lại, thoáng ngẩng đầu.

Nhất thời nó không nhận ra ai với ai, mắt mờ mịt.

Ân Thần Bắc cho rằng thực vô nghĩa, bèn nói, “Đi thôi.” Đoạn xoay người đi tiếp.

So với một thằng quỷ con đần độn, y hiện tại càng nóng lòng muốn được gặp Diệp Vân Sắc hơn.

Đâu ngờ y vừa quay lưng, Lương Nhiễm đột ngột tru lên, giọng the the tới nỗi Ân Thần Bắc cũng phải giật nảy. Nhóc con nhỏ thó kia vọt đến cửa, thò tay qua chấn song, nắm ngón tay quờ quạng về phía y, đồng thời mồm nó cũng tuôn ra một tràng gì đó dài dòng và quái dị, không ai hiểu nó nói gì, thế nhưng nhìn mặt nó là biết ắt không phải lời gì tốt đẹp mà có khi còn điên khùng hơn.

Ân Thần Bắc nhíu mày, hỏi thuộc hạ, “Chuyện gì đây?” Cho tới giờ y vẫn chưa hề bận tâm đến tình hình của Lương Nhiễm, tự dưng thấy nó thành ra thế này không thể nói là không giật mình.

Vậy mà các thuộc hạ cũng chẳng một ai biết.

“Anh Thần, thằng này từ lúc bị nhốt chưa khi nào chịu yên, anh đừng để ý nó, ầm ỉ một lúc lại thôi ấy mà.”

“Ầm ỉ một lúc?” Ân Thần Bắc hừ lạnh, “Các người làm việc kiểu gì vậy? Cho phép nó náo loạn?”

“Vâng, vâng...” Thuộc hạ của y đều trộm lau mồ hôi, một tên trong số chúng rút roi quất về phía Lương Nhiễm, “Mẹ kiếp, này thì hết này! Im ngay!” “Chát chát” vài tiếng, từ bàn tay lên cánh tay Lương Nhiễm đều rướm máu.

Song nó vẫn không hề có ý định lui về, nó vẫn gắng gượng chống đỡ, miệng kêu khóc không thôi. Ân Thần Bắc tập trung nghe một hồi, rốt cuộc nghe ra trọn vẹn từ câu từ đứt quãng của nó. “Thả anh Tiểu Diệp ra, thả anh Tiểu Diệp ra...”

Lông mày y càng nhíu chặt.

“Châu chấu mà đòi đá xe.” Mãi một lúc lâu sau, y mới lạnh lùng lên tiếng, còn bước đến gần, “Đòi tôi thả Tiểu Diệp?” Tiếng nói lạnh cóng, thấu cả vào cốt tủy khiến ai nấy chung quanh đều bất giác rùng mình.

Lương Nhiễm liều mạng duỗi tay về phía y, “Người thả anh ấy ra, người thả anh ấy ra...” Gần như lời lẽ đã lộn xộn. Ân Thần Bắc càng bước đến gần, tay Lương Nhiễm vừa chạm vào áo y liền tức khắc dừng hết sức mình để tùm.

“Anh Thần!” Các thuộc hạ vội vàng tiến lên, thậm chí rút súng.

Ân Thần Bắc đưa mắt ra hiệu dừng lại.

“Dựa vào đâu cậu đòi tôi làm vậy?” Y hỏi Lương Nhiễm.

Từ giây phút tóm lấy y, Lương Nhiễm đã bắt đầu hết hơi. Tròng mắt đỏ au của nó ứa nước, trọn to nhìn y, giọng nghẹn ngào, “Người thả anh ấy ra... Đừng giam cầm anh ấy...”

“Dựa vào đâu cậu dám chen vào chuyện giữa tôi và cậu ấy?”

“Vì... Vì...” Người Lương Nhiễm lão đảo, “Vì anh ấy chưa làm gì có lỗi với người, người mà tra tấn nữa... anh ấy, không sống nổi...”

“Không làm gì có lỗi với tôi? Cậu ấy làm tôi mất hàng, mất người, còn tính là không có lỗi?”

“Nhưng người hại anh ấy bao nhiêu?” Lương Nhiễm rút lên, “Là người hại anh ấy trước! Là người!”

Ân Thần Bắc vung tay.

Mấy tên thuộc hạ nhắm nghiền mắt lại, thậm chí cái tát này của đại ca chắc chắn còn ác hơn cả roi vọt vừa rồi. Thế nhưng chờ đợi một hồi lâu, vẫn chưa nghe thấy động tĩnh.

Tay Ân Thần Bắc chậm chậm hạ xuống.

Y bình tĩnh nhìn Lương Nhiễm, hơi thở của Lương Nhiễm dồn dập phả trên mặt y, y cũng không biết, lát sau y mới bảo, “Cậu nói đúng, tôi cũng không làm gì có lỗi với cậu ấy cả... Chúng tôi... có tính là huề nhau không...”

Lương Nhiễm thở hồng hộc, bản thân nó cũng không ngờ mình thoát cảnh bị y đánh đập, ngặt nỗi nó quen rồi, nó không sợ! Từ ngày bị nhốt ở đây, nó đã không còn sợ gì nữa. Kể cả cái chết! Thế mà Ân Thần Bắc

không đánh, nó thực sự khó tin. Cố gắng để nhịp tim chậm lại, một cách đau thương, nó thốt lên, “Người tưởng huê được ư... A, ha ha... Ha ha ha...” Không nhận được, phá ra cười.

Con mắt của Ân Thần Bắc dần dần lạnh đi, gương mặt đen sầm dữ tợn song không bật ra một chữ nào. Thuộc hạ của y lại định thay y trị Lương Nhiễm, mà nhìn mặt y, rốt cuộc cũng thôi.

Lương Nhiễm cười chán rồi nghiêng rằng nghiêng lợi, “Ân Thần Bắc, tên khốn kiếp, người có thể huê với kẻ đã cưỡng hiếp mình không? Có thể huê với kẻ đã giết người bạn tốt nhất của mình không? Người có thể không? Người có thể không???” Nó chất vấn liên tục trước vẻ biến sắc của y, “Người có thể không? Người có thể không? Người có thể không?...”

Ân Thần Bắc hết chịu nổi, một cái tát đã giáng xuống.

Lương Nhiễm bị văng về sau năm, sáu bước. Thực chất nó đã yếu đến nỗi không còn nửa hơi sức, cái tát làm nó ngã gục trên đất. Gắng chống tay nhổm dậy, nước mắt nó lăn chã rơi xuống mu bàn tay, “Anh Tiểu Diệp... Anh Tiểu Diệp...” Ban đầu chỉ là tiếng gọi phều phào, sau chót đã hóa thành tiếng gào khóc xé rách tim phổi.

Ân Thần Bắc đứng thẳng thân mình trước chấn song khá lâu, không dời nửa bước.

Vệ sĩ thấy không ổn cho lắm, bèn ướm hỏi, “Anh Thần...” Y lại bỗng dưng giật súng từ tay vệ sĩ, quẳng vào trong phòng giam.

Các thuộc hạ của y tái mặt, “Anh Thần làm gì vậy?”

Ân Thần Bắc nhìn Lương Nhiễm đang nằm rục trong phòng, gần từng chữ, từng chữ, “Lương Nhiễm, muốn trả thù cho Tiểu Diệp thì cầm súng lên.”

Y nói đoạn, Lương Nhiễm chùi nước mắt, chống người dậy.

Nó trông thấy khẩu súng trước mặt, nòng súng đen đúa và lạnh lẽo, thân súng lóe lên ánh sáng lạnh... Sững người vài giây, hai tay nó cầm súng, chìa thẳng Ân Thần Bắc.

“Anh Thần!!!” Vệ sĩ tức tốc xông lên chắn trước y.

Ân Thần Bắc vươn tay gạt chúng sang bên cạnh, nhìn thẳng cơ thể Lương Nhiễm run rẩy, y nói bình tĩnh, “Cậu chỉ có một cơ hội, bắn chết tôi, tôi cho phép cậu đưa Tiểu Diệp đi.”

Lương Nhiễm càng run rẩy dữ dội hơn vì lời này. Nó nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay, lại nhìn Ân Thần Bắc đứng yên như núi, nòng súng chệch sang trái lại vẹo sang phải... mãi vẫn chẳng thể nhắm chuẩn trái tim Ân Thần Bắc.

Nhưng mà, chỉ cần bắn chết y, là có thể đưa anh Tiểu Diệp đi...

Tim nó tựa bị nguồn lực thô bạo nào đó xé rách, hưng phấn, bất ngờ, khó tin, ngờ vực, sợ hãi, và cả thấp thoáng chờ mong... Nó không dám tin cơ hội đang nằm trong tay mình! Nào nó vang vọng âm thanh hô hoán, giết tên ác quỷ này đi! Giết y! Chỉ tiếc rằng nó không có kinh nghiệm giết người, thậm chí, cả súng cũng chưa bao giờ cầm.

Súng nặng quá, nặng tới mức phải dùng cả hai tay mới gượng gạo giơ lên.

Ân Thần Bắc nhìn người vừa rúm ró sợ sệt vừa run run phấn khích chìa súng về phía mình, không rõ do đâu, y cảm thấy buồn cười làm sao. Cả súng còn cầm không xong, lại dám mạnh mẽ đòi cứu Tiểu Diệp? Rồi, dựa vào đâu mà dám mơ mộng sánh vai cùng Tiểu Diệp?

Cười lạnh bước lên từng bước, toàn thân thể y dán sát vào chấn song, Lương Nhiễm run bầy bầy, nét mặt thêm rối rắm. Y nhìn nó chế giễu, “Cậu không bắn, tôi đi đây. Tôi muốn tranh thủ thời gian gặp Tiểu Diệp.”

Cố tình nhấn mạnh hai chữ “Tiểu Diệp”, quả nhiên y thấy Lương Nhiễm cắn răng, ngón tay đặt trên cò súng rớt cuộc ấn mạnh.

Vệ sĩ của Ân Thần Bắc này giờ đều gắt gao theo dõi động tác của Lương Nhiễm, nhác thấy không ổn, một người trong số đó nhanh chóng giơ súng bắn, người thì lao lên đẩy Ân Thần Bắc ra. Dáng đứng của y vẫn

vững vàng, hần không thể đẩy y sang một bên, đúng lúc này súng vang lên, tiếng vọng chấn động cùng mùi thuốc súng tán ra bốn phía, Lương Nhiễm đứng tại hướng đối diện loạn choạng rồi ngã nhào xuống đất.

Ân Thần Bắc trừng hai người vừa xông lên, phát súng vừa bắn trúng vai trái Lương Nhiễm, y gần như nghe thấy cả tiếng xương gãy, còn khẩu súng của Lương Nhiễm thì không bắn được, trước khi quăng súng cho nó, Ân Thần Bắc đã tháo hết đạn ra. Buồn cười thay thằng quỷ Lương Nhiễm, súng rỗng đạn mà cũng không biết, khi không lãng phí mất một cánh tay.

Nhìn nó đau đớn giãy giụa trên mặt đất, máu chảy ồ ồ, chẳng mấy chốc đọng thành vũng, trái tim bấy lâu luôn sắt đá của y chợt chùng xuống. Nếu mà Tiểu Diệp thấy cảnh này... Y hít sâu một hơi, nghĩ rằng Tiểu Diệp sẽ buồn... bèn quay đi, dặn mấy tên thuộc hạ, “Lôi nó ra ngoài, gọi bác sĩ đến chữa, sau đó...” Y dừng lời, chán nản phẩy tay, “Thả đi, cho nó ít tiền, đừng đến nỗi phải đi ăn mày là được.”

Thuộc hạ nhanh nhẹn đáp vâng, khiêng nó ra ngoài. Tại khoảnh khắc cuối cùng còn thanh tỉnh, Lương Nhiễm hung dữ trợn mắt với Ân Thần Bắc, y chỉ cười, vừa nhạo báng, vừa như khinh miệt cùng tạt. Chỉ có y mới hiểu, nụ cười ấy, còn đượm cả nỗi xót xa không muốn để ai biết

17. Chương 17

Cho đến khi mùi máu loãng dần, Ân Thần Bắc mới đi về chốn sâu cùng tại hành lang.

Đây là mê cung của y, quá quen thuộc, chỉ một lát sau, y đã đứng trước cửa phòng giam của Diệp Vân Sắc. Vệ sĩ theo sau nhưng đều cố tạo khoảng cách nhất định. Ân Thần Bắc hiện tại không khác gì một con sói nguy hiểm, từng hành động nhỏ nhất cũng có thể tạo thành cơ để y ăn tươi nuốt sống, mà cái cơ ấy chẳng ai có ý định dây vào.

Gác cửa ý hỏi y muốn mở cửa không, y từ chối, đi lên bậc thang bên cạnh, vào phòng quan sát.

Nhân viên hành hình y mời riêng tới quả nhiên rất tận tụy với nhiệm vụ, đứng trước màn hình theo dõi sát sao.

Thấy y đến, chúng làm ra vẻ niềm nở và nịnh bợ như chó thấy chủ.

Vào mắt Ân Thần Bắc thì hành động này quá kịch cỡm. Y lạnh lùng đảo mắt, dừng tại máy theo dõi chất lượng cao, người đứng bên lập tức nhường đường nhưng Ân Thần Bắc không đến gần, vì y đã trông thấy Diệp Vân Sắc, sau một thoáng.

Cậu đang cuộn tròn trong góc. Là “cuộn tròn” theo đúng nghĩa đen, tay vây quanh mình, đầu vùi chặt vào đầu gối. Ân Thần Bắc không biết một con người lại có thể cuộn tròn mình đến mức bé xíu như vậy, một người cao ráo là thế, mà giờ đây phải khó lắm sau mới phát hiện cậu trong phòng. Diệp Vân Sắc mặc bộ quần đen áo đen rách rưới, bộ đồ ban đầu của cậu đã tan tác dưới từng đòn roi không ngơi nghỉ, còn bộ này thì chẳng rõ móc ra từ sọt rác nào, vừa bạc vừa nhẵn, thật sự chẳng có tác dụng giữ ấm tại nơi hầm ngầm không có điều hòa lẫn lò sưởi. Trên da thịt lở ló của cậu là vết thương chi chít, chúng kết khô máu, nom càng rùng rợn. Mà làm cho Ân Thần Bắc nôn nao nhất là bên chân cậu có một cây ba toong đã gãy đôi, vết gãy vẫn mới, một vũng máu không biết chảy từ đâu đọng bên cạnh.

Thái dương Ân Thần Bắc giật giật. Y đang cách cậu gần gũi thế này, mà lại như muôn vàn xa xôi cách trở. Đây là lần đầu tiên y cảm thấy Diệp Vân Sắc xa lạ nhường ấy, y chưa bao giờ bắt gặp sự cảnh giác khép mình và sợ hãi cùng lúc bủa vây quanh người này... Tiểu Diệp... trong ấn tượng, là chưa bao giờ yếu mềm hay sụp đổ.

Không biết tìm mình đang bị cái gì thiêu đốt, nắm tay y bắt thần siết chặt, lại nhìn qua thuộc hạ cạnh mình, mặt tên nào cũng khắp khởi mong được tranh công với chủ nhân.

“Cậu ta vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ đâu.” “Chuyên gia” do y mời đến nói, “Các học giả phương Tây sau khi nghiên cứu ngôn ngữ cơ thể con người đã phát hiện, khi một người muốn truyền đạt thông tin hoàn chỉnh

cho người khác, thành phần ngôn ngữ thông thường chỉ chiếm 7%, âm điệu chiếm 38%, 55% còn lại phải được truyền đạt bằng ngôn ngữ cơ thể phi ngôn ngữ, tính lưỡng gat rất thấp vì chúng thuộc hành động bản năng của một con người.” Hắn chỉ vào Diệp Vân Sắc trong màn hình, “Động tác tự ôm lấy mình hiện tại của cậu ta là tư thế tự bảo vệ mình, thậm chí là cự tuyệt, chứng tỏ cậu ta vẫn tỉnh táo. Chúng tôi có cho tăng liều kích thích cũng chỉ có thể phá hủy một phần lý trí của cậu ta, cậu ta vẫn dùng ý chí còn lại để chống cự. Đương nhiên điều này không có nghĩa chúng tôi không thu được kết quả. Anh xem, đầu cậu ta cúi gằm cho thấy cậu ta đã sợ, bản năng muốn trốn tránh. Trừ những khi ‘chuyện cũ tái hiện’, thỉnh thoảng cậu ta mới ngẩng đầu, trong tình huống bình thường thì đến cả mắt cũng không chịu mở. Hơn nữa cậu ta không ăn, mà không, nói vậy chưa đúng, chính xác hơn là cậu ta ăn không vào nữa, hồi đầu còn có thể ăn, nhưng áp lực tâm lý sau này cộng với vết thương làm cậu ta không ăn nổi gì vào bụng, nôn mửa thành thói quen, đến nay thì còn chẳng buồn nhìn thức ăn...”

“Giờ thì sao?” Ân Thần Bắc ngắt lời hắn.

“Giờ?” Khi hắn hỏi lại chữ này mới phát giác giọng Ân Thần Bắc trầm tới mức nào, giọng điệu lạnh tới ra sao, làm hắn hoảng hốt, không hiểu chọc giận gì mà mặt mũi y lạnh lẽo và tái mét thế kia, “Giờ thì... bình thường chúng tôi đều tranh thủ tiêm thuốc dinh dưỡng nhân lúc cậu ta mất cảm giác... Xin anh Thần yên tâm, chúng tôi biết tầm quan trọng của người này, tuyệt đối không giết cậu ta nhanh thế đâu, tuyệt đối không, tuyệt đối không...”

Ánh mắt không có hơi ấm nào của Ân Thần Bắc dán tại người hắn.

Y chuyển ghế nhích sang góc khác để mình ngồi gần màn hình theo dõi hết sức có thể. Người trong phòng không dám gây động tĩnh, bên kia màn hình cũng im phăng phắc đến nỗi đáng sợ, từ đầu chí cuối Diệp Vân Sắc không hề phát ra tiếng động nào.

Thật lâu sau, thật lâu sau, có người xuất hiện trên màn hình.

Ân Thần Bắc nheo mắt, đó là người cải trang làm Phùng Nhiễm, rón rén vào phòng, nhìn thoáng Diệp Vân Sắc im lìm một cái, lúc này có vài người khác đã khẽ khàng dựng phông nền.

Và rồi ác mộng của Diệp Vân Sắc lại lặp lại, tất cả đều từ kinh nghiệm bản thân của Ân Thần Bắc mà ra, thậm chí y còn kể lại chi tiết cho anh em trong bang, thế nhưng hiện tại ngón tay y run nhè nhẹ, phải mượn khói xì gà rít mạnh vào phổi mới cản ngăn được.

Diệp Vân Sắc trên màn hình vẫn không có phản ứng, đến cả sợi tóc rũ xuống cũng lặng yên, cho đến khi tiếng súng rít lên.

Môi Ân Thần Bắc mím chặt, nghe “chuyên gia” kia khoe mẽ bằng ngữ điệu hưng phấn, “Cậu ta có phản ứng! Xem kia, cơ thể cậu ta tỏ ra sợ tiếng súng, mau ghi lại đoạn này! Dù qua bao nhiêu lần, cậu ta vẫn không có cách nào kháng cự lại điểm này!”

Con người Ân Thần Bắc co rụt, nhìn cậu cuộn mình càng chặt hơn sau tiếng súng, tay cậu run bần bật, cố gắng rúc mình trốn vào góc tường, tuy cử động này của cậu thậm chí còn chẳng được 1 cm.

Phùng Nhiễm dính máu lại bò tới gần Diệp Vân Sắc, “Vân Sắc... Vân Sắc...” Giọng hắn thật sự còn kinh dị hơn cả hồn ma.

Diệp Vân Sắc cố tránh xa hắn song không có sức, hoặc là nói, có cố thế nào cậu cũng không trốn thoát khỏi địa ngục này. Cơ thể cậu bị chặn giữa Phùng Nhiễm và tường, tóc bị túm, Phùng Nhiễm mạnh tay hơn, cậu bị buộc phải ngẩng lên lộ ra gương mặt trắng bệch, đối diện với hắn.

“Vân Sắc, lúc nào cậu cũng thế này, biết tôi buồn thế nào không?” Phùng Nhiễm lầm bầm, “Tôi mới là kẻ bị giết, làm sao trông cậu lại đau khổ hơn cả tôi?”

Hắn cầm tay cậu sờ lên vết thương của mình, “Kẻ đau cũng là tôi đúng không? Cậu xem, bụng tôi bị bắn thủng, đây là ruột, cậu đang sờ vào ruột tôi đấy... Cậu nghĩ tôi có đau không? Ruột cậu có bị ai lôi ra như này không?!”

Người Diệp Vân Sắc run lẩy bẩy, nhắm mắt gắt gao, Phùng Nhiễm rờ tay lên mắt cậu, cảm giác dính dáp làm cậu rùng mình. “Mở mắt ra!” Phùng Nhiễm ra lệnh, “Tôi chết thảm, cậu không thể tai diết mặt ngờ,

không thể coi như chưa nhìn thấy gì!”

Hắn lắc mạnh cậu, đầu cậu đập vào tường, rớt cuộc mở mắt, con người luôn trong veo kia giờ phút này tầm tối mịt mùng, “... Tiểu... Nhiễm...” Chỉ là yếu ớt tạo ra một khẩu hình miệng, chứ thực sự không có âm thanh nào.

“Hừ, cậu tưởng trốn tránh là xong hay sao? Cậu giết người, giết xong thì thôi? Tâm tình thanh thản?”

Cậu run rẩy mà nghe, toàn thân bị nỗi đau và nỗi sợ hãi như biển nuốt chửng, ngoài rúm ró một chỗ, thật sự chẳng thể làm gì.

Phùng Nhiễm lại rửa sả vài câu, thấy cậu lảng tránh không dám nhìn, hắn bỗng kéo cậu ra chỗ đèn sáng, “Có biết đây là đâu không?” Một cách độc ác, hắn nói, “Thấy rõ không, chỗ đó, mới là nơi cho hung thủ giết người như cậu.”

Hình ảnh được dùng phương pháp chiếu hiện đại hóa mang quang cảnh của pháp trường. Là pháp trường, xa xa là rặng núi trùng điệp, gần gần là đồng bằng mênh mang, có tháp canh, có cảnh sát vũ trang xách súng. Một người mặc áo tù đang quỳ mọp, thân bị trói bằng dây thừng, chân đeo xích, bảng tên trắng xóa đeo trên thân cậu ra rũ xuống, trên đó dùng mực đen viết tội danh và tên của cậu: Diệp Vân Sắc... cùng một dấu X đỏ chói.

Diệp Vân Sắc... Diệp Vân Sắc...

Không!!!

Cậu tuyệt vọng nhắm nghiền mắt.

Người cậu bị Phùng Nhiễm giữ chặt, hệt như một con cá rời nước, hấp hêm và run rẩy, sau đó khô kiệt trên bờ đất vô tình.

Vậy mới là độc ác đúng nghĩa, một thủ đoạn còn tàn khốc hơn cả ma quỷ.

Phùng Nhiễm biết cậu đã sợ hãi cùng cực nhưng hắn vẫn muốn bồi thêm ít nữa. Nhiệm vụ của hắn là đả kích tinh thần cậu, thế nhưng hắn vẫn thấy còn khuyết thiếu gì đó. Diệp Vân Sắc đã tiêu tụy đến không thể tiêu tụy hơn, song hắn nhận ra vẫn còn gì đó chống đỡ cho cậu khiến hắn trước sau chưa thể bức cậu lộ ra bộ dạng yếu đuối nhất.

Nâng mặt Diệp Vân Sắc lên, khuôn mặt lần đầu tiên nhìn đến đã làm hắn bàng hoàng vì đẹp, mà giờ chủ nhân của nó đã quá gầy gò dẫn đến khuôn mặt cũng mong manh, hắn cúi mình, bắt cậu nhìn thẳng vào hắn, “Có thấy không, đáng lẽ cậu nên bị lãnh một đạn chết tươi mới đúng. Giết người phải đền mạng, là cậu nợ tôi, cả đời cậu trả không hết. Sao nào, cậu sợ không? Cậu sợ không...?”

Diệp Vân Sắc chậm chậm quay mặt đi, cự tuyệt hắn bằng tư thế lặng im và vô vọng.

Còn sợ không? Có lẽ, là có...

Cậu sợ người sẽ chết sau tiếng súng không phải mình, cậu vẫn sẽ phải ở đây, chịu đựng nỗi giằng xé vô tận. Đầu đau muốn nứt, buồn đau đã mất đi và cái chết đang cận kề, không phân biệt được đây là thật hay giả, hay là một kết cục còn tàn nhẫn hơn cả diễn trò.

Cậu chỉ mong được ngủ một chút thôi.

Có người hô khẩu lệnh, tiếng súng lên đạn rõ ràng đến thế.

Cậu giơ tay, phủ lên bàn tay Phùng Nhiễm đang bóp cằm mình.

“Tiểu Nhiễm...” Gồng sức, cậu nói, “Tôi... xin lỗi, nên... cậu cứ việc... giết tôi đi...” Giọng rã rời, cậu thở hắt một hơi tựa thể an lòng vì đã nói ra được.

Phùng Nhiễm vẫn im như đá, nét mặt vắn vẹo, “Cậu tưởng, tay dính máu rồi, trả bằng cái chết là đủ?”

“Tôi...” Cậu cự cựa, mong tìm được một kiểu chết cho Phùng Nhiễm ưng ý, “Cậu có thể... cho họ... xả đạn thoải mái...”

Phùng Nhiễm lạnh lùng, “Cậu nhất thiết phải để tôi thành một hồn ma độc ác rồi mới nhận thức được tội nghiệt của mình sao?”

Đôi mắt đã chìm trong khoảng không của cậu bỗng nhiên dao động, lảng lảng nhìn Phùng Nhiễm, nỗi đau nặng nề dần dần nhuộm đậm con ngươi, ào ra ùn ùn hết như đê vỡ.

Tội nghiệt...? Cậu lặng lẽ niệm lại hai chữ. Muốn nói gì đó, thế nhưng mở miệng chỉ đổi lại là một ngụm máu tươi ộc ra bất ngờ, tràn bên khóe môi rách, rỏ xuống nền đất lạnh như băng.

Ân Thần Bắc thành linh đứng vụt dậy, ghé sau lưng y vang lên tiếng động “rầm rầm”, đổ mạnh xuống đất.

“Chuyên gia” đứng sau lưng y hưng phấn xoa tay rồi rít, “Ghi lại phản ứng này của cậu ta! Cậu ta muốn chết thật, coi bộ không thể chịu nổi nữa rồi! Tôi cảm giác không lâu nữa tôi chắc chắn có thể tìm ra cách tấn công vào vết đau của cậu ta nhất, giờ chúng ta cần phải...”

Đến đây thì hắn im bặt, vì Ân Thần Bắc đột nhiên động mạnh một đấm lên bàn máy móc, gần hai chữ, “Ra ngoài!”

Người có mặt trong phòng đều hoảng sợ, nhất thời không biết y nói ai. Người đầu tiên có phản ứng vẫn là “chuyên gia”, hắn thấy tám lưng căng ra lần nắm đấm vằn vện gân xanh của y, bỗng cảm thấy sự tình không ổn. “A, hay là... tôi đi dẫn người diễn màn tiếp theo lùi giữ lại một chút, các người... các người ở lại với anh Thần!” Hắn rút cổ chạy ra ngoài.

“Đi ra ngoài hết!” Ân Thần Bắc lạnh lùng nói sau lưng.

Tất cả đều bật dậy, ào ra ngoài trong thời gian ngắn nhất, chỉ còn lại Ân Thần Bắc ngồi một mình, thấy thân mình lạnh cóng như bị chìm vào nước đá.

Màn hình trước mặt tự động rờ rờ rồi nhiễu h lẫn, Ân Thần Bắc ngơ ra, thế rồi đứng vụt dậy, luống cuống đi nổi sợi dây bị mình bứt đứt.

Không có đồ nghề, y không mở bảng điều khiển được, tay còn lem nhem mồ hôi, càng sốt ruột lại càng thất bại. Hít sâu một hơi tự nhắc mình tỉnh táo, tay y lạnh đi, một giọt mồ hôi rỏ trên tay.

Y chậm chậm đưa tay lên che mặt, khắp nơi là màn hình nhiễu lặg cắh, không nhìn thấy gì, mà dường như đều tổ tường trong mắt.

Y lao ra mở cửa.

Người ngoài cửa im phăng phắc nhìn y, y cũng không thêm ngoái đầu, chạy thẳng xuống dưới. Cánh cửa bị khóa lại trĩu nặng dường vậy, Ân Thần Bắc nghiêng rắh, rít từng chữ lạnh lẽo, “Mở – cửa.”

Cảnh tượng trong phòng bát nháo đến nỗi Ân Thần Bắc cũng phải khó thở. Y đứng nơi cửa, cảm giác chân mình đeo chì nặng nghìn cân, muốn động dậy cũng khó khăn. Phùng Nhiễm giả kia quay lại thấy là y liền sững người, vội vã đứng dậy, làm khẩu hình chào y một tiếng “anh Thần”. Y nhìn hắn, thoát chốc như đang được nhìn chính mình, một bản thân mình khác, đã bức Diệp Vân Sắc đến đường cùng.

Nhận thức này làm y tựa bị điện giật, sinh ra khiếp hãi.

Y bước lên, tiếng giày da nện trên mặt đất vang vọng lạ thường, nhưng Diệp Vân Sắc không hề có phản ứng. Cậu đã kiệt quệ, ngoài cơn co giật chốc chốc vì đau, cậu không còn cảm giác nào nữa. Ân Thần Bắc đột nhiên khom người kéo cậu dậy.

Chạm tay vào, mới biết cậu gãy làm sao. Màn hình có rõ nét đến đâu cũng không chân thật bằng chạm vào người bằng xương bằng thịt. Hơi thở y nghẹn lại, hé môi, dịu dàng gọi một tiếng, “Tiểu Diệp.”

Diệp Vân Sắc căn bản không nghe thấy tiếng y, người cậu mềm nhũn và yếu ớt, trượt xuống do không có điểm đỡ, Ân Thần Bắc phải vòng tay giữ chặt cậu lại, lạnh lùng thăm thì bên tai cậu, “Anh giết Phùng Nhiễm hộ em.”

Y lặp lại ba lần, Diệp Vân Sắc mới có phản ứng, chậm chậm mở mắt.

Khoảnh khắc rèm mi cậu rung rung, Ân Thần Bắc cảm tưởng tim mình ngừng đập, không biết cậu có sức nhìn y hay không, thậm chí, còn không biết cậu có khả năng nhận ra y hay không. Y nghe cậu lảo đảo, “Ân... Thần Bắc... Anh... muốn gì?”

Ân Thần Bắc thở phào. Khi cậu nhìn y như vậy, y mới hay trái tim cứng đờ của mình đã mềm mại trở lại, cái nơi những tưởng rằng sẽ không đau ấy, giờ mới lành lặn nỗi đau xót, dường như sắp vỡ ra.

Dù cho ánh mắt cậu chìm trong mịt mờ, cũng chưa chắc sẽ dừng lại trên người y.

Y ôm ghì cậu, để cậu nhìn thẳng Phùng Nhiễm, từng lời y rành rọt mà trấn tĩnh, “Em nhìn kỹ đi, kể từ giờ, người giết Phùng Nhiễm là anh, không liên quan gì đến em.”

Y lật cổ tay rút súng, ánh sáng sáng lóa chạy dọc trên thân súng chừng như đui mù mắt người.

Diệp Vân Sắc chấn động, yếu ớt can, “Không... Dừng tay...” Muốn nâng tay ngăn cản, cậu lại bị Ân Thần Bắc nắm chặt bằng tay trái, còn tay phải y cầm súng, lạnh lùng lên tiếng, “Giết người không có gì đáng sợ. Nếu có, cũng ứng hết lên anh, liên quan gì đến em?” Ngón tay y bóp cò, đạn bắn trúng đầu gối Phùng Nhiễm làm hắn la thảm thiết, khụy xuống. Không phải không thể tránh, mà là không dám tránh.

Sắc mặt Diệp Vân Sắc tái mét theo tiếng la, thế rồi có gò má ấm áp áp lên má cậu, Ân Thần Bắc nói ôn hòa, “Mới thế này đã không chống cự được, thì sao có thể tìm anh trả thù? Em muốn quên hết chuyện của bao năm qua hay sao?” Tự thân y cũng biết lời mình quá dối tàn nhẫn mà cũng quá dối nực cười, nhưng quả như y nghĩ, Diệp Vân Sắc có phản ứng, cậu nghe được. Lời này thực sự hữu hiệu hơn bất kể loại thuốc chữa thương nào.

Y tiếp tục đổ dầu vào lửa, “Chắc em chưa biết, ranh con Lương Nhiễm kia cụt một tay rồi, thù em cần trả giờ thêm một phần của nó nữa.” Y cười cười trầm thấp, không rõ đang cười hay đang chế giễu, “Anh đang chờ em, dao thật sắc thật đầu lại một trận. Tiểu Diệp, đừng làm anh thất vọng.”

Ở chữ cuối cùng, y giương tay, bắn một viên đạn xuyên trán Phùng Nhiễm, hắn lập tức gục xuống tắt thở. Ân Thần Bắc hít sâu một hơi, trước khi máu tươi ộc ra, y ấn đầu cậu lên vai mình, chặn tầm mắt cậu.

Người trong lòng sợ đến nỗi run bần bật làm tim y đau đớn. Diệp Vân Sắc cố ép mình bình tĩnh, nhưng loại bình tĩnh này quá dang dăng, y chỉ nghe thấy cậu tiếng hít thở dồn dập, môi y nhếch lên, chẳng nói nửa lời.

Y xoa dịu cơ thể lạnh như băng của cậu. Mãi lâu sau, Diệp Vân Sắc mới nhẹ nhàng cựa quậy đầu. Ân Thần Bắc giấu mọi cảm xúc vào trong đáy mắt, điềm nhiên nhìn cậu, ánh mắt cậu lúc này cũng bình thản, không phải loại bình thản trống rỗng. Ân Thần Bắc biết mỗi lần gặp y, lòng bất khuất và cứng cỏi cực hạn trong từ trong cốt cách cậu sẽ bị kích thích, nhờ đó mới khơi dậy ý chí sống sót của cậu.

Cười cười, y hỏi, “Thấy khá hơn chưa?”

Diệp Vân Sắc nhìn y một lúc, điềm đạm đáp, “Rồi.”

Cậu có thể đối thoại với y! Mắt y sáng rực, nỗi vui mừng trong tim không làm sao kiềm nén, y cố gắng điều chỉnh cảm xúc, bảo, “Anh đưa em ra ngoài, trị thương.”

Cậu gom sức lực, nói nhẹ nhàng, “Tôi tự đi được.”

Ân Thần Bắc cười, nghiêng mình nhường lối. Không có y chống đỡ, cơ thể cậu liền lảo đảo, ngã dúi về đằng trước. Y cuống quýt vươn tay, cậu đã vịn tường, cố gắng thở.

Nhưng cú xoay mình này đã làm Ân Thần Bắc trông thấy nguyên một mảng áo lớn đang dính chặt vào cơ thể cậu, cái màu sắc sinh tử quá quen thuộc với bản thân y gây ra một cơn rung mình: Là vết máu khô kết... Bằng không áo không thể có màu sắc như vậy...! Đến nước này rồi y thật sự không biết liệu mình còn có thể kiềm chế hay không. “Tiểu Diệp...” Đỡ vai cậu, cậu nói kia cứ vòng vo trăm lần tại cổ họng, chỉ chờ một môi lửa để bùng nổ...

Anh vứt bỏ hết tất cả... Em hãy đi cùng anh...!

Ngay khi y chạm vào cậu, cậu bỗng mềm oặt.

Y giật mình, đỡ ngay lấy trước khi cậu ngã xuống đất. Diệp Vân Sắc đã hôn mê, hết thở vừa rồi, đều chỉ là cậu chống đỡ tạm thời bằng ý chí, bây giờ sức mạnh tinh thần đã trở lại, chung quy vẫn không gượng được tấm thân tàn tạ.

Y thở dài, cẩn trọng ôm cậu vào lòng. Cả đời này y chưa bao giờ cố gắng như thế, cố gắng để hỏi cậu một câu, em có thể yêu anh không? Tiếc rằng trải qua biết bao nạn, vẫn mãi chẳng thể để cậu nghe thấy.

Là mệnh... Là mệnh...

Y chậm chậm siết chặt cậu, da thịt chạm nhau đều lạnh lẽo. Cậu không có hơi ấm, y cũng không.

Thời gian trôi qua lâu dài, cuối cùng y quyết tâm mở cánh cửa nọ.

Ngoài cửa chật ních bang chúng đứng thẳng tắp, làm Ân Thần Bắc tưởng chừng nguyên dây hành lang sắp sập. Có tiền bối và trưởng bối của y, có các anh em và chiến hữu cùng y vào sinh ra tử, có rất nhiều thành viên chưa biết tên mới gia nhập. Ánh mắt Ân Thần Bắc đảo qua mọi phần uất, thất vọng, khó hiểu, giận dữ của họ, họ cũng đang nhìn lại y, nhìn y bé Diệp Vân Sắc bước ra, đứng trước mặt họ nhìn từ trên cao xuống.

“Tôi...” Y mấp máy môi, bỗng chốc không biết nên nói gì cho phải. Giờ đây có nói chi cũng là dư thừa, y chỉ không muốn Diệp Vân Sắc chết, y muốn nghe theo tiếng gọi trái tim một lần, còn hậu quả ra sao, không còn thuộc phạm vi lo lắng nữa.

Hơi ngừng lại, rồi y chậm rãi bế Diệp Vân Sắc đi ra ngoài.

“Anh Thần!” “Anh Thần!!!” “Anh Thầnnnn!!!”

Họ tức tốc xông lên, trên gương mặt của những con người đã quen với chết chóc, máu tanh giờ phút này ngập ngụa thống hận, chua xót, “Tại sao hả anh Thần? Tại sao phải cứu nó?!”

“Những người bị nó hại sẽ chết không nhắm mắt ư?! Anh đã quên nó phản bội các anh em thế nào rồi sao?”

“Vết thương này của em là do súng của lũ cớm bắn! Anh Thần cứ thế thả nó đi, thật sự hết nói nổi!”

“Đúng! Không thể thả!!! Những gì nó gây ra, phải đòi nó đền lại gấp bội!!!”

Một vị trưởng lão tóc hoa râm đi tới, đặt tay lên bàn tay Ân Thần Bắc ôm Diệp Vân Sắc, “A Thần, cháu thích ai, mê đắm ai, bọn ta không quản. Cháu thích mấy thằng đi đực, nói thoải mái, muốn bao nhiêu chú Cao tìm được cho cháu bấy nhiêu... Đất San Francisco này không có gì, chứ mấy đứa con trai đẹp thì đầy rẫy. Cháu đừng vì một đứa mà hủy hoại cơ nghiệp cả bang...!!!”

Ân Thần Bắc nhìn số nếp nhăn già nua của ông ta, chậm chậm, thả tay ông ta xuống.

“Cảm ơn chú Cao, nhưng, không cần thiết đâu.” Y nhìn Diệp Vân Sắc, “Chỉ ít lúc này đây, cháu chỉ cần một mình người này.”

Cao Tân Quốc thất sắc, ngón tay giơ ra run run, không nói nên lời.

Tô Tiến đột nhiên lao ra, đứng trước mặt Ân Thần Bắc.

“Anh Thần.” Hắn cúi đầu, khom mình thật thấp chào y.

Y lặng lẽ nhìn hắn.

“Anh từng hứa với tôi, sẽ trả thù cho Tiểu Bạch. Một lời anh Thần nặng hơn ngàn núi, tôi hoàn toàn tin tưởng.” Hắn xé rách vạt áo, lật cổ tay, trượt ra một lưỡi dao sáng lóa. Mọi người xung quanh hoảng sợ, có người còn chắn trước mặt Ân Thần Bắc, có người đoạt dao khỏi tay hắn, “A Tiến đừng kích động, có gì từ từ nói!”

Tô Tiến giơ hai tay gạt người chắn xung quanh ra, nhìn thẳng vào Ân Thần Bắc, nhấn mạnh từng chữ, “Xương các anh em chết vì nó còn chưa lạnh, anh Thần cứ thế mang người đi, xét tình, xét lý, đều không thể làm các anh em tâm phục khẩu phục. Nếu anh Thần không nỡ giết nó...” Hắn vỗ lên khung ngực trần, “Thì để A Tiến thay anh ra tay. Anh yên tâm, tôi làm người anh Thần yêu bị thương, tuyệt đối không đơn giản xong chuyện như vậy. Tôi đâm nó mấy nhát, đâm ở đâu, anh Thần cứ thế đâm lên người tôi. A Tiến

nói lời giữ lời, quyết không nửa câu oán hận!” Dần bước tới, ánh dao lấp loáng trong tay, hân hô lớn, “Xin anh Thần đáp ứng!!!”

“Xin anh Thần đáp ứng!” “Xin anh Thần đáp ứngggg!!!”

Gần như cả trăm con người đều đồng lòng hô to, Diệp Vân Sắc dường như cũng cảm nhận được gì, khẽ khàng cự quạ. Ân Thần Bắc càng siết chặt tay hơn, thềm thì bên tai cậu, “Ngủ đi, không sao đâu...” Diệp Vân Sắc lại mệt mỏi nằm yên trở lại.

Ân Thần Bắc quay đầu, nhìn Tô Tiến trước mặt, ánh mắt y ngập tràn oai nghiêm. Tô Tiến lằm lằm lì lì, giờ cao con dao trong tay, y bỗng thở dài, tung chân đá hân.

Tô Tiến luôn đề phòng y sẽ bất ngờ gây khó dễ nên lùi vội ra sau, Ân Thần Bắc kéo giãn được khoảng cách giữa hai người, chân vòng một vòng trên không trung, đá trúng cổ tay hân.

Con dao bay lên.

Ân Thần Bắc nháng mình, đón lấy hướng con dao rơi xuống. Tay trái y vẫn ôm chặt Diệp Vân Sắc, tay phải duỗi ra, lưỡi dao dẫn theo cảm giác lạnh lẽo khi chĩa xuống, “phập” một tiếng, cắm ngập vào cánh tay y.

Đám người la lên kinh hoảng, Ân Thần Bắc rút tay về, càng ôm chặt Diệp Vân Sắc hơn, cơ thể không lung lay lấy nửa phần.

Y hỏi Tô Tiến, “Thế đã đủ chưa?”

Tô Tiến sững sờ, nhất thời không dám tin.

“Anh Thần, anh... anh...”

“Trước cứ nhớ một dao này đi. Sau khi cậu ấy lành thương, tôi sẽ trả cho cậu ấy.” Ngủ điệu y vững vàng, “Giờ thì tôi cần bác sĩ, bác sĩ giỏi nhất. Trong vòng mười lăm phút nếu chưa có mặt, họ dừng hòng trụ lại San Francisco.”

Chẳng dài dòng thêm, trên cánh tay vẫn còn cắm con dao, y cứ thế bế Diệp Vân Sắc ra ngoài bằng tư thế ấy. Toàn hành lang không một ai dám ngăn cản, nhìn bóng họ biến mất nơi tận cùng ánh sáng.

Chỉ có máu tươi, uốn lượn một đường.

18. Chương 18

Ân Thần Bắc không mang Diệp Vân Sắc lên lầu mà chạy một chiếc xe việt dã, băng qua chặng đường gió táp mưa sa, đến một căn biệt thự khác cách xa hơn 10 km.

Căn biệt thự này là quà sinh nhật y tặng Diệp Vân Sắc năm hai mươi hai tuổi, đứng tên cậu, nhưng ngay cả cậu cũng không về ở. Dọc đường y đã liên tục gọi điện thoại hỏi tình hình bác sĩ, đến khi xuống xe, đã có sẵn nhân viên y tế đứng chờ, đưa Diệp Vân Sắc đi chữa trị bằng tốc độ nhanh nhất.

Ân Thần Bắc luôn theo sát họ cho đến khi bị đuổi ra, bản thân y cũng là bệnh nhân, vết thương trên tay còn chưa được băng bó, cũng không biết làm sao chống đỡ được suốt thời gian lâu như vậy. Y ngả người lên sofa để người ta băng bó khăn cấp, chỉ mãi nhìn những người mặc áo blouse trắng vào vào ra ra, lần đầu tiên mùi thuốc sát trùng làm y đau đầu, bầu không khí lộn xộn, âm u khi này cũng làm y hết sức cáu kỉnh.

Vệ sĩ thấy y hút hết điều này đến điều khác, nhin không được liền khuyên, “Anh Tiểu Diệp được trời phù hộ sẽ không việc gì đâu, anh Thần yên tâm.” Những người lần này y dẫn theo đều từng có thời gian ở cùng Diệp Vân Sắc, cũng là nhóm người duy nhất giữ thái độ im lặng trong sự kiện vừa qua. Ân Thần Bắc nghe thấy họ quan tâm từ tận đáy lòng, lặng lẽ thở phào.

Vết thương của Diệp Vân Sắc phải xử lý đến mười giờ sáng hôm sau, số nước được mang ra mang vào rất cuộc mới sạch. Các y tá bấy giờ mới lau mồ hôi, báo cáo lại cho Ân Thần Bắc.

“Vết thương bên ngoài rất nghiêm trọng nhưng chưa nguy hiểm chí mạng, không tổn hại nội tạng, chữa khỏi hẳn không thành vấn đề.”

Linh tính Ân Thần Bắc cho biết lời tiếp theo họ nói sẽ là “nhưng mà”.

Quả nhiên, người Mỹ kia ngập ngừng chút đỉnh, cố gắng lựa từ, “Nhưng mà bệnh nhân đã chịu kích thích tinh thần nghiêm trọng, trạng thái tinh thần hiện nay rất không ổn định, đây là điều tệ nhất. Anh biết đấy, nếu cậu ấy chịu phối hợp, rũ bỏ gánh nặng tâm lý, công việc của chúng tôi sẽ ít hơn. Còn không thì...” Ông ta làm vẻ khó xử, “Nếu cậu ấy chống đối việc trị liệu sẽ gây cản trở tâm lý, càng trì trệ thời gian hồi phục. Và một điều nữa, hệ thống tiêu hóa hiện nay của cậu ấy rất khó tiêu hóa thức ăn bình thường, có lẽ đã từng tuyệt thực hơn ba mươi ngày, anh cần chú ý để giúp đỡ cậu ấy cải thiện.”

Ân Thần Bắc gật khế, “Tôi sẽ lưu ý.”

Tiến bác sĩ ra về, y sắp xếp cho y tá ở lại trong phòng dành cho khách, còn tự thân y sẽ trông nom Diệp Vân Sắc. Kỳ thực y cũng không quá thông thạo kết cấu của căn nhà này, lúc mua có đi xem hai lần, còn một lần thì vừa mới đến lại có chuyện nên phải về ngay.

Sở dĩ không ở nhà chính, nội tâm thì tự thuyết phục mình là bởi muốn có một nơi yên tĩnh cho Diệp Vân Sắc tĩnh dưỡng, nhưng đầu óc trong y còn vì không muốn kích động đến cậu. Bây giờ nghĩ lại, Diệp Vân Sắc thực sự không có kỷ niệm nào vui vẻ trong căn nhà kia. Y trói buộc cậu bên mình hai năm, trong hai năm ấy chưa lần nào cậu rời đi, y cũng tự biết cậu không thích ở nhà mình, nếu không làm sao cậu chẳng bày lầy đôi chút đồ đạc cá nhân, mà lại để phòng ở đơn giản hệt như phòng thuê khách sạn?

Trong lúc miên man suy nghĩ thì đã đến cửa, y hơi lừng chừng, mở nhẹ cửa ra. Diệp Vân Sắc đang truyền trên giường, mắt, không ngờ là mở. Nghe thấy tiếng động, cậu quay qua, ánh mắt hai người chạm nhau.

Chẳng có bi ai hay bùng cháy, một đôi mắt trấn định và nhuộm màu một lá làm Ân Thần Bắc phúc chốc không biết mình còn thở hay không.

Cậu lặng im nhắm mắt lại.

Cậu cự tuyệt y, hình ảnh tưởng chừng bình tĩnh dưới tầng hầm kia nhất định còn che giấu sự phức tạp không để ai biết, vì cậu, như thể trời sinh không đeo nổi hận thù trên gương mặt. Ân Thần Bắc cảm thấy mệt mỏi bởi ý nghĩ này. Y từ từ đến gần Diệp Vân Sắc, thuốc trong ống truyền chậm chậm rỏ từng giọt, cánh tay gầy của cậu đặt trên chăn phủ kín những vết thâm tím và lỗ kim châm dày đặc.

Căn phòng yên ả, kim đồng hồ đánh nhịp đều đều.

Một lát lâu sau, Ân Thần Bắc mở miệng, giọng điệu lãnh đạm như đang bàn chuyện thời tiết, “Nếu thấy đỡ hơn, ăn gì trước đi. Em không thích bánh mỳ nướng thì có cháo thịt nấm hương mới nấu, còn có há cảo nhân cá tôm, rồi thì canh, canh gà đen củ khởi lộc nhưng, bổ huyết hòa khí...”

“Không cần kể thực đơn.” Cậu nhẹ nhàng ngắt lời, tuy tư thế nằm này làm việc nói chuyện trở nên tốn sức, cậu vẫn nhấn mạnh từng chữ, “Tôi không muốn ăn gì cả.”

Ân Thần Bắc khựng lại, móc thuốc lá trong tay, đặt lên miệng rồi lại bỏ xuống, “Sau này không tiêm thuốc dinh dưỡng nữa, muốn tự ăn hay bị ép ăn, chọn đi.” Nhìn ra màn mưa rả rích ngoài trời, y bảo, “Nếu không có ý kiến, anh cho họ mang đồ ăn lên.”

Xe ăn đẩy vào phòng, sắc màu phong phú chỉ nhìn thôi đã chảy dãi. Các y tá đỡ Diệp Vân Sắc dậy, để cơ thể suy yếu của cậu tựa lưng. Vết thương sau lưng cậu đã được băng bó, thuốc tê chưa hết hiệu lực, bị người ta dịch qua dịch lại cũng không có cảm giác đau, huống hồ cậu còn đang trong tình trạng kiệt quệ, muốn chống đối cũng chẳng có sức. Ân Thần Bắc nhìn cậu lạnh tanh để hai người phụ nữ đụng chạm, lòng thấy khó chịu, liền hét to, “Các cô ra đi, còn lại để tôi.”

Các y tá lập tức lui đi rất là thiếu y đức.

Ân Thần Bắc mức cháo, ném sao cho không còn quá nóng mới dứt đến miệng cậu. Cậu rũ mắt không nhìn y, y cũng kiên nhẫn, tay y bị thương mà vẫn cầm vững bát cháo suốt hơn mười phút mà chẳng có lấy một lần run, phải nói ý chí hay thể lực y đều quả thật phi phàm. Cho đến khi bát cháo nguội lại, cho đến khi lông mày Ân Thần Bắc nhướng lên, cậu mới nói nhỏ, “Ân Thần Bắc, có chuyện này phải nói với anh trước,

hiện tại anh muốn làm thế nào là việc của anh, còn đối với tôi, rất nhiều chuyện khó lòng thay đổi... nên là, tự anh nghĩ kỹ đi.”

Tiếng sấm rền rĩ thét ngoài cửa sổ, mưa càng xối xả, căn phòng càng trở nên u tối. Trong nháy mắt, một tia chớp xé rách bầu trời sáng bừng cả căn phòng lên, khoảnh khắc sáng chói đến cùng tận ấy, Diệp Vân Sắc đã thấy biểu cảm lạnh lẽo nháng lên nhanh chóng rồi biến mất của Ân Thần Bắc.

Cậu tưởng y sẽ nổi giận, nào ngờ y chỉ đứng lên, bước giữa tiếng mưa lộp độp lộp độp, bưng một bát cháo nóng khác đến cho cậu, “Ăn đi.” Hai chữ gọn lỏn.

Lần này cậu không chối từ, chậm chậm cầm thìa, bàn tay khê cử động liền run bần bật, thìa và bát va vào nhau lách cách. Ân Thần Bắc nâng bát bằng một tay, nhìn Diệp Vân Sắc chậm rãi ăn miếng cháo đầu tiên vào bụng, nhất thời y nhẹ người, cơn đau trên cánh tay lúc này mới truyền lên.

Kỳ thực Diệp Vân Sắc không cảm nhận được bát cháo có vị gì cả, chỉ đơn thuần là nuốt xuống, cổ họng khô khốc và rất đau. Cậu ăn mấy thìa, dừng lại nghỉ một lúc. Ân Thần Bắc nhào người bật đèn đầu giường, màu vàng cam ấm cúng từ từ sáng tỏ, mưa dường như bị cách ngăn tại chốn xa xăm, quảng sáng mờ mờ phủ lên cảm giác an yên khôn xiết.

Diệp Vân Sắc lấy lại sức, hỏi thăm thì, “Sao anh còn chưa đi? Ở đây đâu còn chuyện gì nữa?”

“Em vội gì? Nếu em ăn xong không nôn ra thì được thôi.”

Diệp Vân Sắc nghe vậy, khoe môi nhếch nhếch. Đó là một nụ cười ngơ ngẩn, có đôi chút mệt mỏi, có đôi chút bất lực.

“Việc này, tôi không kiểm soát được.”

“Em nghĩ anh sẽ tin lý do của em?” Ân Thần Bắc gõ gõ cạnh bát, “Ăn ngay cho anh, nôn một bát, còn mười bát nữa chờ em. Anh không sợ phiền.”

Cậu lại ăn thêm vài miếng nữa, bỏ thìa xuống hít thật sâu, thật sâu. Ân Thần Bắc bắt gấp hai đầu lông mày cậu nhăn lại liền hỏi, “Khó chịu ở đâu à?”

Cậu hỏi khê, “Anh có thể ra ngoài không?”

“Không.” Y quả quyết.

Y biết cậu sắp nôn bèn đứng dậy cầm chai truyền, “Anh bế em vào phòng tắm...” Còn chưa nói trọn, cậu đã há miệng, sớ cháo vắt vả lấm mới ăn được vào bụng đều nôn hết ra ngoài.

Y đành phải vén tấm chăn bần ném đi, rót nước cho cậu uống. Bàn tay gơ ra của cậu không ngừng run rẩy, y ôm cậu bốn từng hộp nước.

Nào giờ y không hề có kinh nghiệm chăm sóc người ốm, cứ âm thầm ra lệnh cho mình phải bình tĩnh mới không đến nỗi làm sự tình tanh bành hơn. Lại nhìn Diệp Vân Sắc, cậu đã kiệt sức nhắm mắt lại.

Tiểu Diệp... Ân Thần Bắc hít sâu. Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, ngày nào em còn chưa khỏe, chúng ta lại càng trễ nải một ngày.

“Giờ em ăn không vào thì chốc nữa ăn. Không ăn được cháo thì ăn canh, cũng có thể uống sữa trước.” Ngụ ý là đừng tưởng anh bó tay trước em.

Diệp Vân Sắc nghe tiếng y đi ra ngoài cửa, môi cậu giật giật, nói bình thản, “Ân Thần Bắc, anh đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.” Thoáng dừng, cậu nhỏ nhẹ, “Nhưng mà vừa hay, tôi cũng vậy.”

Ân Thần Bắc sững lại, một tia sáng bén nhọn xẹt qua mắt y. Không nói câu nào, y mở cửa ra ngoài.

Sau hai ngày tầm tã trời đất, cuối cùng cơn mưa cũng chịu tạnh, biển hoa cỏ của biệt thự rụng đi, vô số cây non chết úa bao gồm cả những chồi non mới nhú mầm hay các nhánh cây chĩa ra trên tán.

Không khí ẩm ướt hơi nước, tấm rèm dày được vén ra, ánh sáng rạng ngời được phóng thích, ủa vào ô cửa kính được lau sạch bong. Tối tăm, bụi bặm, dường như đã phát sinh hết thảy ở cuộc đời, trong gian phòng

hiện nay, mọi góc, mọi nơi được nắng chiếu sáng bừng, đưa ngón tay lướt qua, đều để lại dấu vết trong veo, óng ánh.

Trong hai ngày này Diệp Vân Sắc được ngơi nghỉ đầy đủ, quả là tuổi trẻ, tốc độ lành thương vô cùng đáng mừng. CƠM cũng đã cố ăn hơn tụi rằn vẫn bị nôn, hơn nữa bản thân cậu cũng không từ chối trị liệu, dần dần tình trạng ngày một chuyển biến tốt.

Sáng nào Ân Thần Bắc cũng đến chỗ cậu, ở đến tận chiều, thỉnh thoảng có việc thì đi, sau đó trở về lại ngồi trong phòng cậu cho tới khi cậu đi ngủ mới rời. Thời gian này y đang bận bịu ổn những rối loạn trong bang, bộn bề trăm mối, nhưng mỗi lần đi gặp cậu, y đều tắm rửa sạch sẽ, cạo sạch râu, tuyệt đối không biểu hiện dáng vẻ mệt mỏi.

Diệp Vân Sắc bây giờ rất trầm, rất bình thản, chừng như không hề có cảm xúc lên xuống nào cả, lúc nói chuyện cũng không dùng từ quá khích. Cậu hết như một bệnh nhân bình thường, phối hợp cho người ta tiêm đủ loại thuốc vào máu, kể cả các chương trình trị liệu có hà khắc đến mấy, cậu cũng không phản đối. Nếu không phải tình cờ Ân Thần Bắc phát hiện, có lẽ ngay đến y cũng quên mất những gì đã xảy ra dưới tầng hầm, quên mất chàng trai yên lặng đọc sách trước mặt này đã từng rơi vào tình cảnh hoàn toàn suy sụp tinh thần.

Tối nay y lại thành công dứt cậu hơn nửa bát cháo. Thấy cậu có thể nuốt càng ngày càng nhiều, y cảm giác không khác gì vừa thắng cả một chiến dịch. Y ở lại trông cậu thêm một lúc nữa. Diệp Vân Sắc không còn phản ứng quá lớn với thức ăn, đôi khi vẫn bị nôn và khó chịu, song sau khi uống nước, cậu cũng từ từ phục hồi.

Y vẫn chưa xong việc, bèn trò chuyện với cậu đôi câu, cậu đã có vẻ mệt mỏi, vì vậy y để cậu ngủ, tắt đèn thay cậu. Phòng làm việc của y thông với phòng ngủ Diệp Vân Sắc, chỉ cần mở cửa là có thể biết tình hình của đối phương, cũng giúp y yên tâm làm việc. Giải quyết công việc còn tồn đọng trong thời gian chóng vánh nhất, y lấy một tấm bản đồ, đưa bút vẽ vẽ khoanh khoanh, chốc chốc lại chau mày suy nghĩ, thế rồi đồng hồ quả lắc phát ra âm thanh leng keng, y mới sực tỉnh là đã mười hai giờ rồi.

Mở cửa, phòng bên kia hoàn toàn yên ắng, chắc hẳn Diệp Vân Sắc đang ngủ. Sức khỏe cậu giờ không tốt nên hai người ngủ riêng, giống như lúc trước, cả nửa tháng cũng không chạm vào cậu một lần.

Trong bóng tối đen kịt chỉ có ánh sáng lờ mờ hắt ra từ sau lưng, soi về phía giường, y tắt điện, đột nhiên khựng lại.

Diệp Vân Sắc đang nằm nghiêng người, chăn cuộn sát người cậu. Đó không phải tư thế ngủ thoải mái, mà giống như đang co quắp thì đúng hơn.

Tấm chăn cotton mong mỏng, mềm mại tựa như thác nước màu bạc đang trôi trong ánh sáng, khuôn mặt hao gầy của Diệp Vân Sắc dù nhìn từ khoảng cách xa mà vẫn quá đối nhợt nhạt, quá đối yên lặng như thể sẽ biến mất bất kỳ lúc nào..

Y giật mình, không dám tin giấc ngủ của cậu lại thế này.

Rón rén, chậm chậm đến gần, một đôi mắt sáng đột nhiên chĩa đến, Ân Thần Bắc kinh ngạc, bất thần dừng chân. Đôi mắt không mông lung, nhập nhèm vì buồn ngủ, rõ ràng thế này đồng nghĩa cậu không hề ngủ! Thế nhưng y vẫn nhớ lúc mình đi, cậu có nhắm mắt.

Nhớ lại mấy ngày qua, dù cơ thể cậu có hồi phục nhưng tinh thần thì uể oải. Sự phối hợp của cậu làm người ta nghĩ cậu sẽ nghe theo dặn dò của bác sĩ, đến giờ ngủ, cậu sẽ tự giác nhắm mắt, đến giờ tiêm, cậu không hề cự nự.

Hóa ra...

Sắc mặt Diệp Vân Sắc bình tĩnh, không hề trốn tránh cả khi Ân Thần Bắc cúi xuống chăm chú nhìn mình. Trái ngược với biểu cảm đứng đưng, thân thể cậu lại liên tục run rẩy, mũi và mặt rịn đầy mồ hôi, môi bị cắn, hiện cả dấu răng thấy rõ, hiển nhiên là đến khi nhìn thấy Ân Thần Bắc mới thôi việc tự hành hạ mình này.

“Em...” Ân Thần Bắc không biết trong lòng mình là cảm xúc gì. Hình như là đau đớn, nơi con tim đã rỗng hoác. Y kéo cậu dậy để tựa vào y, mọi nơi chạm vào đều ướt đầm mồ hôi lạnh, thật không biết tình trạng này đã kéo dài bao lâu rồi, còn cậu thì keo kiệt, không muốn bày ra dù chỉ một chút yếu đuối ít ỏi.

Diệp Vân Sắc quay mặt đi. Cậu không thích tư thế thân mật này nhưng không có sức để đẩy, “Tôi không sao...” Giọng cậu thều thào, run run, nỗi sợ đã ghim trong tim vẫn chưa thể biến mất.

“Im đi!” Ân Thần Bắc rống lên không buồn nường tình, ấn mạnh chuông, “Đưa nước ấm vào đây, khăn mặt ấm nữa!”

Cậu không phản đối, chỉ có một chốc sau, cậu nói nhỏ, “Ân Thần Bắc, anh... bật đèn đi...”

Đầu y nổ “bùm”, thoát chốc liền vỡ vạc. Cảnh tượng này, tương tự như khoảng thời gian ở dưới hầm ngầm, cậu cũng bị nhốt vào bóng tối, mà nơi duy nhất có ánh sáng lại đều là những hồi ức tàn khốc xé lòng, thậm chí phủ đầy máu me.

Thời gian dài bị tra tấn khiến Diệp Vân Sắc mang tâm lý sợ hãi trước bóng tối, mọi chênh lệch giữa bóng tối và ánh sáng đều làm cậu khủng hoảng và bất an, run rẩy gần như trở thành bản năng. Cậu không dám nhắm mắt, vì sau khi nhắm mắt thường sẽ bị đánh tàn bạo. Cậu càng không dám ngủ, vì không biết tự khi nào Phùng Nhiễm dính máu sẽ lớn vồn, không ngừng chất vấn cậu có làm sao nữa nhần tâm giết người.

Dưới cuộc tra tấn ấy, cậu thành mất ngủ, cứ phải mở to mắt mới có thể chứng minh mình đã thoát khỏi ác mộng. Sẽ có người khuyên cậu nên nghỉ ngơi, Ân Thần Bắc cũng thường hạ một chữ dứt khoát cho cậu: “Ngủ!”, cậu nghe theo. Trong nội tâm, cậu không muốn để ai biết mình đã yếu ớt đến tận nông nỗi này, yếu ớt đến độ không dám ở trong cả một gian phòng ngủ tắt đèn.

Nhưng bí mật của cậu vẫn bị phát giác.

Toàn bộ đèn trong phòng đều được bật sáng, Ân Thần Bắc lạnh lùng ra lệnh, “Kể từ hôm nay, cậu ấy ở đâu không cần tắt đèn ở đó, cứ để càng sáng càng tốt.” Y cầm khăn mặt lau mồ hôi, xoa vuốt tay chân trở nên cứng còng bởi sợ hãi của cậu, “Muốn uống thuốc không? Có lẽ em nên nói cho anh biết, em bị thế này bao lâu rồi.”

Cậu lảo đảo, “Tôi không uống thuốc đâu.”

Cậu sẽ không chọn thuốc. Thuốc chỉ có tác dụng nhất thời, cậu sợ uống nhiều sẽ ảnh hưởng đến khả năng tư duy của cậu. Trong hoàn cảnh đã mất tất cả hiện nay, nếu mất cả ý nghĩ tỉnh táo, cậu thật không dám tưởng tượng mình còn biết bám víu vào đâu để chống đỡ.

Ánh mắt Ân Thần Bắc bịn rịn trên người cậu hồi lâu, cuối cùng không nói gì.

Tối hôm ấy y ngồi trông coi bên giường cậu, thâu đêm. Cậu cũng không ngủ, chờ đợi ánh nắng chiếu vào cửa sổ.

Hôm sau, Ân Thần Bắc sai người dọn đồ vào phòng cậu. Những món đồ cổ y quen dùng, quần áo... hầu hết tất cả vật dụng thiết yếu đều chuyển sang phòng Diệp Vân Sắc. Cậu lạnh lùng nhìn đám người xếp qua xếp lại, hiểu ngay là Ân Thần Bắc định qua đây ở. Đẳng nào ai trong nhà này cũng biết quan hệ giữa cậu và y rồi, họ coi việc y vào ở phòng cậu là lẽ đương nhiên, nếu mỗi người một phòng mới gọi là kỳ cục.

Đến khi đồ đạc sắp xếp ổn thỏa, Ân Thần Bắc mới thông dong vào phòng, gật đầu ưng ý. Y hỏi cậu, “Chúng nó không gây ồn chứ? Tranh thủ trời sáng, em nằm một lát đi.”

Cậu cười bả hoải, “Tốt hơn hết anh đừng ở chung với tôi, tôi không thích.”

“Ồ...” Ân Thần Bắc sờ cằm, “Anh có nói sẽ ở chung với em sao?” Y chỉ sang thư phòng, “Anh ngủ bên đó, chốc nữa giường đặt sẽ đến.”

Cậu gật đầu, “Thế thì được.” Rồi nhắm mắt nghỉ.

Tối đến, quả nhiên Ân Thần Bắc chuyển một chiếc giường đến, tốn bao công mới đưa được vào thư phòng, ở lì trong phòng từ tầm tối. Diệp Vân Sắc tiếp tục một đêm mất ngủ, còn Ân Thần Bắc mở cửa phòng, ngồi đọc sách cũng nguyên đêm.

Tháng ngày yên bình cứ thế kéo dài một tháng, vết thương của Diệp Vân Sắc gần lành, cậu đã có thể xuống giường đi đi lại lại. Chỉ có điểm khó mà vui vẻ duy nhất là vấn đề ngủ của cậu, suốt cả thời gian dài không có lấy một giấc ngủ ngon, sắc mặt cậu ngày càng tái nhợt, còn hay bị đau đầu.

Cậu vẫn nhất quyết không chịu dùng thuốc, lúc nào đau tột đỉnh thì phải đưa tay dè đầu, cả môi cũng bị cắn rách. Ân Thần Bắc bó tay trước chuyện này, y bận tiến hành một sự kiện khác, hy vọng có thể giải quyết sớm đặng giúp cậu giảm bớt áp lực tâm lý.

Gọi điện cho Tô Tiến, y kêu hần qua bên này, có việc quan trọng cần trao đổi.

Khi Tô Tiến gặp Ân Thần Bắc, y đang tựa bên cửa sổ hút thuốc, một tay dứt túi quần, tư thế vô cùng lười biếng như một con báo đang nghỉ ngơi. Hôm nay y mặc bộ đồ Lagerfeld(1) trắng tuyền, kiểu cách thoải mái, đứng trước khu vườn uất kim hương nở rộ, màu vàng rợn ngợp phối với sắc trắng lóa mắt của y, quả thực là một bức vẽ hoa lệ đến cùng cực. Nghe tiếng Tô Tiến vào phòng, y cũng không quay lại, chỉ lên tiếng bằng ngữ điệu hờ hững mà không kém phần thân thiết, “Lâu không gặp, A Tiến.”

Lâu không gặp, đích thực là đã lâu không gặp. Từ hôm bé Diệp Vân Sắc đi, Ân Thần Bắc liên tục gặp gỡ tầng lớp cấp cao trong bang, còn Tô Tiến phải lo liệu cả đồng sự vụ với cảnh sát lẫn bên công ty nên ngoài báo cáo cho Ân Thần Bắc qua điện thoại, hần có rất ít cơ hội để gặp, vả lại chuyện trước đó không vui vẻ gì cho cam, tới lúc gặp lại, Tô Tiến vẫn giận Ân Thần Bắc là nhiều, đồng thời áy náy vì một dao kia đã làm y bị thương.

Y nghe Tô Tiến cố gắng chào hỏi mình một cách lễ phép, lòng y là cả một bãi tuyết trắng, bèn cười nói, “Chúng ta đâu cần xa lạ như vậy. A Tiến ngồi đi, muốn uống rượu thì ở đây có Merlot(2), hoặc là anh muốn uống thứ gì đó mạnh hơn?”

“Anh Thần khách khí rồi.” Tô Tiến đáp, đoạn ngồi xuống sô pha, sóng lưng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, “Anh Thần cần tôi làm gì, gọi điện nói một câu là được. Bây giờ anh còn phải dưỡng thương, lỡ để chú Bằng, chú Cao biết tôi đến làm phiền, chắc chắn tôi không tránh khỏi bị trách tội.” Giọng điệu cực kỳ gai góc, cứng rắn, vậy mà Ân Thần Bắc như thể không hiểu, chỉ điềm nhiên nói, “Tôi không ngờ anh mà chịu nghe mấy lão già trong bang.”

Tô Tiến cắn môi, giọng cao hơn, “Đúng, A Tiến tôi chỉ chịu bán mạng vì anh Thần, tôi đã thề từ mười năm trước! Người cùng thề với tôi chính là Tiểu Bạch! Nhưng hiện giờ anh ta đã...”

Ân Thần Bắc đột nhiên gõ ngón tay lên cửa sổ, mỉm cười, “A Tiến, hôm nay tôi tìm anh, có chuyện quan trọng.” Giọng nói nửa ôn hòa nửa cứng rắn đầy cường thế, làm A Tiến không dám bắt mắt ra mặt với y, đành ngoảnh đi hừ lạnh.

Ân Thần Bắc vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Dưới nắng, biển hoa dập dềnh thành từng con sóng hòa theo gió, nơi băng ghế cạnh hàng rào xa xa có một người con trai đang ngồi, vì rằng quá xa, nên chỉ có thể trông thấy đường cong sườn mặt cậu và mái tóc đen nhánh phát phơ bên gáy. Y thở dài khe khẽ.

“A Tiến, tháng sau có tiệc cần tổ chức, đã đặt địa điểm chưa?”

“Chú Bằng cho tôi đi xin ý kiến anh Thần, bên Ngư Phủ(3) được không?”

“Được, tiện thể ra ngoài ngắm North Beach(4).” Đôi mắt hẹp dài của y nheo lại bởi khúc xạ ánh sáng, nói thản nhiên, “Nhân dịp này, tôi cũng muốn rời bang, rời khỏi San Francisco.”

Mình nhất định nghe nhầm rồi!!! Tô Tiến nghĩ, song người đã đứng vụt dậy khỏi ghế.

“Anh Thần...”

“Sao nào? Chưa nghe rõ tôi nói gì?”

Tô Tiến lắc đầu, hoang mang, “Không, không được... Anh Thần...”

Y từ từ xoay người lại, ngón tay kẹp điều thuốc, một bộ dạng thanh nhàn, nhẹ nhõm thay, còn cười mỉm, “Tôi đã đánh tiếng trước với mấy lão già rồi, bên công ty cũng phần nhiều là do anh quản lý nên muốn dứt bỏ cũng khá dễ dàng. Vả lại, tôi đang ưng một miếng đất bên quần đảo Seychelles(5), sau này sẽ chuyển

đến đó, một nơi không quá hanh khô cũng không quá ẩm ướt. Nhà cửa đã bắt đầu khởi công được một tuần, tiến độ hơi chậm, nhưng chỗ đó có kiến trúc sẵn, sửa sang chút đỉnh là ở được...”

Ban đầu là Tô Tiến không dám tin, thấy y nói nghiêm túc như thế, sắc mặt hẳn mỗi lúc một xấu.

“Anh Thần, tôi chưa bao giờ nghĩ có ngày anh sẽ ra đi.”

“Ha ha.” Y cười, “Con người luôn luôn thay đổi, huống hồ tôi cũng làm nhiều năm rồi, cứ khăng khăng giữ mãi vị trí này, làm sao các anh có cơ hội để phát triển?”

“Lý do lý trấu!” Tô Tiến đột nhiên đâm mạnh lên chiếc bàn trà trước mặt, “Anh toàn vì thằng họ Diệp kia thì có! Đúng không, anh Thần?”

Lông mày y nhướng nhẹ, “A Tiến, cái tính nóng nảy này của anh, biết bao giờ mới...”

“Tôi đang hỏi anh có đúng hay không???” Tô Tiến gào thét.

Giọng gào của hắn làm chòm đèn trên cao cũng phải rung leng keng chấn động. Ân Thần Bắc nhìn nét mặt méo mó của hắn, chỉ điềm nhiên đáp, “Đúng.”

Tô Tiến sững người.

Hắn nhìn Ân Thần Bắc băng vẻ mặt phức tạp, đáy mắt ngồn ngộn những chất vẩn, những thất vọng, những phần nộ, và cả những thương tâm dày đặc. Bất thành linh rút súng, hắn đòi lao ra bên ngoài, “Tôi phải đi làm thịt thằng *** họ Diệp đó mới được! Xem xem nó có bản lĩnh gì bất cộc được anh Thần!” Còn chưa ra cửa, một khẩu súng đã chĩa thẳng đầu hắn.

Là Colt King Cobra(6) sáu phát.

Ân Thần Bắc chậm rãi mà rằng, “A Tiến, anh có tin chỉ cần đặt một chân ra ngoài, viên đạn sẽ bắn thẳng vào não anh không?” Y để mặc hắn từ từ xoay lại, cầm uất nhìn mình, “Hoặc, anh có thể chọn giết tôi trước.”

“Anh... Anh Thần!!!” Tô Tiến nghiêng rặng trèo treo. Người đàn ông này đã tính hết từ trước, còn hắn thì có danh phận gì mà đòi nổ súng với y? Kể cả có giết y, cũng đừng hòng thoát khỏi căn biệt thự này. Còn Ân Thần Bắc, muốn giết hắn chỉ cần một lý do này là đủ, đến khi đó, hắn sẽ chết vô nghĩa. Người này... Người này đã không còn là đại ca luôn luôn nghĩ cho các anh em bang phái nữa rồi, giờ trong lòng y chỉ có một người duy nhất, là thằng *** họ Diệp kia!

Chậm chậm giơ súng lên trời, rồi hắn ném mạnh xuống đất, “Anh Thần, nếu anh vui, cứ bắn chết tôi luôn đi!”

Tay Ân Thần Bắc chỉ khẽ nháng lên, khẩu súng đã mất tầm. Y cúi xuống nhặt súng trả Tô Tiến, “Tôi chỉ rời bang, không phải giải tán mọi người, anh cần gì phải vậy?”

Tô Tiến im re, mắt rừng rực lửa giận.

Ân Thần Bắc quay người, lại một khoảng trầm tựa thể chưa có gì xảy ra, y nói, “Tôi sẽ không làm việc đầu voi đuôi chuột, mặc dù rời bang, cũng phải sau khi bàn giao xong xuôi mọi công việc mới rời. A Tiến, anh hãy nghĩ rằng, cóm hiện nay đang điều tra tôi sát sao, nếu tôi mất tích sẽ giúp bang lẫn công ty dời sự chú ý, cam đoan mọi người có thể vượt qua giai đoạn khó khăn hiện tại, đó là thứ nhất.”

Bàn tay luôn nắm chặt suốt giờ của Tô Tiến lúc này đã thả lỏng đôi chút, “Rõ ràng anh chỉ vì Diệp Vân Sắc! Nó... Nó đã gây ra nhiều chuyện tây trời, vậy mà anh Thần lại chần chừ cho nó, còn rũ bỏ cả gia nghiệp vì nó, anh... có thấy đáng không?!”

“Cậu ấy quả thật là nguyên nhân thứ hai để tôi ra đi.” Y không phủ nhận, nói xong câu này, y vút đầu mẩu thuốc lá đã hút hết. Tầm mắt y phóng về phía cửa sổ như không như có, chàng trai trẻ tuổi kia vẫn đang ngồi giữa biển hoa vàng, khung cảnh hoàn mỹ tưởng chừng nằm mơ, khóe miệng y không nén được nụ cười, “Giữa tôi và cậu ấy là một món nợ tội tệ, nếu vẫn ở đây, có dùng cả đời cũng vẫn không minh bạch, chỉ bằng đến một nơi chỉ có hai người chúng tôi, gỡ bỏ từng khúc mắc một.” Giọng y dịu dàng đến ngay cả bản thân y cũng không phát giác, “Có lẽ đến lúc đó, sẽ minh bạch cũng nên.”

Tô Tiến thừa nhận, đây là lần đầu hắn bắt gặp biểu cảm dịu dàng nhường vậy ở Ân Thần Bắc. Có gì đó đang lặng lẽ cải biến y... Diệp Vân Sắc, mày đúng là đồ yêu tinh!

“Anh Thần, mọi người đều nói đừng nghe phò kể chuyện, nó còn chưa kể gì với anh, anh đã tin răm rắp, liệu có sợ nó cắn lại anh không? Anh đừng quên nó là con rắn đang ngủ đông, một khi thức tỉnh, nó sẽ cắn chủ nuôi của nó trước!”

Ân Thần Bắc nhú mày, “A Tiến, chúng ta bàn việc nghiêm túc, tôi không muốn nghe anh thóa mạ người khác.”

Tô Tiến tức tối giậm chân bình bịch, “Được thôi, tôi thóa mạ người khác, là tôi sai! Giờ thì chúng ta lùi cổ nó đến đây, xem nó có chịu đi theo anh không, xem nó có thể thích lại anh không! Anh Thần, nếu Diệp Vân Sắc có thể khẳng định trước mặt tôi là nó sẽ đối xử tốt với anh cả đời, Tô Tiến tôi chấp nhận ngay! Mẹ kiếp, tôi sẽ chấp nhận ngay!!! Thù, tôi không báo nữa, anh và nó thích đi đâu thì đi, tôi đảm bảo không thêm đánh nữa cái rắn! Được chưa???”

Rốt cuộc mặt Ân Thần Bắc đã sầm đi.

Y đối diện với Tô Tiến, cảnh xuân sau lưng có tinh lạnh bao nhiêu cũng không xua đi được rặng mây xám xịt trên mặt y. Y gần khê, với giọng điệu chùng như có thể đóng băng mọi thứ, “A Tiến, anh không tự biết, mình đang quá đà hay sao?”

Câu tiếp theo của y chẳng cần nói cũng biết: Nói thêm câu nào nữa, đừng trách tôi không khách sáo.

Tô Tiến đoán được phản ứng của y, nhưng không ngờ y chẳng hề nể tình hắn, lập tức cứng người, nổi hận này thật sự không gì có thể xoa dịu.

Hắn há mồm hít sâu, hai cánh mũi phập phồng. Ân Thần Bắc cầm một bức thư thấy cho hắn, “Đọc đi.”

Tô Tiến bắt lấy, vừa mở thư, mặt đã thất sắc, “Anh Thần, đây là... Anh... Anh có ý gì?”

Y ngả lưng vào ghế đệm, thong thả nói, “Tôi còn lý do thứ ba, tôi đã tìm được người thay thế vị trí mình. Có người đó ở đây, tôi đã có thể buông tay.”

“Là ai?!”

“Là anh.”

“... Không, không thể nào!”

“Có gì mà không thể? Bức thư anh cầm đã nói rõ hết.”

Toàn thân Tô Tiến run bần bật. Đây là điều hắn chưa từng nghĩ đến, hoặc là, hắn cũng từng nghĩ đến, song suy nghĩ ấy xuất hiện chớp nhoáng rồi luôn lập tức biến mất ngay trước khi hắn tự rửa sả mình, rồi sau đó hắn sẽ lau mồ hôi túa ra bởi ý nghĩ ấy của bản thân. Hắn chưa bao giờ mơ tưởng có thể đạt được vị trí này.

Ân Thần Bắc mới ba mươi tuổi, trong bang, muốn danh tiếng y có danh tiếng, muốn tài hoa y có tài hoa. Nếu trước kia ai mà dám nói y thoái ẩn, hắn nhất định sẽ bắn nát sọ kẻ đó. Thế nhưng bây giờ... bây giờ... Hắn đưa tay vuốt ngực, co chân quỳ xuống trước mặt Ân Thần Bắc, “Anh Thần...” Đây là nghi lễ trọng đại trong bang, biểu cảm trên mặt hắn trở nên nghiêm trọng, “Bản lĩnh Tô Tiến thua kém anh quá nhiều, xin anh đừng hành động theo cảm tính, càng cầu xin anh đừng rời khỏi bang.”

Đây là phản ứng đầu tiên sau khi hắn nghe thấy ý định của Ân Thần Bắc, lúc này đã thoát thành lời. Kỳ thực hắn sợ Ân Thần Bắc đang lấy chuyện này để thử mình. Tham vọng soán ngôi chủ là tội danh kiêng kỵ nhất. Hắn cuống lên, khắp mặt khắp trán đều đầm đìa mồ hôi.

Ân Thần Bắc chỉ thong thả mà rằng, “Anh thấy tôi là người hành động theo cảm tính?”

“Vậy xin anh Thần hãy rút lời vừa nói lại, anh chưa nói gì cả, A Tiến cũng chưa nghe thấy gì cả, chúng ta... hãy bàn bạc kỹ hơn... Chuyện thẳng họ Diệp, có thể tạm... tạm gác lại...”

Y bật cười, đứng lên kéo hắn dậy.

“A Tiến, tuổi anh cũng không kém tôi mấy, rất nhiều chuyện tôi làm được, anh cũng làm được. Chủ yếu là sửa lại cái tính này của anh thôi, mới chuyện cón con mà đã quỳnh quáng như bỏng đất, thì về sau sao có thể giữ mình trấn tĩnh? Nên nhớ, làm đại ca thực chất đơn giản lắm, chỉ cần ghi lòng tạc dạ bốn chữ này là đủ: Thâm sâu khó lường, khi đó tất cả đều sẽ trở nên dễ dàng giải quyết.” Đến đây, y cười hả dạ, “Tháng sau thông báo chính thức, tôi đã quyết định thì sẽ không rút lại. Thế nên, ta hãy uống một ly vì chuyện này, nhân tiện ném thử chai rượu kia có đáng tiền không. Nào, A Tiến, sao còn thộn mặt ra đó?”

A Tiến cúi gầm, “Anh Thần, tôi thật sự không làm được đâu, anh đổi ai khác đi.”

Y đâm lên ngực hần, “Không chí tiến thủ, vô tích sự.”

“Vâng, tôi vô tích sự...” Hần ỉu xiu, “Anh Thần khoái trá đưa người đi, quẳng lại trọng trách to tướng cho tôi, tôi không gánh nổi, cũng không gánh nổi ngần ấy mạng sống của các anh em.”

Ân Thần Bắc nghiêm túc nhìn hần, lát lâu sau mới bảo, “Được, hôm nay tôi có hơi vội vàng, chưa cho anh thời gian chuẩn bị. Thế này đi, anh cứ về nghỉ, đằng nào cũng có một tháng, đến lúc đó trả lời lại tôi cũng chưa muộn.” Tô Tiến thấy y chịu buông tha mình liền cảm kích cười với y. Ân Thần Bắc lại nói, “Đừng tưởng bỏ, e rằng lúc ấy vẫn sẽ quẳng trọng trách lại cho anh thôi. Một tháng là để anh tập cho quen, sau này tôi đi là đi, đừng trách tôi không dạy anh.”

“A?” Tô Tiến thiếu điều ngất xỉu tập hai, “Anh bắt tôi học trong một tháng?”

“Ngắn quá hay sao? Bình thường anh đi theo tôi để làm cảnh?”

“Anh Thần, tôi... tôi...”

“Rồi rồi, quyết thế đã. Lải nhải nữa tôi đá ra ngoài.” Y ném dụng cụ mở rượu cho hần ý nhắc hần rót rượu, “Uống xong ly rượu này, anh có thể đi.”

Lúc rót rượu, Tô Tiến trông thấy Diệp Vân Sắc. Cậu đứng dậy khỏi ghế, gió thổi tung cánh tay áo sơ mi của cậu như là cậu sắp bay đi. Hần ngoảnh lại nhìn Ân Thần Bắc, “Nó bình phục nhanh thật.”

“Thì đúng rồi, công tôi chăm bẵm thế cơ mà.” Y cười nhàn nhạt, có phần đắc ý.

Tô Tiến thầm chửi bậy lần hai trong lòng.

Ân Thần Bắc uống hết rượu, Diệp Vân Sắc cũng đã xoay người, đi ngược chiều ánh nắng, ánh mắt cậu nhìn về hướng khác, căn bản không buồn liếc sang đây nữa cái. Y cảm giác mỗi bước chân cậu đều đang giẫm lên tim mình, bèn hít sâu một hơi, bảo với Tô Tiến, “Anh về đi, tôi còn có việc.”

Tô Tiến nhìn y, tự mình tổng kết, thế nào gọi là bản mặt dã thú, chính là đây chứ đâu.

Hần đứng dậy cáo từ. Chưa chờ hần ra ngoài, Ân Thần Bắc đã chống tay lên bệ cửa sổ nhảy ra, đi về phía Diệp Vân Sắc.

Tô Tiến tiếp tục chửi bậy lần ba.

Diệp Vân Sắc thấy người đàn ông kia đang bước về hướng mình. Ánh dương chói chang, cậu phải nheo mắt theo phản xạ, y đã giơ tay che cho cậu, “Trời đẹp thế này, muốn đi đâu hóng mát không?”

Hóng mát? Một đề nghị hay, cậu ở đây sắp chán thành bệnh rồi.

“Tôi không có ý kiến.” Cậu đáp, “Nhưng mà anh định đi đâu?”

“Ừm...” Y ngâm nghĩ. Hai người đàn ông trưởng thành đi dạo phố thì hơi bị kỳ quặc. Đi ăn chẳng? Song ăn giờ này cũng không ổn. Chả lẽ đi công viên, đi khu vui chơi như trên phim? Thôi thôi. Y cầm tay cậu, “Hóng mát thì hóng mát, nghĩ nhiều làm gì, thích đi đâu thì đi.”

Cậu rút tay phải quần áo, “Tôi về phòng thay đồ.”

“Ừ.” Y hào phóng đồng ý, “Anh ra ga ra lấy xe.”

Sự thật chứng minh, trời này quả nhiên hóng mát là hợp nhất. Ân Thần Bắc lái chiếc Chevrolet Corvette(7) cũng là chiếc xe đứng tên Diệp Vân Sắc, tuy nhiên cậu không thích loại xe mã lực lớn đình tai nhức óc này

nên đó giờ chỉ khóa ở ga ra, ngược lại, Ân Thần Bắc thường xuyên lái nó, thành thử y nắm rất rõ công năng của chiếc xe.

Xe phóng như bay trên đường, từng con phố chạy ngược chiều ở vận tốc cao nhất khiến cả hai sinh ra khoái cảm bất kịp tốc độ. Nhắm mắt, gió như đang chạy đua với bạn, khiến bạn khao khát được vọt đến nơi tận cùng thế giới. Tâm trạng Ân Thần Bắc khá tốt, quay sang nhìn Diệp Vân Sắc, cậu chống một tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, tóc bị gió tốc ngược về sau, để lộ đường nét khuôn mặt càng thêm thanh tú nao lòng, mê hoặc người ta muốn được hôn lên.

Điểm không hoàn mỹ nhất là hơi ngột ngạt. Ân Thần Bắc nghĩ một lúc, bèn lớn giọng hỏi cậu, “Nếu không đau đầu, anh lái xa một chút được chứ?”

“Tùy anh.” Tiếng cậu truyền qua gió đến tai y, y mỉm cười, giảm ga, phóng nhanh đến khu vực sâu uất.

Mấy tháng rồi Diệp Vân Sắc mới được thấy các tòa cao ốc san sát, cảnh vật những tưởng quá đổi bình thường mà nay lại mang cảm giác thân thuộc dường vậy. Ân Thần Bắc giảm tốc độ, muốn tận hưởng thời gian hai người đi chung cùng nhau nhiều thêm, thỉnh thoảng, sẽ giới thiệu vài nơi thú vị cho cậu. “Cửa hàng CD này có thể mua được toàn bộ đĩa nhạc xưa nhất nước Mỹ, có lần anh lục lọi ở đây được hai túi đầy, giá cả phải chăng, không có chuyện chém giá cắt cổ.”

“Chẳng phải anh mang một túi đi tặng rồi đó sao?”

“À, quan trọng nhất khi mua sắm là niềm vui mua đồ thôi, còn có giữ đồ mình mua hay không, thực ra không thuộc phạm vi suy nghĩ khi đó.”

“Đúng là phong cách xưa nay của anh.” Cậu nhận xét điềm nhiên.

Hai người đi cửa hàng lưu niệm, cửa hàng quần áo, hiệu sách, Diệp Vân Sắc nán lại hiệu sách khá lâu, khi đi ra lại không mua quyển nào. Ân Thần Bắc móc ví định mua hết những quyển cậu vừa xem qua, cậu lắc đầu, “Tôi không cần mở hội sách ở nhà đâu.” Ân Thần Bắc để ý cậu dùng chữ “nhà”, đôi mắt y lập lòe tia sáng mừng rỡ.

Xe khởi động, vừa quay đầu, cậu bỗng nói, “Ban nãy thấy quyển Định Luật Murphy(8) của Arthur Bloch(9), muốn mua, tiếc là tôi không mang tiền.” Ân Thần Bắc phanh kít xe, “Để anh mua.” Giấy tiếp theo đã nhanh chóng mở cửa xe.

Nhìn y lặn lội trở lại hiệu sách, mắt Diệp Vân Sắc có vẻ đắm chiêu, hàng lông mày mảnh chậm rãi nhíu lại.

Ân Thần Bắc mua cả túi sách dày khựng, gấp rút trở về. Y không lo cậu sẽ trốn, bởi lẽ chiếc xe có gài thiết bị bảo vệ khóa mã, nếu không có mật mã, đừng hòng ai có thể mở xe hoặc lái xe đi. Kể cả y tin cậu có thể phá mã trong vòng nửa tiếng, thì y cũng sẽ mua trong hai mươi lăm phút rồi về, cốt cũng bởi y muốn xem cậu đẩy y đi là có mục đích gì.

Sau đó y phát hiện cậu ngồi im tại chỗ, úp mặt vào tay, các đốt ngón tay trắng bệch vì bấu quá chặt.

Đây là biểu hiện cậu đau đầu!

Y tức khắc ném túi sách đi, đỡ mặt cậu lên xem. Cậu đã hôn mê, không biết cả y đã trở lại, mặt cậu tái mét, mồ hôi rịn đầy mũi.

“Sao không chịu nói cho anh biết?” Y nổi giận. Diệp Vân Sắc giục như thể đang chống đỡ, “Lái xe đi, tôi không sao.”

Không sao không sao, dường như nói được câu này thì đích thực là không sao vậy. Y ngả ghế cho cậu nằm ngửa, gần từng chữ, “Đừng trách anh không nhắc em trước, em còn dám không uống thuốc, anh cho đổ hết vào miệng em!”

Cậu rã rời nói, “Lúc này... anh đừng làm ồn được không...”

Ân Thần Bắc trầm tư, xác nhận bây giờ mà đâm một cú, đoán chắc Diệp Vân Sắc mất nửa cái mạng. Đành phải lái xe về, y cầm di động gọi điện, “Gọi bác sĩ Đỗ đến, cả trợ lý người Mỹ kia của ông ta nữa. Hối thêm là ngoài uống thuốc với tiêm, còn phương pháp trị liệu nào cho cậu ấy nữa không...” Diệp Vân Sắc đột nhiên

cắn răng nghiêng người đi chỗ khác, mảng áo trên lưng ướt đầm mồ hôi càng làm cậu nom gầy yếu hơn bao giờ hết, đến mức lòng người nhói đau.

Ân Thần Bắc nghiêng răng, vứt di động, đánh tay lái, lái vào nội thành, “Anh nhớ gần đây có bệnh viện, tốt nhất đừng có tắc đường.”

Cậu nhắm nghiền mắt, gần như đã mất cảm giác đối với tình hình bên ngoài khi bị cơn đau chôn vùi.

Ân Thần Bắc không nhớ nhầm, đúng là có bệnh viện, còn là bệnh viện lớn, đủ loại trang thiết bị, chỉ cần nhìn một hàng dài ô tô đỗ trước cửa đủ hiểu có bao nhiêu bệnh nhân ở đây, mà người đến thăm bệnh thì lại càng đông đúc.

Ân Thần Bắc bế Diệp Vân Sắc lao vào phòng cấp cứu, sau khi kiểm tra sơ bộ liền được chuyển đến khoa thần kinh não. Y xem bảng tên, biết người phụ trách khám khoa hôm nay là Giáo sư Vệ Trường Luân, người Hoa, bởi vậy càng dễ trao đổi, nhất là người Hoa với người Hoa luôn luôn là dành lòng tận tâm cho đồng hương mình.

Bác sĩ Vệ mới đầu ba mươi, mặt mày thường thường, ném vào đám đông chưa chắc đã nhận ra, nhưng lưng thẳng, rộng, vừa nhìn là biết rèn luyện thể lực đều đặn, ánh mắt cũng sắc bén, lúc nhìn người rất hữu lực. Ân Thần Bắc từng nghe nói “bác sĩ tốt cũng là người giỏi thể thao”, vì nếu không có sức khỏe tốt, sẽ không thể phụ trách các ca phẫu thuật phải đứng suốt mấy tiếng đồng hồ, mà hiển nhiên bác sĩ Vệ chính là một người như thế. Khi bắt tay, y cảm thấy đối phương truyền cho mình cảm giác thả lỏng và yên tâm, thế nên căng thẳng nguôi ngoai dần, y tả lại bệnh tình của Diệp Vân Sắc cho bác sĩ.

Bác sĩ Vệ kiên nhẫn nghe, còn nghe kỹ càng. Anh ta đọc kết quả khám sơ bộ rồi hỏi cậu có muốn chụp cắt lớp gì gì đó hay không, cậu đang bị cơn đau tra tấn vẫn gắng giữ phép lịch sự cơ bản, mỉm cười với bác sĩ Vệ tỏ ý có thể, sau đó đi cùng anh ta vào phòng chụp.

Ân Thần Bắc đứng chờ bên ngoài. Hành lang cấm hút thuốc, không được hút thuốc còn không được đi lung tung, thật dễ khiến người ta nổi điên. Không rõ chờ mất bao lâu, bác sĩ mới cho phép y vào.

“Bệnh nhân hình như đã chịu kích thích tinh thần rất nghiêm trọng, đau đầu là do não căng ra và thiếu ôxy, thêm nữa là ngủ không đủ nên tinh thần uể oải mới tạo nên tình trạng hiện nay của cậu ấy.” Lời này là trao đổi thẳng mặt với Ân Thần Bắc và Diệp Vân Sắc, y thì nhún mày, còn cậu thì mỉm cười.

“Nên chữa thế nào? Cậu ấy không chịu uống thuốc.”

Bác sĩ Vệ gật đầu, “Muốn thuyên giảm cơn đau đầu có thể dùng thuốc, hoặc dùng một số cách khác cũng có hiệu quả.” Anh ta nêu ví dụ, “Chẳng hạn như, châm cứu truyền thống Trung Quốc...” Mặt Ân Thần Bắc bấy giờ biến sắc.

“Chúng tôi không châm cứu đâu.” Y khẳng định.

“Anh Ân hiểu nhầm, tôi không bắt ép cậu Diệp phải trị liệu bằng châm cứu. Có vài dụng cụ trị liệu có thể giúp bệnh nhân hồi phục trung khu thần kinh, nâng cao chất lượng giấc ngủ. Nếu bản thân người bệnh giảm bớt áp lực, não sẽ được nghỉ ngơi đầy đủ, triệu chứng đau đầu sẽ thuyên giảm, chí ít cũng không xảy ra nhiều nữa.”

Ân Thần Bắc không phủ nhận bệnh đau đầu của Diệp Vân Sắc phần nữa là do cậu mất ngủ, thế nên đối tư thế ngồi, ý nhắc bác sĩ nói tiếp.

“Thế này nhé, bệnh viện chúng tôi có liệu pháp từ trường mát xa các huyết đạo. Cậu Diệp rồi, có thể thử xem sao. Đồng thời, tôi đề nghị cậu nhận trị liệu tâm lý, vì tôi cảm giác cậu đang cố áp chế nội tâm, hành động áp chế làm các cơ năng cơ thể cậu bị rối loạn, ngay cả giấc ngủ cơ bản nhất cũng trở thành vấn đề. Nếu cậu có thể chủ động thả lỏng ở thời điểm thích hợp, tôi tin cuộc trị liệu của chúng ta sẽ có hiệu quả. Dĩ nhiên, vẫn còn rất nhiều chi tiết trong đây, cậu bằng lòng trò chuyện cùng tôi không?”

Ân Thần Bắc tự giác đứng dậy, “Tôi hy vọng anh có thể chữa khỏi cho cậu ấy bằng mọi cách có thể, tôi sẽ chờ tin ở bên ngoài.”

Lần này y phải chờ hơn ba tiếng, hút tận năm điếu thuốc trong nhà vệ sinh, trời đã nhá nhem, bấy giờ mới được gọi vào lần nữa. Bác sĩ Vệ ngồi sau bàn mỉm cười lịch sự với y tỏ vẻ áy náy, “Chân thành xin lỗi anh,

vì quá trình trị liệu cần yên lặng tuyệt đối nên không mời anh vào.”

“Tôi quan tâm tình hình chữa trị hơn.” Y nói ngắn gọn.

“À, về việc chữa trị, hẳn sẽ có hiệu quả nhất định. Giờ cậu ấy đang ngủ, còn ngủ khá say.” Bác sĩ Vệ đánh mắt vào buồng nghỉ, “Vấn đề nghiêm trọng nhất của cậu ấy không phải đau đầu mà là chứng mất ngủ và vấn đề tâm lý của cậu ấy. Nhằm cải thiện trạng thái tinh thần lẫn trạng thái cơ thể giúp cậu ấy, chúng tôi quyết định dùng phương pháp phân tích tinh thần, phương pháp thôi miên và vật lý trị liệu để trợ giúp chữa trị.”

“Thôi miên?”

“Phải. À, anh đừng lo, thôi miên thuộc trị liệu tâm lý, có từ xa xưa rồi, sách y học Trung Quốc gọi là ‘trị thần’. Chúng tôi bố trí môi trường thoải mái, yên lặng cho cậu ấy, quá trình thôi miên không suôn sẻ cho lắm, ý chí cậu ấy quá mạnh, chúng tôi phải liên tục thuyết phục cậu ấy bỏ qua gánh nặng tâm lý, thả lỏng suy nghĩ, cậu ấy mới bớt căng thẳng thần kinh, hơn nữa, bệnh đau đầu của cậu ấy còn có thể thuyên giảm, đây mới là điểm quan trọng nhất.”

Ân Thần Bắc nheo mắt, “Các anh thuyết phục cậu ấy thế nào vậy? Dụ cậu ấy tâm sự vài điều muốn nói trong lòng ư?”

“Phải, xét từ góc nhìn trị liệu, buộc phải thả lỏng tinh thần mới được.” Nhác thấy ánh mắt Ân Thần Bắc có vẻ nguy hiểm, anh ta mau mắn nói, “Nhưng vì y đức, chúng tôi tuyệt đối không tiết lộ chuyện riêng tư của bệnh nhân, về điều này, anh Thần cứ an chí.”

“Thế, tôi có thể biết cậu ấy nói gì không?”

“Dĩ nhiên không thể, đây là chuyện riêng của bệnh nhân!” Bác sĩ Vệ phẩy tay, từ chối tấp lự. Ân Thần Bắc nhòai người tới, nói từ tốn, “Nhưng anh cũng nên biết, với quan hệ giữa tôi và cậu ấy, tôi có biết, cũng đâu xem là tiết lộ cho người ngoài.”

Bác sĩ Vệ ngây ra, sau đó vỡ lẽ. Đồng tính ở thời đại này đã không phải chuyện quá giật gân, San Francisco còn có Castro(10) dành cho người đồng tính, bác sĩ Vệ cũng quen văn hóa Mỹ, đương nhiên không thành kiến gì với bệnh nhân đến khám bệnh là người đồng tính. Anh ta nghĩ nghiêm túc, lại nói, “Nếu bạn đời của anh đồng ý, tôi sẽ cân nhắc đề nghị của anh. Nhưng giờ thì chưa được, vì tôi có y đức của bác sĩ.” Thoáng dừng, anh ta bổ sung, “Tuy nhiên, vì để anh chú ý đến vấn đề sức khỏe của cậu ấy, nói một vài chi tiết nhỏ nhất nói cũng được. Cậu ấy kể cha mẹ từng có hành vi bạo lực đối với mình, rồi, cậu ấy có một người bạn tốt đã qua đời thường ghé thăm cậu ấy trong mơ, đây đều là ký ức không hay cho lắm, phải không?”

“Phải rồi.” Y trầm giọng, “Nhưng chúng chỉ là quá khứ, mai này sẽ không còn quấy nhiễu cậu ấy nữa đâu.”

Y ngồi trông bên giường, chờ cậu tỉnh dậy. Khuôn mặt lúc ngủ của cậu thật yên bình, làm người ta cảm lòng không đành, muốn trút hết những từ ngữ mỹ miều nhất dành cho cậu. Y cầm tay cậu, bàn tay ấy thế mà cũng ấm, coi bộ thật sự đang ngủ rất ngon. Bất giác khẽ cười. Đang cười thì cậu mở mắt, đôi mắt đen láy, nhập nhèm. Y đưa tay cho cậu, hỏi, “Thấy sao rồi?” Cậu không cự tuyệt, nhờ y đỡ mình ngồi dậy, “Đỡ hơn nhiều, về thôi.”

Hai người cũng cảm ơn bác sĩ, thanh toán tiền khám chữa rồi cùng nhau ra về.

Sau khi họ đi khoảng mười phút, vệ sĩ bấy lâu đứng nấp một góc mới đi vào, hỏi bác sĩ Vệ một loạt câu hỏi.

Ân Thần Bắc vừa lái xe, vừa nghe thuộc hạ gọi điện thoại, “Không có gì đáng ngờ. Lý lịch bác sĩ này từ bé học gì đến đại học, đến du học rồi công tác đều rành mạch, đã vào bệnh viện này làm hơn năm, tiếng tăm tốt, trình độ cao, các luận văn đều được khen ngợi, hiện nay đang là nhân tài được chú trọng của bệnh viện...” Ân Thần Bắc không tỏ cảm xúc gì, chỉ đáp thản nhiên, “Hiểu rồi.” Đoạn nhẹ nhàng gấp điện thoại.

Diệp Vân Sắc vẫn ngấm nhìn phong cảnh ngoài cửa. Đây là lần hai cậu đi bệnh viện tái khám, Ân Thần Bắc nghĩ mỗi lần trị liệu cậu sẽ ngủ được hơn hai tiếng nên hàng ngày kiên trì chở cậu đi, dấu sao đưa đi đón về đều do một tay y hết.

Bỗng bị y chạm vào tay, y rướn đến hỏi cậu, “Tối đi ăn không? Ăn chỗ khác cho mới.”

Cậu ngừng nghĩ vẫn vợ, ngoái lại nhìn y, “Tôi không thích fastfood hay những thứ ăn không quen.”

“Đương nhiên.” Y cười túm túm, “Đi North Beach ăn đồ Ý nhé. Anh đoán spaghetti sẽ hợp khẩu vị em, còn có tiramisu tráng miệng.”

Cậu cười cười, phối hợp với ngữ khí vui vẻ của y, “Tôi không có ý kiến.”

Ngày qua ngày, Diệp Vân Sắc càng chữa càng hiệu quả rõ rệt. Cậu giờ đây đã có thể ngủ hơn bốn, năm tiếng mỗi ngày, thi thoảng tắt vài ngọn đèn, cậu cũng không cảm giác thấy, không còn hoảng sợ tỉnh lại nữa.

Song song lúc này, công việc bàn giao của Ân Thần Bắc cũng đã gần xong. Y cố gắng dời sự chú ý của cảnh sát lên mình, để bang và công ty tận dụng thời gian tẩy trắng hết sức có thể. Y gợi ý cho Tô Tiến tăng tỷ lệ làm ăn chính đáng lên, từ từ giảm bớt giao du với thế giới ngầm, tiện cho mọi người thoát thân, Tô Tiến đồng tình. Vị trí đại ca mới của hắn còn chưa ra đầu vào với đâu, mọi thứ vẫn cần nhờ Ân Thần Bắc âm thầm hỗ trợ.

Toudou Kei gọi điện mấy lần, sau thăm hỏi liền cho biết Lương Nhiễm đang ở chỗ cô, nhấn Diệp Vân Sắc không cần lo lắng. Vết thương của cậu đã lành hẳn nhưng tay trái vẫn cử động khá chậm, thật sự là đã tiêu mất một cánh tay rồi.

Cậu dùng mắt ý hỏi mình ra ngoài được không, Ân Thần Bắc chỉ thông thả đọc giấy tờ, bình thản nói, “Em nên tranh thủ nghỉ ngơi cho tốt, chuyện gì tổn sức hay tổn tinh thần đều không hợp với em.” Đại ý là gạt bỏ.

Diệp Vân Sắc chỉ thỉnh lặng, rồi dặn Toudou Kei, “Giúp tôi chăm sóc cậu bé.” Sau đó cậu không còn đề cập nữa chữ liên quan đến việc này nữa.

Mùa xuân chỉ còn lại dư vị ngẩn ngủ, đợt trị liệu của Diệp Vân Sắc cũng sắp kết thúc, mai chính là lần chữa cuối cùng.

. /.

Chú thích:

1. Lagerfeld: Thương hiệu thời trang nổi tiếng do Ông hoàng giới thời trang Karl Lagerfeld sáng lập.
 2. Merlot: Chỉ chung loại rượu vang được ủ từ giống nho Marlot.
 3. Bến Ngự Phủ: Một khu phố và là điểm thu hút khách du lịch ở thành phố San Francisco.
 4. North Beach: Một khu vực nổi tiếng với nhiều nhà hàng Ý ở San Francisco, gần phố người Hoa, bến Ngự Phủ và Russia Hill.
 5. Quần đảo Seychelles: Gồm 155 hòn đảo lớn nhỏ thuộc châu Phi nằm trên Ấn Độ Dương, được đánh giá là nơi có biển trong lành bậc nhất thế giới.
 6. Colt King Cobra
 7. Chevrolet Corvette
 8. Định luật Murphy: Một nguyên tắc triết học hài hước, nó được hiểu như sau: nếu một điều gì xấu có khả năng xảy ra thì chắc chắn nó sẽ xảy ra một cách tồi tệ nhất. Nó còn được gọi là định luật bánh bơ. Ví dụ, một chiếc bánh được phết bơ, khi rơi, mặt được phết bơ sẽ úp xuống đất.
 9. Arthur Bloch: Tác giả người Mỹ của những cuốn sách Định Luật Murphy đầu tiên.
- Bìa sách Định Luật Murphy tiêu biểu của Arthur Bloch, với chữ “wrong” bị lật ngược:
10. Castro: “Thủ đô đồng tính thế giới”, một khu dân cư ở San Francisco dành cho những người đồng tính, trở thành một trong những biểu tượng nổi bật nhất cho các hoạt động và sự kiện đồng tính.

19. Chương 19

Buổi chiều, Ân Thần Bắc nhận được điện thoại báo tin hệ thống máy tính tổng bộ phát hiện bị xâm nhập, các tài liệu tuyệt mật có nguy cơ rò rỉ, y lập tức thay quần áo ra ngoài. Bước ngang qua vườn, thấy Diệp Vân Sắc mặc áo trắng quần đen đang ngồi dưới tán cây ngô đồng xum xuê của Pháp, tay cầm sổ báo mới ra ngày hôm nay.

Ánh mắt vô tình giao nhau, y không mở miệng, cậu cũng không lên tiếng. Gió cuốn thảm lá rụng vẫn còn tươi, chuyển động vòng tròn, và rồi không biết bay về phương nào. Y tránh cậu, bước ra ngoài cổng, chợt khẽ khàng hạ lệnh cho thuộc hạ bốn con chữ vô cùng giản đơn: Canh chừng cậu ấy.

Nhưng, không thể là Diệp Vân Sắc. Trên đường, trí óc y suy nghĩ vô vàn giả thiết. Diệp Vân Sắc chẳng có lấy một cơ hội đụng vào máy tính, nơi hoạt động trong biệt thự của cậu cũng chỉ có giới hạn, khi nào Ân Thần Bắc có mặt, cậu mới được phép tự do đi chút bên ngoài, còn lại chỉ quần quanh ở vườn và phòng ngủ, ngay cả thư phòng cũng không được vào. Thế thì là ai kia chứ? Là ai có thể lợi dụng thời cơ, tấn công y ngay tại thời điểm này?

Y tổ chức chuyên gia điều tra bằng thời gian ngắn nhất. Hệ thống bị xâm nhập nhưng không bị sửa đổi hay cắt bỏ số liệu, có thể nói tổn thất rơi vào hàng thấp nhất, cũng không phát hiện có dấu vết sao chép, ắt hẳn kẻ địch vừa xâm nhập đã gặp phải hệ thống bảo vệ và truy tìm ngược, cho nên phải rút lui. Tuy vậy, cũng đủ làm mọi người hoảng hồn, Ân Thần Bắc mắng chửi đám thuộc hạ vô dụng thậm tệ. Y một mực giám sát họ lắp lỗ hồng, cài đặt thêm loạt tầng bảo vệ nữa, đến khi trời tối đen, hệ thống không còn sơ hở, y mới đứng lên về biệt thự.

Đồng hồ chỉ mười một giờ đêm, ánh trăng tinh mịn bao trùm tòa kiến trúc tinh xảo phong cách châu Âu, khắp nhà không có ánh đèn nào.

Ân Thần Bắc vừa xuống xe đã được hàng vệ sĩ lành nghề áp tới bảo vệ chặt chẽ. Quá yên tĩnh, lại càng cất giấu nguy hiểm khổng lồ, song y chỉ phẩy tay, lệnh họ lui ra.

Y không nghĩ thấy mùi nguy hiểm. Cảm giác của y, chỉ là kinh ngạc.

Bước trên thềm đá, không rút súng, đưa một tay mở cửa phòng khách.

Cả căn phòng sáng lên.

Nơi khung cửa sổ sát sàn, ánh sáng óng ánh như ngọc rơi vào lững lờ, vật dụng và đồ trang trí đều được dát lên một lớp bạc mỏng, thanh u và tịch mịch, ngỡ như là cõi mơ hư hư ảo ảo. Tiếng đàn du dương giữa buổi đêm nghe tựa tiếng thầm thì trong giấc mộng, càng nhẹ càng vang, càng trong càng vọng.

Bản Sonata Ánh Trăng của Beethoven phiêu bồng từ những phím đàn đen trắng, dường như nó chính là ánh trăng, chiếu sáng từng góc ngách căn phòng. Giai điệu êm dịu tựa thể đang suy tưởng, tựa thể đang niệm thầm, tựa thể đang chộn rộn, xao động thể nhân.

Diệp Vân Sắc ngồi trước cây đàn dương cầm, tay áo trắng tinh xắn hờ nơi khuỷu tay, tóc mái mượt mà rũ trước trán, tư thế cậu ngồi thanh lịch, đoan trang. Ánh trăng lướt qua sườn mặt chuyên chú của cậu, để lại một bóng hình mơ hồ.

Y bỗng chốc nghe nơi tim mình đau xót, lại liên tưởng đến vài câu thơ...

Em chỉ cần thoát trần thế rồi ren

Trốn vào nơi thâm kín trong tâm tưởng

Tự do chỉ tồn tại trên đất mộng

Nơi thơ ca, hoa mới nở đậm đà.(1)

Đẹp nhường vậy, u uẩn nhường vậy.

Cậu đã đàn qua chương nhạc đầu tiên, giai điệu thay đổi, trở nên dồn dập hơn. Đây là đoạn giao chuyển ngắn ngủi, nỗi niềm ưu thương, muộn sầu ban đầu dần trở nên gấp gáp. Ân Thần Bắc tập trung lắng nghe những nốt nhạc ngày càng bùng nổ dưới đầu ngón tay cậu, sôi nổi như không chịu thấu u tịch và muốn phá

tan gông xiềng, cũng lại buồn bã trầm hùng như biển cả, không thể trút ra, chỉ tự mình gặm nhấm đã lâu lắm...

Nhưng tiếng đàn đột ngột dừng lại.

Dừng ở ngay đoạn cao trào nhất, không rung động bốc lửa, không hùng hực mãnh liệt, chỉ có nỗi trống rỗng lớn lao và im bất quá đột nhiên khiến người ta khó lòng thích ứng. Dư âm phiêu đảng tựa hồ còn vẩn vít nơi sâu thẳm trái tim Ân Thần Bắc. Diệp Vân Sắc đứng lên, quay lưng về phía khung cửa ngập tràn ánh trăng và màn đêm vô tận.

“Biệt thự hôm nay, tôi không bật đèn.” Cậu diêm đạm cất tiếng, âm thanh trong trẻo dường như còn thấm dư vị của tiếng dương cầm, “Vì tôi muốn thử một lần, mình còn sợ bóng tối không?”

Không, đương nhiên là không! Vì luôn có anh ở cùng em. Nhưng y lại hỏi, “Kết quả?”

“Như anh thấy đấy.” Cậu đáp.

Nơi tim vừa đau buốt, vừa chua chát, vừa nhung nhớ.

Vừa thiết tha không thể kiềm lòng.

Y giơ tay, hình như muốn xoa lên gương mặt cậu, cuối cùng chỉ dừng trên nắp đàn, khép nó lại rồi chậm rãi bảo, “Đi ngủ đi.”

Cùng cậu đi về phía phòng ngủ.

Ánh trăng rơi trên bờ vai cậu, mê hoặc y muốn được ôm, được hôn... sau cùng lại không thể làm gì cả. Nhìn cậu nằm gọn trong tấm chăn, y nói khẽ, “Tối mai, anh chở em đi ăn, nhân tiện có chuyện cần nói với em.” Không chờ trả lời, y đã bỏ đi.

Diệp Vân Sắc mở mắt nằm im trong bóng tối, ánh trăng dần chìm thân xác, tiếc rằng dù thế nào cậu cũng vẫn phải giữ tỉnh táo.

Ân Thần Bắc ngủ dậy là lúc tám rưỡi. Hôm nay y phải qua công ty giải quyết cổ đông gây rối. Điện thoại vang dai dẳng báo hiệu Tô Tiến gọi điện, y nghe máy nói qua loa vài câu rồi đi thay quần áo, đánh răng rửa mặt.

Dưới nhà ăn đã thấy bóng Diệp Vân Sắc ăn mặc gọn gàng, ngồi dùng bữa sáng, thấy y đi xuống liền gật đầu, “Lát nữa phải đến chỗ bác sĩ Vệ, xe chuẩn bị xong rồi.”

Ân Thần Bắc ăn sáng nhanh chóng, bảo với cậu, “Hôm nay anh không đi cùng em được, để A Khôn và Giang Khải đi với em. Anh có chuẩn bị quà biếu bác sĩ Vệ, cảm ơn anh ta đã chữa trị nhiệt tình.”

“Chỉ hai người họ thôi?” Cậu nhướn mày.

“Đằng sau còn nhiều xe đi cùng.” Lau sạch tay, y xoa xoa tóc cậu, “Khám xong thì về sớm, đừng quên hôm qua anh hẹn.”

Cậu làm thỉnh một lát, cười mỉm, “Biết rồi.”

Ân Thần Bắc đứng dậy ra ngoài, sau đó lại ngoái đầu, ngoắc tay, “Tiểu Diệp.”

Cậu đành đi tới.

“Hay khám xong, em cũng đến công ty đi.”

Ân Thần Bắc như vậy thật là hiếm thấy. Cậu chỉ chỉ vệ sĩ ngoài cửa, “Anh đã không nỡ đi như thế, chỉ bằng đi bệnh viện với tôi.”

“Bây nào, anh làm gì có thời gian.” Y phì cười, rất muốn hôn cậu một cái, song ngại nhiều người, nhiều việc, đành phải thôi, “Thế nhé, nghĩ xem muốn ăn gì, tối cùng ăn với nhau.” Lúc này y đi thật.

Cậu đứng ở cửa trông theo bóng y rời đi, mới nói với hội Giang Khải, “Chúng ta cũng đi thôi.”

Trong tòa cao ốc bốn mươi tầng, Ân Thần Bắc và các thành viên hội đồng quản trị đang họp, cạnh y là Tô Tiến đang giao từng xấp giấy tờ đã chuẩn bị ổn thỏa vào tay. Đúng lúc này điện thoại trong túi quần rung rung, hấn khom lưng với Ân Thần Bắc, lui đi nghe máy.

“A lô?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng lo lắng, “Anh A Tiến hả? Giang Khải đây, giờ anh có đi đâu được không?”

“Sao thế?”

“Có việc!”

“Mà đang họp.”

“Ai da, là việc gấp!”

Tô Tiến nghe thấy cả tiếng giày da qua lại hỗn độn, hình như có rất nhiều người đang xông xáo gì đó, liền nhảu nhó, “VẬY chờ chút, tôi báo với anh Thần một tiếng.”

“Đừng đừng A Tiến!” Giang Khải vội vã ngăn lại, “Không thể để anh Thần biết, anh cứ ra ngoài đi, coi như tôi van anh, nhanh nhanh!”

Giang Khải luôn trấn định, cẩn trọng, rất được Ân Thần Bắc coi trọng trong bang, vậy mà hiện tại giọng cuống quào, chặc chặc đã xảy ra sự cố nghiêm trọng. Hấn hít một hơi, nói nhỏ, “Thế chờ đó.” Thừa dịp các cổ đông đang bu quanh Ân Thần Bắc cãi cọ nhốn nháo, hấn mở cửa ra hành lang.

“Nói đi, làm sao?”

“Anh... Anh A Tiến.” Giang Khải lắp bắp, “Anh Tiểu Diệp, đâu mất rồi.”

Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà lỡ tai Tô Tiến không nghe được âm thanh nào nữa, tựa thể hấn đang tự hỏi một câu, có chắc không đó, rồi câu trả lời lập tức xô hấn ngã vào nước lạnh. Hấn đỏ khốc đỏ cười, bàn tay siết chặt di động theo bản năng, mồ hôi vã ra.

Giang Khải bên kia thì la lối, Tô Tiến lại chỉ thì thào, “Ban nãy anh Thần còn bảo, anh ấy sắp đi với Diệp Vân Sắc, hai ngày nữa...”

Hấn chợt nhớ đến vẻ dịu dàng toát ra từ đáy mắt y khi đưa bản đồ cho hấn xem. Quần đảo Seychelles... Nhà cửa cũng gần xong rồi... Diệp Vân Sắc lại chạy trốn mất tiêu!!!

Ha, ha ha ha... Hấn đột nhiên phá ra cười, tựa đầu vào bức tường lạnh lẽo, “Chó chết!” Hấn chửi, “Nào anh Thần ứng nước mới đi tin nó!”

Song, nếu anh Thần biết thì sẽ thế nào? Sẽ sốc? Thất vọng? Ân hận? Giận dữ?

Thế nào cũng được, miễn là đừng có giận quá hóa điên là được!

“Tụi bây... không định báo cho anh Thần à?”

“Anh đừng trêu tôi, tôi nào dám!!!” Giang Khải sợ đến nổi sụt sịt, “Anh A Tiến à, anh cứu bọn tôi với, giờ mà báo cho anh Thần biết, anh ấy lại chửi lột da bọn tôi!”

“Liên quan gì tụi bây hả?” Tô Tiến giậm chân bình bịch. Bình tĩnh, bình tĩnh! “Đã tìm kỹ chưa? Lạc nó ở đâu? Bệnh viện? Hay trên đường về?!”

“Bệnh viện. Vào thôi miên với cha bác sĩ họ Vệ kia xong, bọn em chờ ba tiếng, thấy tình hình không ổn liền xông vào, thấy mất tiêu cả hai người luôn.”

“Thế chứ lại!” Tô Tiến dầm tường, nghiêng răng ken két, “Ôn con, không biết thông đồng với thằng họ Vệ từ hồi nào rồi, mẹ kiếp thằng dê tiện!” Hấn phân phó, “Lập tức đi tìm xem bệnh viện còn đường nào khác không. Kiểm Giám đốc bệnh viện điều tra thằng khốn họ Vệ, lật ba mét đất lên cũng phải tìm ra thằng đó!”

“Anh A Tiến, các anh em giờ không dám manh động. Lũ cớm mò vào tận đây rồi, nhưng mặc quần áo bình thường, chỉ sợ mình mà tìm người, bọn chúng sẽ phát hiện ra phe mình trước.”

Tô Tiến uất gần chết! “Diệp Vân Sắc! Mày to gan lắm! Khôn hồn đừng để ông bắt được mày!” Hấn đi qua đi lại trên hành lang trong cơn giận dữ, hết như một con thú bị chọc giận, “Tao sẽ đích thân đi đi tóm nó! Không tóm được nó, họ tên tao viết ngược!”

“Anh A Tiến, chớ hồ đồ...”

Tô Tiến dứt khoát mở cửa đi vào.

Ân Thần Bắc ngẩng đầu nhìn hấn sau dãy bàn dài, thấy hấn phùng phùng lửa giận đến trước mặt mình, quăng mạnh chiếc Motorola lên mặt bàn.

“Anh Thần, có chuyện cần nói với anh đây.”

Y nhướn mày, sắc mặt trầm xuống.

Tô Tiến đứng im tại chỗ, “Tôi không định nói, sợ anh đau lòng quá hóa giận, nhưng không thể không nói! Tóm lại thà đau ngắn còn hơn đau dài, anh chuẩn bị tâm lý đi.”

Y lạnh lùng nhìn hấn, ánh mắt sắc bén ẩn chứa nguy hiểm.

Hấn nuốt nước bọt, nhấn mạnh từng chữ, “Diệp Vân Sắc chữa bệnh ở bệnh viện, trốn rồi.”

Mặt Ân Thần Bắc vẫn không có biểu cảm gì, chỉ có bờ môi càng mím chặt hơn, ánh mắt sắc nhọn hơn bao giờ hết.

Tô Tiến bị y trừng phát sợ, thấy mọi người xung quanh há hốc mồm vì câu này, không khỏi nhẹ giọng, “Anh Thần, việc này... việc này cũng đoán được từ sớm, nó không hề có ý định sống với anh, nó đã muốn chạy trốn từ lâu...”

Ân Thần Bắc bỗng bật cười.

Tô Tiến còn tưởng mình hoa mắt, nhưng quả thật Ân Thần Bắc đang cười, lại còn là cười rất suông sã...

Hấn không bỏ lỡ mất cái thờ dài chỉ trong tích tắc của y.

Y cười, nói với Tô Tiến đứng tám chữ, “Chuyện ngoài ý muốn, vốn hợp tình lý.”(2)

Tô Tiến sững người.

Ân Thần Bắc cầm di động, bấm số liên tiếp, “Tìm bằng được Diệp Vân Sắc ở San Francisco cho tôi, tốn giá nào cũng được.”

“A Thần!” Các cổ đông can ngăn, “Việc cấp bách hiện nay là cứu công ty đang trên bờ sụp đổ!”

Y chỉ tai diếc mặt ngơ, lạnh lùng lặp lại một câu, “Nhớ kỹ, tốn giá nào cũng được.”

Dứt lời, y đứng dậy bước nhanh về phía thang máy, “Chuẩn bị xe, tôi tự lái.”

Cửa thang máy vang “đỉnh”, mở ra, một thuộc hạ toát mồ hôi chạy đến, “Anh Thần, có chuyện rồi!”

Ân Thần Bắc dừng chân như bị đóng đinh, “Nói.”

“Tiểu thư Toudou Kei bị cóc bắt rồi! Mười phút trước!”

Hoàn toàn hỗn loạn.

“Tội gì?” Có người cuống quýt hỏi.

“Chuyện làm bằng chứng giả cho lão gia Toudou trước đó bị lộ tẩy, xét nghiệm DNA giả bị gửi đến Sở Cảnh sát, sổ sách tài vụ bị nộp hết!”

“Sao có thể, sao có thể...” Môi Tô Tiến giật giật, lòng càng trĩu nặng. Ân Thần Bắc từ từ quay đầu, quét mắt qua những gương mặt đang ngây như phỗng.

Lát lâu sau, y mới cười khùng khục, “Cậu ấy đúng là giỏi thật.”

Ân Thần Bắc nhanh chóng liên lạc tìm cách cứu viện Toudou Kei, tuy có hơi trái ý y, song giờ đây bản thân lẫn nhà Toudou đã bị buộc chung một gút, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, một khi nhà Toudou rớt

đài, kẻ sa lưới tiếp theo khả năng cao chính là y, huống chi y còn bị cảnh sát bắt thóp nhiều nhược điểm. Nhưng, nói thì dễ, làm mới khó.

Chuyện Toudou làm giả chứng cứ lần trước đã bị vạch trần, thường thì xã hội thượng lưu khi gặp chuyện này sẽ phải dùng một tấm vải to để che nhục, một khi bị giũ ra thì đừng mong có chỗ nào hay ho. Ân Thần Bắc giờ mới thấy Toudou đã đi nước cờ sai lầm cỡ nào, giấy xét nghiệm giả, chứng từ giả chỉ trong một đêm đã trở thành bằng chứng phạm tội của cô, luật sư chỉ có thể can thiệp vào xin giảm nhẹ mức án, chứ mọi con đường tạm tha hay nộp tiền bảo lãnh đều bị cấm.

Đúng lúc này Diệp Vân Sắc lại như bốc hơi khỏi thành phố, cùng mất tích với cậu là Giáo sư Vệ Trường Luân khoa thần kinh não, Ân Thần Bắc không thể ráp nối hai người này làm một. Họ chỉ gặp nhau một thoáng ngắn ngủi, nhưng y biết mình đã sơ sễ rồi. Y đã xem nhẹ tính phức tạp trong thân thể Vệ Trường Luân lẫn quyết tâm bỏ trốn của Diệp Vân Sắc. Y vẫn tưởng cậu sẽ ở lại cạnh y để quyết đấu, không hề nghĩ nửa chừng cậu lại chạy đi.

Ba, bốn ngày ròng, vẫn không có lấy một tin của Diệp Vân Sắc. Ân Thần Bắc cho gọi Tô Tiến, lệnh hẩn tạm thời ngừng điều tra Diệp Vân Sắc, thay vào đó đi tìm một người khác.

Lương Nhiễm.

Chỉ cần tìm được Lương Nhiễm, kiểu gì Diệp Vân Sắc cũng tự giác xuất hiện. Mắt Tô Tiến sáng ngời, “Anh Thần kè hay!”

Nhanh chóng, đã thu được tin tức về Lương Nhiễm. Khi Tô Tiến vừa ra khỏi công ty, thuộc hạ đã gọi điện báo, “Phát hiện Lương Nhiễm ở phố người Hoa, có qua đó không?”

“Lại chả qua!” Tô Tiến cười thâm độc, lên xe, giẫm mạnh ga.

Tiếp tục có cuộc gọi đến, “Anh A Tiến, hai phút trước có người đón Lương Nhiễm đi rồi, nhìn dáng người rất giống anh Tiểu Diệp.”

“Mẹ kiếp!” Tô Tiến nhổ nước bọt. Ông còn đang tìm nó đây, nó tự dâng mình vào miệng hổ! “Bao vây nó, không bắt được nó cả lũ đâm đầu xuống cống chết đi!”

Toàn thân như muốn vọt lên! Hẩn sờ khẩu Beretta M92SB(3) giắt bên hông mình, mong chờ mười ba viên đạn trong đó sẽ bắn thủng não Diệp Vân Sắc.

“Cần báo cho anh Thần biết không?”

“Không.” Hẩn gạt phắt. Đùa gì hử, bây giờ mà báo cho Ân Thần Bắc khác nào thả một con đường sống cho Diệp Vân Sắc? Hẩn rống lên, “Chuyện tối nay không được phép lộ ra ngoài, nếu lọt vào tai anh Thần, tao giết!”

Ba chiếc xe, mười hai đèn xe, hệt như con thú dữ đang dẹt lưới chờ thời khắc đi săn. Xe chạy đến một tuyến đường một chiều, thành linh có một chiếc xe phóng vút ra từ hướng đối diện, Buick đen bóng, lao đi như mũi tên.

“Mẹ thằng kia, chán sống à?” Tiểu Triệu hạ kính xuống chửi đồng, lại đột nhiên sững người, “Anh A Tiến!” Hẩn hét, “Là Diệp Vân Sắc!”

Tô Tiến ngẩng phắt đầu lên, “Đuổi theo!” Hẩn phun ra hai chữ.

Ô tô vòng đầu rít lên âm thanh ma sát the thé, khi Buick lướt qua chiếc xe cuối, hai cánh cửa xe gần như cọ sát vào nhau. Người trong xe chìa súng bắn đoàng đoàng, song xe lái quá nhanh, chỉ trong tích tắc đã chỉ còn chấm đen nho nhỏ. Tô Tiến đập đùi Tiểu Triệu, “Để tao lái!” Người đã nhào sang ghế lái, hai người phối hợp nhau chuyển chỗ ngay trong không gian chật chội.

Xe Diệp Vân Sắc chạy về hướng Bắc.

Các xe cộ đang lưu thông trên tuyến đường một chiều chưa từng gặp xe nào đã lái ngược chiều còn phóng bạt mạng như vậy, ai nấy cũng dạt ra tránh đường. Buick chạy dẫn đầu, theo sau nó là Mitsubishi định húc dít, Buick đột nhiên đánh vòng, xe Mitsubishi trượt bánh, bốn người ngồi trong xe lắc lư.

Chạy kề bên là một chiếc mũ trần, mũ xe mở ra, có kẻ giương súng đứng lên. Còn chưa ngấm tia hồng ngoại, “Cẩn thận!” Người ngồi dưới đã gào lên, “pằng” một tiếng, đạn bắn ra từ chiếc Buick trúng ngực trái hắn, cả người cả súng ngã văng khỏi xe.

“Thằng – chó!!!” Tô Tiến chửi bậy, cũng kệ xác dòng xe đang phóng băng băng bên cạnh, hắn hạ kính xe, chìa súng bắn tới tấp, Buick lạng lách tránh đạn, đuôi xe trúng đạn vỡ nát. Tô Tiến hồ hởi, toan nã thêm đạn, Tiểu Triệu đột ngột ấn đầu hắn xuống, một viên đạn bay sượt qua đầu hắn.

“Bỏ ra!” Hắn gào lên, vung tay, tính chui ra bắn tiếp. Đúng lúc này, kính chiếu hậu bỗng dưng vỡ toang, mảnh thủy tinh bay tán loạn, mặt Tô Tiến bị quệt vài đường máu. “Anh A Tiến đừng bắt cấn!” Tiểu Triệu giữ chặt hắn, kéo hắn vào xe.

Tô Tiến chùi máu trên mặt, giờ thì hung hăng mấy hắn cũng không dám liều lĩnh lao lên nữa. Hai trước xe chạy trước đều không đối phó được với xe Diệp Vân Sắc. “Dồn nó vào đường cùng, xem nó chạy được đi đâu?” Hắn nghiêng răng ra lệnh. Chẳng mấy chốc đã gần hết con đường, chiếc Mitsubishi phóng hết tốc lực cuối cùng chặn đầu được Buick. Vừa ló súng ra chuẩn bị bắn, Buick lại quẹo phải, phóng vào một ngách nhỏ.

“Được! Chặn ngách!”

Ngách đường chật hẹp này đều rải nhựa, hai bên vỉa hè là các cửa hàng cửa hiệu đóng cửa. Tô Tiến bấm bộ đàm, “Súng của nó không còn nhiều đạn, vòng hướng khác chặn đầu nó!” Còn chưa ra lệnh xong, ba chiếc xe chạy trước đã đụng nhau.

Không chỉ có tiếng xe và xe va chạm chói tai, còn có đạn tóe lửa bắn ra không ngừng. Buick tuy linh hoạt nhưng vẫn không tránh khỏi số phận bị chặn đường tại đây. Lại thêm vài tiếng súng, cửa kính vỡ loảng xoảng đan xen với tiếng người kêu la, không rõ là bên nào đang chiếm lợi thế. Tô Tiến phi xe tới đầu đường, đây là lỗ hổng cuối cùng, chỉ cần bịt lại, kể cả Buick có lắp thêm cánh cũng dừng hồng bay. Nào biết trong cái chớp mắt thoáng qua, Buick nghiêng thân xe, chỉ ma sát mặt đường bằng bánh trái, khéo léo thoát khỏi thế bao vây của Tô Tiến.

Ba xe mười một người, đều trợn mắt trước màn này. Mitsubishi phanh không kịp, suýt nữa húc vào đầu xe Tô Tiến. Tranh thủ lúc các xe kia vướng nhau, Buick bứt lên, từ cửa xe chìa ra nòng súng, “bùm bùm”, cả chiếc Mitsubishi lẫn mũ trần đều chấn động. “Nổ bình xăng!!!” Bốn, năm người cùng lúc hét thảm thiết!

Tô Tiến đập lên vô lăng, “Nhảy khỏi xe mau!” Vừa hét, vừa đạp cửa xe nhảy ra. Tiểu Triệu toan làm theo, đã có một quả cầu lửa trùm lấy đầu hắn, hắn chỉ kịp hét to, lặn lộn ngã ra ngoài, giãy giụa mấy cái, rốt cuộc không đứng được nữa. Toàn ngách đường đã biến thành biển lửa, ba chiếc xe đều thi nhau cháy, những người còn sống không bắt động thì cũng bị sặc khói hôn mê. Tô Tiến bảo hộ đầu lui vào một góc tường, cố gắng đứng lên, trong quầng lửa lóa mắt bỗng thấy một người đứng trước mặt hắn, cất lên giọng nói quen thuộc, “Tô Tiến, hạ súng đầu hàng đi.”

Diệp Vân Sắc!

Tô Tiến siết chặt nắm đấm, răng nghiêng vào nhau ken két ken két, chốc chốc lại nghe thấy tiếng đồng bọn của mình la hét. Diệp Vân Sắc đứng ở đó, con ngươi đen lầy nhìn hắn.

Cậu vẫn không thay đổi, đứng rất thẳng, nụ cười mỉm nhàn nhạt treo trên môi như thường trực, bờ vai đổ máu cũng không ảnh hưởng đến khí chất cậu. Hắn chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp nhau, cậu mặc cảnh phục đứng trong rừng, cũng là biểu cảm như thế... Chỉ có điều không gầy như hiện thời, mà ánh mắt, đuôi mày đều bừng bừng khí thế.

Hóa ra, chưa có điều gì thay đổi. Cậu làm việc cho Ân Thần Bắc, cậu gọi hắn A Tiến, cậu đi ăn đi uống cùng các anh em... nhưng từ đâu chí cuối cậu không thuộc phe họ. Cậu là cảnh sát, một ngày làm cảnh sát, cả đời làm cảnh sát.

Cậu là kẻ địch trời sinh của bọn hắn!

Hắn muốn nói vài câu cùng vị “cảnh sát” này, nên hắn lên tiếng, “Diệp Vân Sắc, mày đã phụ lòng anh Thần!” Đây là câu duy nhất hắn có thể nói ra bình tĩnh lúc này đây, để hắn không phải xô lên đấm cậu.

Diệp Vân Sắc chỉ mỉm cười một cách quái dị, nhìn hấn chốc lát, mới chậm rãi nói, “Hạ súng đi.”

Nòng súng tối om chĩa vào hấn, có không cam tâm mấy cũng buộc phải nghe theo, Tô Tiến nhổ nước bọt, cúi người đặt súng xuống, đá nó về phía cậu.

“Anh đi được rồi.” Cậu nói điềm đạm, “Về báo cho Ân Thần Bắc, giờ anh ta đã thất thủ, nếu đi tự thú, có lẽ sẽ còn đường sống.”

“Tự thú?” Tô Tiến phá ra cười, “Mẹ mày, mày coi anh Thần của chúng tao là ai? Anh ấy mà phải đi tự thú?!”

Cậu mỉm cười, không buồn tranh cãi với hấn, “Anh đi đi.”

“Được, được, tao đi. Nhưng này Diệp Vân Sắc, mày đừng vội vênh mặt, còn lâu mới kết thúc!” Hấn chậm chậm bước vài bước, đột nhiên thất sắc, nhìn ra sau lưng cậu la lên, “Anh Thần!!!” Diệp Vân Sắc cũng hốt hoảng, liền ngoái lại theo phản xạ, Tô Tiến đột nhiên nhào đến đá trúng cổ tay cầm súng của cậu.

Cậu rút lùi về sau, Tô Tiến không bồi thêm nắm đấm tiếp theo mà thò tay vào ngực rút ra một con dao sáng lóa, đâm tới. Cậu tránh trái tránh phải, Tô Tiến thì đã như con thú mất trí, “roẹt” một tiếng, cánh tay cậu bị chém trúng, áo rách, máu tóe ra.

Tô Tiến nhe răng cười, nom hung ác dữ tợn, “Mày chết chắc rồi!” Hấn gần từng chữ. Diệp Vân Sắc định thần, xé vải buộc cánh tay, theo đó cười lại nhẹ nhàng, “Vậy để xem anh có thể giết tôi ở đây không. Đến đây nào.” Cậu nói.

Tô Tiến hét lớn xông đến.

Dao của hấn rất nhanh, chỗ này lại chật chội, cậu không có cơ hội lấy được vũ khí, chỉ có thể giật lùi từng bước. Cậu không quen địa hình ở đây, lại phải đi lùi, con người Tô Tiến rút mạnh, cảm thán cơ hội tốt. Hấn vung dao vun vút, cậu càng phải rút lùi, quả nhiên vấp phải tảng đá, người thoáng lảo đảo.

Là lúc này! Tô Tiến nhào đến, đâm thẳng dao vào tim cậu, cậu chưa lấy lại thăng bằng chỉ có thể cố gắng khóa cổ tay hấn. Hấn dốc tay, mũi dao đâm thẳng xuống, đồng thời hấn gạt chân cậu, cậu khom người xuống húc hấn.

Chân hấn bị giẫm, mũi dao còn chổng chơ, cậu lật tay, chộp lấy cả chuôi cả lưỡi rồi mượn thế đẩy mạnh, con dao ngoặt lại gí vào cổ hấn, song song đó là khuỷu tay thúc vào bụng hấn, Tô Tiến nôn khan, thoát chốc mất đi gần nửa sức lực.

Cậu cướp dao khỏi tay hấn, “leng keng”, dao bị hất văng ra xa. Vai hấn bị cậu túm mạnh, hấn nghiêng rặng, mẹ kiếp ông liều chết với mày luôn! Gạt tay cậu đi, hấn lợi dụng cậu chưa kịp thu tay về liền tóm cậu bằng tất cả sức lực, toàn thân áp lên, sức cậu không bằng sức hấn, bị hấn đè chặt trên tường.

Tay trái trống hươ của cậu toan cựa quậy, tay phải Tô Tiến đã đè lên, hai chân hấn cũng khóa hai chân cậu. Hấn đang sử dụng phương pháp chiến đấu đơn giản nhất: Đọ sức! Chuyển động không linh bằng mày ư? Đã thế ông chơi lấy thịt đè người!

Bàn tay hấn tóm tay cậu bẻ mạnh, “răng rắc”, nghe rõ cả tiếng khớp xương vụn vụn. Tầm mắt cậu tối sầm đi, Tô Tiến dùng một tay giữ chặt hai tay cậu, tay kia bóp cổ cậu, cả người gồng lên. Cậu ngạt thở, bên tai là tiếng hấn rin rít, “Ông giết mày, trả thù cho anh Thần!”

Trả thù cho anh Thần? Cậu bỗng thấy buồn cười biết bao, từ từ mở mắt.

Lửa vẫn đang cháy rừng rực, cả cậu, cả Tô Tiến đều bị ánh lửa dính trên thân, gió thổi, áo quần, tóc tai hai người bay tán loạn. Cậu nhìn Tô Tiến đang quyết tâm bóp chết mình, cổ họng đau buốt, sức lực xói mòn dần dần theo ôxy cạn kiệt, chỉ nghe thấy tiếng Tô Tiến thở phì phò như thú hoang. Cậu dường như, thật sự sẽ chết ở đây...

Vài giây sau, khó lòng mà nhịn được, cậu phun ra một ngụm máu, vấy lên mặt, lên người Tô Tiến.

Hấn ngẩn ra, tay bắt thần buông lỏng, cậu chớp ngay thời cơ thoát khỏi sự kẹp của hấn, tung một đấm trúng mũi hấn.

Tô Tiến la hét, cậu đá vào dưới sườn hân, bật người khỏi bờ tường, cố gắng hít thở giảm bớt cơn đau xé nơi cổ họng. Tô Tiến lại liều chết xông đến, không thèm để ý cậu kháng cự, một lần nữa đè cậu dưới đất.

Cậu cảm thấy mình không thể có sức để mà chống đỡ. Tô Tiến dốc hết sức lực ra để giữ cậu, hân chửi rửa thậm tệ, “Thằng ***, ông giết... giết... giết mày...” Hân đâm liên tiếp xuống ngực cậu, cậu lại nôn ra máu, cuối cùng không còn sức phản kháng.

Thấy sắc mặt cậu mỗi lúc một trắng, môi đầm đìa máu, Tô Tiến cảm giác khoái trá vì trả được thù. Hân nghĩ, Tiểu Bạch ơi, tao rút cuộc trả được thù cho mày rồi... Còn anh Thần, cứ chỉ mãi mộng mơ chung giường chung chiếu, mà chẳng chịu nghĩ xem thằng *** bội bạc này có đặt anh vào lòng hay không! Tôi giết nó, giết nó rồi anh sẽ không còn xao lãng, sẽ lại tận tụy đồng hành cùng các anh em... Hân càng nghĩ, tay càng bóp chặt hơn nữa, hơi thở người bên dưới dần dần mong manh, môi đã hóa tím. Đột nhiên sau hông hân bỗng nhói.

Hân giật mình, tay phải vẫn bóp cổ cậu, trong khi tay trái vòng ra sờ. Dính, ướt... Đương nhiên là máu! Hân bật dậy, mà hai chân mềm nhũn làm hân ngã vật xuống, sau hông hân đang cắm một con dao, chính là con dao trước đó đã đánh rơi dưới đất!

Hân bàng hoàng nhìn Diệp Vân Sắc, cậu đang cố gắng tựa mình vào tường, sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển. Hân gần từng chữ, “Mày – đâm – tao?”

Cậu điềm nhiên đáp, “Anh thua rồi.”

“Thằng chó! Thằng ***!” Tô Tiến rú lên, vết thương đau đớn làm hân không chống đỡ được, chỉ có thể gục dưới đất. Cậu lẳng lặng đứng một lúc, lấy lại sức, sau đó xoay người, đi về phía xe Buick.

“Tôi đã nói sẽ không giết anh, anh giữ mạng về báo cáo cho Ân Thần Bắc đi.”

Cậu cứ thế bỏ Tô Tiến sau lưng mình, không buồn liếc hân nữa cái.

Tô Tiến nằm rạp dưới đất, thấy cậu mở cửa xe, hân đột nhiên lộ ra một nụ cười ác độc. Tay nâng từ từ, M92SB đã trong tay hân từ bao giờ, nòng súng chĩa về hướng cậu, ngón tay hân đặt trên cò súng.

Giết nó... Giết nó... Giết nóóó!!!

Tiếng súng kịch liệt ré lên. Bầu không khí tràn lan hơi thuốc súng đáng sợ. Động tác nơi tay thoáng khựng lại, cậu khẽ khàng thở dài.

Cậu lại chưa chết rồi, là may mắn, hay là bất hạnh? Quay người, thấy một người mở cửa xe chạy về phía cậu, nòng súng trong tay anh ta vẫn còn bốc khói nóng.

“Vệ Trường Luân?” Cậu nhướn mày.

“Không sao chứ?” Vệ Trường Luân ân cần han hỏi, rồi nhìn lướt xác Tô Tiến nằm trong vũng máu, “Sao không giết hân? Có biết ban này nguy hiểm lắm không?”

Cậu chỉ mỉm cười, coi như trả lời.

“Này!” Nhắc thấy cậu định ngồi vào xe như thể chưa có chuyện gì, Vệ Trường Luân giữ cậu bảo, “Vết thương phải băng bó kìa, đi với tôi.”

“Tiểu Nhiễm, cứu được chưa?”

“À, có đi cứu, ngặt nổi... không thành công.” Vệ Trường Luân ủ rũ, “Nó nhảy khỏi xe bỏ trốn rồi.”

Cậu giật mình, “Anh không nói với cậu nhóc là đi gặp tôi ư?”

“Làm gì có thời gian. Tôi vừa đẩy nó vào xe đã bị quân của Ân Thần Bắc phát hiện. Lái được một đoạn, nó cứ khăng khăng đòi nhảy xuống, không cần nổi.”

Cậu nhúu mày, không nói gì thêm.

Hai người lên xe, Vệ Trường Luân nói, “Còn tin vui nữa này, Ân Thần Bắc đã bị khởi tố, ngày mai sẽ có lệnh bắt.”

Cậu nâng tầm mắt, một ánh nhìn thần thờ vô định, Vệ Trường Luân thấy mà giật mình, gọi nhỏ, “Vân Sắc, cậu...”

Cậu nổ máy. Bầu trời quang quẻ, nơi đằng xa là triền núi thấp thoáng. Mặt đường màu chì không có biển báo chẳng biết sẽ dẫn lối về đâu, nó chỉ mê mải đuổi mình hết sức có thể, uốn lượn hết sức có thể. Ranh giới giao nhau giữa bầu trời và mặt đất hiu hắt tia sáng chen ra, ban đầu là màu chàm, rồi dần dần hóa xanh nước biển, tiếp theo nhuộm đầy sắc vàng cam...

Trời, đã sáng...

“Cuối cùng...” Cậu lẩm thầm.

. / .

Chú thích:

1. Bài thơ The Commencement Of The New Century của Johann Christoph Friedrich Schiller, một nhà thơ, nhà viết bi kịch và triết gia người Đức được mệnh danh là “Shakespeare của văn học Đức”.
2. Đây là cụm từ thông dụng bên Trung Quốc, đại loại là có những sự tình tưởng chừng bất ngờ, đột ngột phát sinh, thực tế ngẫm lại mới thấy nó hoàn toàn hợp lý, ngay từ ban đầu nó đã phải là như thế rồi.

20. Chương 20

Ân Thần Bắc nằm mơ. Trong mơ, y ngồi ở thư phòng, cách một khung cửa sổ, ngắm nhìn ánh dương rạng rỡ.

Dưới bóng râm rợn ngợp là thảm cỏ xanh mượt mà, Diệp Vân Sắc tựa lưng vào thân cây đọc báo. Nắng rơi loang lổ trên tóc, trên áo cậu, bên cạnh là những chú chim đang mổ tanh tách, đôi khi sẽ mổ lên trang báo, những lúc này cậu sẽ đưa tay, mỉm cười xua chú nhóc nghịch ngợm kia đi chỗ khác.

Ân Thần Bắc trong giấc mơ không rõ mình nở nụ cười tự chừng nào. Y mở cửa sổ, lấy một quả bóng tennis trên bàn ném đi. Quả bóng kéo theo dải đuôi ánh sáng rơi xuống tờ báo, chú chim thẳng thốt vỗ cánh bay đi, Diệp Vân Sắc giờ tay, nhẹ nhàng bắt được bóng.

Cậu ngược đầu, nơi cửa sổ Ân Thần Bắc đang nhòai nửa người ra, hỏi cậu, “Muốn uống gì không?”

Cậu ngẫm nghĩ, đoạn vẽ ngón tay vào không trung vài con chữ: L, E, M, O, N...

Chanh.

Y nheo mắt, cười bảo, “Waiting me.”

Sau đó y choàng tỉnh.

Mở mắt, thấy mình đang ngả lưng trên ghế ở ban công, không rõ ngủ quên mất lúc nào, chiếc áo vest vắt một bên tay ghế đã trượt xuống nền nhà, xung quanh u ám tro bụi.

Là quá khứ hay là hôm qua?

Ngủ khi chết lặng bởi nỗi đau, tỉnh giấc khi hạnh phúc tương lai đã cận kề...

Y vò tóc, đầu đau dữ dội, nhớ lại hôm qua mình đã uống rất nhiều rượu. Di động đặt trên bàn vang lên, y cầm nghe máy, qua vài câu, lòng đã trầm xuống.

Tô Tiến chết rồi! Người gọi điện báo cáo như vậy.

Ân Thần Bắc ngẩng đầu. Ngoài cửa sổ là vầng dương rạng rỡ không kém gì cơn mơ, mây trắng lơ lửng, gió thổi dịu dàng. Nhưng đây lại chẳng phải mơ, mắt mở to, tất thấy vẫn là sự thật...

“Xác...” Chậm rãi, y nói, “Mang về, chôn cất.”

Không cần hỏi là ai giết hắn.

Song đối phương còn cố tình nói rõ, “Bên hông bị dao đâm, sau gáy bị đạn bắn, viên đạn là Glock 19(1) chỉ cóm mới sử dụng! Anh Thần, anh A Tiến chết rất thảm!”

Ân Thần Bắc lạnh nhạt cúp máy.

Trên bàn có ly, trong ly có rượu. Y cầm nó, đổ hết rượu xuống đất, “A Tiến, tôi tiễn anh.”

Ghế bên không còn bóng hình yên lặng có phần suy tư nữa rồi, y nhìn sang, ào ào tự hỏi, “Anh phải làm gì với em đây?”

Lương Nhiễm bồn chồn ngồi trong trại tạm giam, luật sư của Toudou Kei ngồi cạnh nó an ủi, “Chỉ là tiểu thư Toudou muốn gặp cậu thôi, đừng căng thẳng quá.”

“Tôi không căng thẳng.” Nó lí nhí, “Tôi đang lo, lần này chị Toudou có bị tuyên án thật hay không.”

“Điều này...” Luật sư gõ tay xuống bàn, cười khổ, “Tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ cố hết sức.”

Cửa mở, Toudou bước vào trong bộ đồng phục nhà tù, hai bên là giám ngục áp giải. Trông cô gầy hằn đi, mái tóc xoắn buộc gọn để lộ cằm cổ trắng trẻo không có vật trang sức nào. Rửa sạch nước hoa, cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, dù cho khí thế vẫn vẹn nguyên như trước.

“Tôi nói chuyện với đứa bé này không vi phạm quy định mấy ông anh chứ?” Cô lạnh lùng liếc giám ngục. Không rõ do cô đã lột đường từ trước hay giám ngục bọn họ có thể châm chọc, họ đánh mắt nhìn nhau, “Nửa tiếng, tiểu thư, đó là thời gian dài nhất dành cho các cô.”

“Không thành vấn đề.” Toudou trả lời. Sau khi giám ngục lui đi, cô ung dung ngồi đối diện Lương Nhiễm, mỉm cười với nó, “Khỏe không, Tiểu Nhiễm?”

Ngữ điệu quá đổi thân mật, mắt nó bỗng đỏ hoe.

“Chị Toudou...”

“Ai da da, làm sao mà thành như này thế hở?”

Tay Lương Nhiễm rách một mảng lớn, mặt trầy trụa máu, tuy đã qua xử lý song thoát nhìn vẫn thảm thương hết biết. Nó cúi gầm, cắn môi tựa thể muốn giấu giếm, “Không sao...”

Luật sư Ars đáp thay nó, “Lúc chúng tôi tìm thấy nó trông còn bết hơn bây giờ, nghe đâu là nhảy khỏi xe đang lái, người ngắm xây xát nhưng yên tâm, không bị nhiễm trùng.”

“Nhảy khỏi xe?” Toudou nhướn mày, “Tôi có sắp xếp cho cậu ở bên phố người Hoa cơ mà?”

“Vâng, nhưng người của Ân Thần Bắc tìm thấy em, còn mạo danh anh Tiểu Diệp dụ em ra.” Lương Nhiễm tỏ vẻ tức tối, “Em không tin, họ lái rất nhanh nhưng vẫn không ngờ em nhảy xuống.”

Toudou cười ha hả, ngả ra sau ghế, “Giỏi! Xem ra, hai tháng huấn luyện ma quỷ từ chúng tôi giúp cậu học hỏi được khá nhiều.”

“Đương nhiên rồi.” Lương Nhiễm chân thành nói, “Em luôn biết ơn chị, chị Toudou.”

“Không, không cần cảm ơn tôi, tôi chẳng mang lại niềm vui nào cho cậu. Ngược lại, đến bây giờ cũng chẳng thể cho cậu một cuộc sống an ổn...”

“Chị Toudou, nếu không nhờ chị cứu mang chăm sóc, em đã bị tên khốn Ân Thần Bắc hại chết! Em sẽ mãi mãi không bao giờ quên ơn chị.”

“Thôi khỏi, quá khứ qua rồi, nhắc lại không ích gì.” Cô phẩy tay, quay sang hỏi Ars, “Có thuốc lá không?”

Ars đưa một điếu cho cô. Cô nheo mắt hút một hơi dài, “Sau này có tính toán gì chưa?”

“Em...?” Nó ử rử, “Em không biết...”

“Thằng ngố này, làm sao mà chẳng suy tính cho cả tương lai của mình?” Cô cốc trán nó, “Hay thế này đi, tuy tôi bị bắt nhưng vẫn còn một ít sản nghiệp bên ngoài. Để luật sư của tôi chi cho cậu năm triệu đô, cậu muốn đi đâu thì đi, được không?”

Lương Nhiễm sững sốt, bật dậy khỏi ghế, “Sao có thể?”

Cô liếc xéo, “Sao mà không thể?”

“Em...” Nó lúng túng mà không biết nên giải thích thế nào. Từ ngày được Toudou cứu, nó luôn được cô chăm sóc, cho nó nơi ăn chốn ở tốt nhất, sai người dạy nó các kỹ năng chiến đấu và trả đòn cơ bản, ngoài ra Toudou còn mời thầy về dạy nó bắn súng. Giờ thì nó thừa sức nhảy xuống an toàn khỏi ô tô đang phóng nhanh, công lớn thuộc về những bài học huấn luyện sinh tồn ấy. Toudou phải vào tù, nó không phải người có thể thích nghi hoàn cảnh quá nhanh, nhất thời thấy hoang mang, tự dừng lại nghe cô nói cho mình năm triệu đô tùy nghi sử dụng, nó không thể chấp nhận được. Vả lại nó luôn canh cánh rằng mình nợ ơn cô, càng sao có thể đồng ý?

Nó hốt tới nỗi trán vã mồ hôi. Toudou suy nghĩ, hiểu là nó đang từ chối chân thật, không khỏi phì cười, ấn nó ngồi xuống, “Tôi đưa tiền cho cậu chứ có phải đưa vạ cho cậu đâu, sợ gì?”

“Không.” Nó thật thà, “Chị đã giúp em nhiều lắm. Với cả chị cũng cần tiền, bọn em đều mong chị được thả sớm.”

Toudou búng tay, “Tiểu Nhiễm, nói tôi biết, có phải cậu vẫn không nỡ bỏ Tiểu Diệp, rời khỏi San Francisco không?”

Nó bị cô nói trúng tim đen, sắc mặt vừa tốt một xíu lại lập tức đỏ như mào gà. Có điều, nó không còn là thằng nhóc ngờ nghệch nữa, tuy xấu hổ, nó vẫn khẳng khái thừa nhận, “Vâng, em không thể bỏ anh ấy, em muốn ở bên anh ấy.”

Toudou hút thuốc, có chút thất thần. Ars vỗ vai nó, “Lương, tiểu thư Toudou đang khuyên nhủ cậu, ngẫm mà xem, có năm triệu đô trong tay, vô số cô gái xinh đẹp sẽ tự mò đến với cậu...”

Nó tức khắc ngắt lời, “Ngài Ars, sau này xin ngài đừng bao giờ nói như vậy.”

Ars vừa bĩu môi vừa nhún vai, Toudou dời tầm mắt về nhìn nó, nói bình thản, “Tiểu Nhiễm, cậu quá ngốc, hễ tin chắc điều gì là bám rịt lấy nó. Tuy nhiên, có vài việc không phải cứ tin là sẽ đạt được, không phải cứ nỗ lực là sẽ có kết quả...”

Lương Nhiễm im lìm, lát sau ngẩng lên nhìn cô.

Một cái nhìn ấy, chất chứa biết bao nhiêu quyết tâm và kiên trì.

Ương bướng đến nỗi những ai mong khuyên được nó đều có phần thoái chí.

Toudou nhìn lại nó một lúc lâu mới cười lắc đầu, “Tiểu Nhiễm, cậu đúng là... ngốc nghếch một cách dễ thương...”

Nó cũng nhoẻn cười, khóe môi nho nhỏ nhướng lên, song nỗi thống khổ vẫn chưa lui khỏi đáy mắt, “Chị Toudou, tình cảm em dành cho anh Tiểu Diệp... cả chị cũng không tin?”

Bất ngờ thay, Toudou đã nói, “Tôi tin.” Cô chống má, nhìn thẳng cặp mắt đen của nó, “Nhưng tôi tin việc Ân Thân Bắc sẽ không dễ gì buông Tiểu Diệp hơn.”

Nỗi thống khổ trong sóng mắt Lương Nhiễm càng đậm hơn, mâu thuẫn và dằn vặt choán đầy lẫn vướng mắc quá khó gỡ làm nó nắm chặt tay.

Rất hận! Rất hận!

Nó hận mình không có năng lực bảo vệ Diệp Vân Sắc, không có năng lực cho Diệp Vân Sắc tương lai, biết cậu bị kẻ khác trói buộc mà không cứu được...! Tôi phải làm sao... Day dứt, âm ứ, không cam lòng, lo lắng, “Tôi phải làm sao đây!!!”

Toudou thở dài kín đáo, cầm tay nó, nhẹ nhàng mở từng ngón tay đang bấu chặt vào nhau ra. Bị đầu ngón tay cô cọ qua lớp chai sạn nơi tay, nó hít sâu, một ý định đột nhiên lóe lên trong đầu làm nó rung lên tựa bị điện giật. Chỗ ấy là kết quả hai tháng trời nó cầm súng, da bị chai, bị rách...

Không không, mình không thể làm vậy...

Nhưng đó là biện pháp duy nhất!

Có lẽ... Có lẽ vẫn còn vẫn còn cách khác...

Đừng diên rồ, anh Tiểu Diệp còn trong tay y!

Đó là phạm pháp... Không được, không được...

Lương Nhiệm! Thằng khốn! Thằng vô dụng!!!

Quyết định bất chấp tất cả để đánh cược, nó ngẩng lên, “Chị Toudou, xin hãy giúp em một lần.”

Toudou nheo mắt, “Giúp gì?”

Đôi khi, một quyết định của bạn thường bật lên từ ý tưởng chớp nhoáng tại não bộ chứ không phải trải qua quá trình đắn đo lâu dài. Ân Thần Bắc mất nửa tiếng đồng hồ để quyết định, đứng khoanh tay bên khung cửa sổ sát đất, phóng mắt về phương Đông.

Mặt trời bóng râm, hồ như khó lòng mở mắt. Thời tiết như này thật hợp ra ngoài thành chơi, nếu như, có ai đó bầu bạn.

Di động trên bàn lại réo inh ỏi, y nhìn số gọi đến mà giật mình.

Là Diệp Vân Sắc... Quen đến không thể quên hơn.

Nhận nghe máy, giọng Diệp Vân Sắc truyền đến, “Anh đang ở đâu rồi?”

Y hít sâu một hơi.

Rõ ràng vẫn luôn đợi chờ, tại sao vẫn còn ảo ảnh trong khoảnh khắc? Dường như mọi điều đều chưa tan biến, mọi điều đều chưa phát sinh...

Cậu sẽ xin chỉ thị từ y, rằng có cần chuẩn bị xe ghé thăm Toudou Tadahito hay không, y cũng sẽ cầm thuốc lá mỉm cười nhìn cậu, trên đường về tiện thể ghé qua Fireside, mang người cậu quan tâm về nhà. Có thể cậu sẽ dùng đôi mắt cười ấy nhìn y, còn y, cũng sẽ mất không chế bản thân, muốn được hôn mạnh lên nó...

Khóe môi y giật giật, lộ ý cười lãnh đạm, “Tầng thượng nhà cũ.” Đầu dây bên kia cũng thông báo bình thần, “Năm phút nữa tôi đến.” Sau đó thẳng thừng cúp máy.

Ân Thần Bắc nhìn di động một cách mỉa mai, ném nó lên bàn. Năm phút sau, Diệp Vân Sắc xuất hiện ở tầng thượng.

Đúng giờ, đúng giờ.

Cậu mặc vest thương hiệu Lagerfeld mà Ân Thần Bắc thích nhất, đặt mua không ít cho cậu. Y nhìn cậu đến gần, từng tư thế đều thân quen gần ấy, từng cử động đều khiến người xuyên xao...

Khắc ghi vào tận đáy lòng, chất chồng thành hoài niệm mãi mãi không phai nhạt.

Tim y dường như đang khóc.

Cậu vỗ túi áo, hỏi, “Sao anh không hỏi tôi có mang súng không, hoặc giả, có dẫn người theo không?”

Y héch cằm, cười nhạt, “Không cần thiết.” Thoáng ngừng, y cũng hỏi, “Sao không hỏi anh có súng không, hoặc giả, có gài người mai phục không?” Cậu lắc đầu, bắt chước giọng y, “Không cần thiết.”

Y cười lớn, “Tốt! Quá hiểu anh!” Nheo mắt, y chùng giọng, “Vậy thì em, không làm đối thủ của anh thật sự đáng tiếc, nên từ lần đầu tiên gặp em, anh đã quyết sẽ không buông bỏ.”

Cậu không hề lấy làm tức giận, “Ân Thần Bắc, câu này hẳn là tôi nói với anh mới đúng. Từ ngày đầu tiên, tôi chưa từng buông bỏ ý nghĩ này khỏi đầu.”

Ân Thần Bắc tươi cười như thể gặp lại bạn tốt lâu năm, “Em nói vậy anh thật vui, lại đây, ngồi xuống tâm sự.”

Y kéo ghế mình lại gần hơn, cậu ngồi xuống tại vị trí sát sạt, y nghiêng người qua.

“Anh muốn, xác nhận một chuyện. Tô Tiến bị bắn chết, tuy trên xác có vết dao đâm nhưng không chí mạng, nói thật cho anh biết, súng, do em bắn ư?”

Cậu trông thấy trong con người y lập lòe sự trăn trở, biện pháp đả kích lớn nhất cho người đàn ông này là nói cậu đã giết Tô Tiến... Lòng cậu dao động một hồi, sau đó vẫn lắc đầu, “Không.” Cậu đáp, “Không phải tôi bắn.”

Ân Thần Bắc thật sự thở phào nhẹ nhõm, không hề che giấu cảm xúc của mình, “Em biết đấy, anh không thể ép mình bình tĩnh trò chuyện cùng người vừa mới giết Tô Tiến được.”

Cậu gật đầu, “Tôi biết.”

... Đương nhiên là tôi biết, do vậy khi Tiểu Nhiễm chết bởi các anh, tôi đã phải gồng biết bao sức lực mới có thể kiềm chế khát khao muốn báo thù.

Cậu hiểu y, y cũng hiểu cậu nghĩ gì, ánh mắt nhìn thẳng vào nhau của hai người đều chứa đựng tâm tư cuộn sóng che giấu dưới vẻ bình tĩnh. Ân Thần Bắc lên tiếng, “Gã Vệ Trường Luân kia, anh không tra được Cục Cảnh sát Hoa Kỳ có một cảnh sát cừ như thế, tức là, hẳn là Interpol?”

Cậu không phủ nhận, “Phải, hơn nữa, chắc anh cũng quen.”

“Ồ?” Y nhướn mày, “Không phải em đang nhắc đến vị Giáo sư khoa thần kinh não đấy chứ?”

“Không, còn nhớ vụ án tại vùng biển quốc tế không? Cảnh sát chỉ huy chính là anh ta.”

Rốt cuộc Ân Thần Bắc phải nhú mày, “Là tên có nắm đấm mạnh, làm liền lúc mấy người bên anh bị thương?”

“Ừm.” Cậu gật đầu, “Khi ấy cả anh và Pele đều tưởng tôi chứ gì?”

Y trầm ngâm, đoạn rút một điều thuốc ra hút, “Ván này em thắng đẹp.” Y nói đúng trọng tâm, “Đúng là anh không thể liên tưởng áo blouse trắng và cảnh phục làm một.”

Sắc mặt cậu điềm nhiên, không hề có vẻ gì hể hả.

“Có nghĩa hai người quen nhau từ trước?”

“Là anh ta nghe nói về tôi trước. Chính xác hơn, anh ta cho rằng thân phận tôi không đơn giản nên đã điều tra, thuận tiện sắp xếp cơ hội tiếp cận tôi.”

“Chúng muốn dành công cho em, để em tiếp tục làm cảnh sát?”

“Không, vậy rất phiền, họ cũng không có lợi gì cả, vả lại họ thiếu một tay trong.”

Y thở dài, “Em không được ưu đãi gì lại bị người ta lợi dụng?”

Cậu cười, “Nào thể nói là không ưu đãi? Họ hứa sẽ cho tôi về đại lục Tổ quốc, đổi một thân thể khác cho tôi.”

“Chà chà.” Y cười lạnh nhạt, “Ưu đãi thì ưu đãi, nhưng có vẻ không hấp dẫn cho lắm.”

“Ừm, kể cả không có ưu đãi, tôi vẫn đồng ý.”

Y thoáng nhìn cậu, nhẹ nhàng phà ra một vòng khói, “Tiểu Diệp, có lúc anh đã tự hỏi, rốt cuộc điều em muốn là gì? Giết anh để được an lòng hay sao?”

Cậu khẽ mím môi, lặng yên ngoảnh mặt đi, ánh mắt cậu vọng qua các tòa cao ốc san sát, dôi về một miền hư vô. Một lát lâu sau, cậu mới đáp, “Có lẽ, do bản thân tôi không cam lòng...”

Vô cùng đơn giản, một câu “không cam lòng”?

Ân Thần Bắc thở dài im ắng, “Chuyện ấy... em vẫn vậy sao?”

Cậu quay sang, cười nhạt, “Vẫn vậy. Lòng không quen được, cơ thể cũng không chịu hợp tác.”

“Thì...” Y thử cầm tay cậu, “Anh thật sự rất muốn giúp em vượt qua tâm bệnh này.”

Cậu lấy làm buồn cười nhìn y, “Đâu phải chỉ mình anh mới có thuốc? Có lẽ tôi cũng nên thử một lần xem sao.”

Mắt y lạnh đi, hất tay cậu ra, “Đừng mơ, làm gì có chuyện anh giao em cho ai khác!”

“Ân Thần Bắc, đến tận giờ này rồi mà anh vẫn tính tình như thế?”

Y hừ lạnh, “Dù giây tiếp theo có phải vào tù, anh vẫn thế. Tiểu Diệp, em coi thường lòng nhẫn nại của anh rồi.”

Cậu nhìn y thật sâu, “Anh nghĩ, vào rồi sẽ còn cơ hội trở ra?”

Y duỗi thẳng chân, giọng không cao, ngữ điệu cũng không cứng rắn, nhưng khí thế tự tin không gì sánh bằng.

“Miễn là anh muốn, không gì không làm được!”

Cậu không đáp trả, chỉ nhẹ mím môi.

“Sao nào, vẫn không cam lòng?” Y bật cười, “Đây không phải đại lục, cùng lắm thì tuyên án anh mười, hai mươi năm, khi ra tù anh vẫn chưa đến năm mươi tuổi.”

“Nếu tội là án chung thân thì sao?”

Ân Thần Bắc cười váng, “Tin anh đi em yêu, nếu anh không đoan chắc, liệu anh sẽ để chúng tống anh vào tù?” Giọng nói trầm khàn động lòng của y từ tốn khẳng định, “Anh vào đó, vì muốn lòng em ổn an hơn thôi.”

Diệp Vân Sắc bỗng chốc thất sắc.

Đối diện với Ân Thần Bắc bấy nay cậu luôn luôn là trấn định thông dong, kể cả sau khi bị tra tấn, thấy y mà cậu vẫn gắng gỏi bình tĩnh, chưa từng một lần phạm sai lầm. Y tưởng mình hoa mắt, đã nhìn nhầm biểu cảm kia. Trước kia thà để cậu suy sụp, y cũng muốn được nhìn dáng vẻ yếu đuối của cậu một lần, mà giờ đây thấy cậu thất sắc, y lại chợt thấy lòng mình lạnh đi, kế tiếp là nỗi ân hận dè dặt y tới nỗi đau đớn, không thở nổi. Quả nhiên càng lún chìm càng khó có thể vùng vẫy, y hiện giờ thật không nỡ để cậu chịu đau khổ chút nào, không nỡ để cậu buồn bã chút nào.

Bèn thử cầm tay cậu, “Sao vậy em?”

Cậu hơi rụt người lại, cả ghế cũng hơi trượt đi, bàn tay đặt nơi vịn ghế gắt gao nắm chặt, trên mu bàn tay trắng nõn hằn lên gân xanh, mạch máu đỏ đỏ, gầy thấy rõ cả xương. Ân Thần Bắc chưa bao giờ nói lời xin lỗi, mà lúc này đây cũng phải chùng lòng, “Em đừng giận...”

Cậu cố thở, lát sau bình tĩnh trở lại, ngồi thẳng lưng, giọng nói lạnh lùng, “Ân Thần Bắc, anh coi tôi là gì?”

Y lưỡng lự, định lựa từ ngữ cẩn thận để nói, cậu đã giành lời trước, “Đã vậy, tôi không ngại nói thẳng với anh.”

Đề nén tâm tư rồi rảm cả mình, thấy người ngồi đối diện đã thu lại nụ cười, cậu mới chậm rãi lên tiếng.

“Từ nhỏ tôi đã lao vào học tập, đạt hạng nhất kỳ thi vào trường cảnh sát. Phòng chống bạo động, truy bắt tội phạm, chiến thuật, kỹ năng sinh tồn... mục nào tôi cũng đứng đầu, huấn luyện viên và giáo viên khích lệ, cổ vũ tôi rất nhiều, song các học viên khác không hề tỏ ra thân thiện, bấy giờ tôi mới biết bản thân thiếu sót ở đâu...”

Y lặng thinh không nói. Nỗi cô đơn lạnh lẽo của người đứng đầu chỉ có số ít cá nhân mới có thể thấu hiểu, chẳng rõ đây là may mắn, hay là bất hạnh.

“Lần đầu gặp anh, anh đang nói cười ung dung dưới vòng vây của cảnh sát vũ trang, cư xử chững mực, tiến lùi hợp thời, ai trong liên đội cũng khen kỹ thuật bắn súng của anh quá chuẩn, họ nói tuy anh là trùm buôn ma túy nhưng không mất đi vẻ oai hùng. Thời điểm ấy, tôi đã nghĩ anh là đối thủ phù hợp nhất của tôi, dù

cho chúng ta không đứng cùng một chiến tuyến để chiến đấu, tôi vẫn mong anh sẽ mạnh lên, sau đó, tôi sẽ đánh bại anh...” Nói đến đây, cậu thoáng dừng lại, hít một hơi nhẹ nhàng, “Ai kêu giữa đàn ông và đàn ông không có cảm xúc với nhau? Tôn trọng, công nhận, khâm phục và tán thưởng, chính là cảm xúc tôi dành cho anh khi ấy.” Cậu nhìn y đầy bình thản, “Anh hiểu không?”

Nét mặt Ân Thần Bắc vẫn trấn tĩnh không đổi, chỉ có bàn tay là run rẩy không ngừng. Y phải kín đáo siết chặt nắm tay mới chặn được cơn đau quen thuộc trào lên nơi ***g ngực.

Rất đau, nhưng y chỉ có thể nhịn, không thể thổ lộ.

Cậu ngáp ngừng, mới lại nói, “Đáng tiếc, tôi chưa kịp có cơ hội để đo sức với anh lần hai, thì đã... đã xảy ra chuyện. Tôi vẫn không ngờ là anh, tôi nghĩ một người biết mình đang bị bao vây mà dám giờ súng nhảy ra chiến đấu như anh, cơ gì sẽ dùng thủ đoạn dè tiện như vậy? Tôi chọn tin vào hình tượng của anh trong lòng mình... Tôi không hề... báo cáo lại...”

Ân Thần Bắc ép mình phải nghe tiếp.

“Và thì, tôi đi uống rượu... Cả đội khi ấy chỉ có Phùng Nhiễm tốt với tôi, không ghét bỏ tôi, cũng chỉ có ở trước mặt cậu ấy tôi mới dám khóc, thế nhưng cậu ấy, cậu ấy cũng bị tôi hại chết...”

Sự trầm mặc kéo dài suốt hồi lâu...

Y cố đè cơn đau trong họng xuống, mấp máy gọi, “Tiểu Diệp...” Cậu nghe thấy, ngược lên, thương đau động trong đôi mắt chỉ thoáng một giây đã tan biến, khi nhìn lại, cậu đã trở về với bình tĩnh, là thói quen che giấu của cậu.

“Tôi chẳng bao giờ tâm sự cùng ai, tôi không biết tỏ bày thế nào. Cảnh sát đến bắt tôi, tôi cũng không biết thanh minh làm sao. Tôi sợ mình giết người, người bị giết là Tiểu Nhiễm... Nhà cậu ấy còn bố mẹ, bố cậu ấy đã gần sáu mươi, cậu ấy còn chưa... cưới vợ... Khi cảnh sát hình sự áp giải tôi ra cửa, họ đứng đó nhìn tôi, ánh mắt họ... cả đời này tôi không thể quên... Rồi tôi vào tù, giám ngục đối xử với tôi tử tế, tôi biết đó là đãi ngộ dành cho tội phạm tử hình. Tôi chẳng muốn nghĩ gì nữa, đền mạng mình cho Tiểu Nhiễm, tôi chấp thuận. Tôi cũng không trông chờ sẽ có ai cứu mình, thỉnh thoảng ngủ mơ, cũng mơ thấy vài chuyện kỳ lạ, lần đầu tiên cầm súng của đội đi bắn chim... đi đón nữ sinh tan học với bạn... Ân Thần Bắc, chắc chắn anh không tin, tôi còn mơ thấy anh...”

Tim Ân Thần Bắc đập thành thịch, ngoài mặt vẫn tỏ ra không có gì, “Mơ gì về anh?”

Cậu nghiêng đầu, nụ cười thấp thoáng nơi miệng, “Mơ về anh thật đó, anh bị tôi đánh bại. Anh còn không phục, đòi đấu lại, tôi nói được thôi, thích đấu bắn súng hay đấu tay đôi...”

Y thấy cậu ngừng lời, sốt ruột hỏi, “Sau đó?”

“Sau đó?” Cậu lặp lại, “Sau đó tôi tỉnh.” Ân Thần Bắc có phần thất vọng, cậu đã nói nốt, “Tôi tỉnh, trông thấy anh đang đứng trước mặt tôi, nhìn tôi rất đặc ý.”

Tim y rơi xuống vực sâu, càng lúc càng sâu, gần như sâu thăm thẳm không thấy đáy. Y còn nhớ rõ, hai chữ đầu tiên khi Diệp Văn Sắc tỉnh dậy trên máy bay chính là, “Là anh?” Lúc ấy nghe chưa hiểu nó có ý nghĩa gì, giờ nhớ lại, từng con chữ đều chấn động tâm can!

Y nhớ rõ đôi mắt sáng mở to, trong veo của cậu, mùi hương thanh thoát của cậu làm người ta xiêu lòng, bản thân y tại giây phút ấy không thể nào kiềm nén được nỗi tương tư cuồng dại, thậm chí quên cả cạnh bên đang có người, lập tức xé rách áo cậu...

Cậu đang trần thuật một sự thật, một sự thật hết như không phải xảy ra với mình. Cậu ngày ấy thật sự không biết, chỉ có tuổi đôi mươi vụng dại mới coi mình đã phạm tội lớn khi trót nghĩ đến cơ thể con gái, càng không ngờ người mình hằng chờ đợi lại hóa thành dã thú chỉ trong nháy mắt. Chậm chậm nhắm mắt, kỳ thực giờ kể ra, cậu đã không còn quá đau. Quá nhiều năm tháng trôi qua rồi, khổ đau có trĩu nặng đến đâu cũng đã trầm lắng, cậu chỉ nghĩ nên cho Ân Thần Bắc biết việc này, cậu cho y một cái kết, thế nên càng phải để cái kết rõ ràng đến cùng.

Chỉ là... kể lại chuyện mà vẫn mệt mỏi quá, mệt mỏi đến khó lòng gánh chịu.

Ân Thần Bắc siết tay, đầu lọc thuốc đã cháy sát tay, y cũng không buồn nhìn, cũng không định vứt đi. Toàn bộ ánh nhìn của y đều tập trung trên người Diệp Vân Sắc, nhìn đôi mắt cậu mệt mỏi khép lại khi kể đến đây, nhìn sắc mặt nhợt nhạt dưới rèm mi dài... Nhìn người đã bị y tra tấn...

Y bỗng giật tay, ấn tàn thuốc lên tay mình tại thời điểm cậu không chú ý.

Đúng thời khắc ấy cậu mở bừng mắt, vươn tay, giật mẩu thuốc kia.

“Nếu muốn tự làm đau mình, tối thiểu tôi cũng có nhiều cách gấp đôi anh.” Cậu nói hờ hững, “Thậm chí tôi còn nghĩ, nếu hủy khuôn mặt này, liệu anh chịu buông tha cho tôi không?”

Ân Thần Bắc kinh hãi.

Cậu quăng mẩu thuốc xuống đất. Không nhìn nhầm! Từ đáy mắt người đàn ông ngồi đối diện cậu trong tích tắc nọ, đã tuôn tràn bằng hoàng và đau đớn mãnh liệt...

“Anh yên tâm, tôi không chọn cách này đâu. Tôi dặn lòng rằng làm vậy là nhu nhược, không phải Diệp Vân Sắc. Diệp Vân Sắc là phải sống, bất luận gặp cảnh ngộ gì, rồi một ngày nào đó, tôi sẽ tự tay báo thù cho anh xem!”

. / .

Chú thích:

1. Glock 19: Phiên bản Glock “nén” hiệu quả nhất của Glock 17 đời đầu, chủ yếu được dùng cho quân đội và cơ quan chấp pháp.

21. Chương 21

Xe Benz đỗ tại một góc tối khuất người, Ars nhìn sang Lương Nhiễm căng thẳng ngồi bên, xác nhận lần nữa, “Quyết tâm thật chứ?”

Ánh mắt Lương Nhiễm trừng thẳng về đằng trước, lát lâu sau trả lời, “Quyết tâm.”

“Lương, giờ đổi ý còn kịp, chúng ta vẫn còn thời gian an toàn rời khỏi đây.”

“Không, ngài Ars, quyết định của tôi sẽ không thay đổi.”

“Thế thì...” Ars dài giọng như đang thở dài, “Lương, tiểu thư Toudou đã nói rồi đấy, cậu quyết định gì, cô ấy cũng sẽ ủng hộ.”

“Xin giúp tôi gửi lời cảm ơn.” Mặt nó lạnh lùng.

“Ok, còn giờ để tôi dặn cậu phải làm thế nào.” Ars chỉ về hướng hầm đỗ xe phía trước, “Vào lối này, là bãi đỗ xe tư nhân của Ân Thần Bắc, hiện trường đã dọn dẹp nên cứ đi thẳng là được, không có bảo vệ cản trở đâu, chúng bị điều đi hết từ trước rồi.”

“Liên quan đến chị Toudou ư?”

“Phải, đừng quên hai nhà họ đã qua lại với nhau chừng ấy năm. Tối qua có người xác nhận Ân Thần Bắc đã đỗ Austin ở đây, anh ta vẫn ở nhà, chưa đi ra. Chúng tôi đoán hôm nay cảnh sát sẽ ra lệnh bắt, cậu cũng biết anh ta không phải người đứng trơ ra đó cho người ta bắt, anh ta sẽ trốn, hơn nữa không đời nào trốn bằng cách đi bộ, nên là...”

“Nên là, y nhất định sẽ đến đây lấy xe?”

“Chính xác, bây giờ cậu muốn làm gì thì tranh thủ đi.” Ars nghiêng người nhắc một chiếc va ly da từ ghế sau, ấn mã mở khóa, trong va ly là khẩu súng lục ổ quay Colt.

Hai con mắt Lương Nhiễm có phần phấp phồng, thân mình tựa quỵ bất an.

Ars lấp nòng, đạn và ống giảm thanh cẩn thận.

Miệng hắn cười vô cùng hiền từ, vốn dĩ hắn còn trẻ, diện mạo khá anh tuấn, lúc này đây lại càng thêm nho nhã lịch thiệp.

“Thấy không, Lương?” Hắn vuốt thân súng vàng vàng như đang vuốt lên bờ môi của người tình, “Đây là quả tiểu thư Toudou đã chuẩn bị cho cậu, chỉ 999g, hắn sẽ không có vấn đề với cậu.”

Lương Nhiễm nhận súng, “Ngài Ars, tay trái của tôi bại rồi, cũng không sao chứ?”

“Đương nhiên, cậu hoàn toàn có thể cầm nó cả sáng.” Ars vỗ vai nó, “Cậu chọn cầm nó chứ không cầm năm triệu kia. Với cả, cậu nghĩ khả năng bắn súng của mình giờ ổn không?”

“...” Nó gật đầu, đáp chậm chậm, “Ổn.”

“Coi bộ cậu đã chấp nhận rồi phải không?”

“Phải.”

“Thế tôi hỏi lại cậu lần cuối, cậu thật sự nghĩ kỹ rồi chứ? Không hối hận chứ?”

Khoang xe trở nên lặng ngắt. Sau khi hắn hỏi câu này, mọi biểu cảm của Lương Nhiễm đều ngưng lại. Nó đang hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, hít vào...

Cuối cùng, trái tim đập mạnh cũng dịu lại, nó nói bằng giọng chưa bao giờ bình tĩnh hơn, “Tôi đã quyết tâm, không – hối – hận.”

“Em hận anh, sao không chọn giết anh ngay đi?” Thời gian yên lặng trôi trở lại, tiếng trầm trầm của Ân Thần Bắc từ từ vang lên, “Tự tay em hãy giải quyết tất cả đi.”

Cậu thấy y đặt một khẩu súng lục lên mặt bàn, ngón tay thon dài đẩy súng về phía cậu. Cười cười, chặn khẩu súng kia, “Quay ngược về mấy tháng trước, tôi sẽ nhận lời đề nghị của anh.” Cậu nói rành rọt, “Nhưng giờ thì không, vì cái anh phải nhận, là xét xử của luật pháp.”

Y nhìn cậu đau đầu, “Được, nếu nguyện vọng của em là vậy, anh có thể đáp ứng.” Cậu nâng tầm mắt, y lại nói, “Nhưng trước hết, anh muốn xác nhận lại.”

“Chuyện gì?”

“Bệnh của em, đau đầu, mất ngủ, rốt cuộc có đỡ chút nào không?”

Cậu thoáng trầm ngâm, trả lời chậm rãi, “Đỡ nhiều rồi.”

Ân Thần Bắc nhẹ người, “Đừng nói là nhờ tên cảnh sát kia nhé. Hắn đã phụ lòng món quà lớn của anh.”

“Thực ra anh ta từng học y thật, còn liên lạc với cả bác sĩ ở bệnh viện, chọn ra phương pháp trị liệu hiệu quả nhất. Sau này mỗi ngày tôi có thể ngủ nhiều hơn một chút, đều là nhờ công anh ta.”

“Anh còn câu hỏi cuối cùng.” Y rướn người về trước, con người lóe lên quyết tâm, “Tim em, rốt cuộc có từng... rung động với anh?”

Cậu nhìn y, nét thản nhiên trong mắt lui dần, thế vào đó là lạnh lẽo, “Rung động?” Cậu cười lãnh đạm, “Sao có thể?”

Sao, có thể...

Không thể.....

“Tôi sao lại rung động vì những tổn thương này? Mọi thứ anh để lại cho tôi đều chỉ là ký ức bi thảm. Ân Thần Bắc, có vài việc, tôi không thể coi chúng chưa từng xảy ra. Diệp Vân Sắc kể từ khi bị anh mang lên máy bay đã chết rồi.”

Cậu tận tay chặt đứt hết thảy, quả nhiên, kết thúc thật tốt ráo.

Ân Thần Bắc nghĩ đáng lẽ mình không nên hỏi. Không hỏi, cùng lắm là găm một cái gai, dấu cho nhức buốt, trần trọc qua từng đêm thâm và sáng dài, chung quy vẫn còn bình minh le lói. Người con trai yên lặng

đọc sách trên ghế sofa, bóng hình mảnh khảnh đứng giữa tầng thượng ***g lộng, người cầm súng đứng kiên nghị giữa căn phòng ngủ, nụ cười mỉm bên môi rất đỗi hiền lành... một nhưng nhớ thoáng qua sẽ biến thành cả thế giới.

Còn hỏi rồi? Ánh sáng tàn lụi, khoảng không bùng bùng vô biên. Ai đang rơi vào? Ai có thể vùng thoát? Có gì đó níu lấy trái tim y lại đang vỡ vụn từ từ, từ từ, như thể y không còn cách nào giữ nó lại, kể cả người trước mắt...

Kỳ thực, anh biết hết...

Anh chỉ muốn nghe tự miệng em nói ra...

Anh kỳ thực đều biết hết...

Tim nát tan lả tả, người vẫn phải chống đỡ. Giây phút ấy y bỗng hiểu vì sao Diệp Vân Sắc luôn mỉm cười... Vì có những lúc, cười thực sự còn trừng phạt bản thân nghiêm khắc hơn là khóc.

“Anh không còn gì cần hỏi.” Y nói, “Bao giờ cảnh sát đến?”

“Khoảng hai mươi phút nữa.”

“Được rồi, vậy thì em đi đi, đừng để họ bắt gặp em ở với anh.”

Cậu bình thần đứng lên, nói, “Tôi sẽ.”

“Tiểu Diệp!” Y vẫn không nén được, gọi to, cậu quay người lại, nhìn Ân Thần Bắc đứng dậy khỏi ghế, trong mắt y là vẻ dịu dàng mơ hồ, “Đồng ý với anh một chuyện, coi như trao đổi điều anh đã đồng ý với em.”

“Gì?”

Y nhìn cậu, nhẹ nhàng nói, “Hãy sống tiếp.”

Cậu khẽ cười.

Không đáp, không chối, vẫn hững hờ, coi là chuyện không liên quan. Ân Thần Bắc rút cuộc không thể giữ sự bình tĩnh chết tiệt kia lại, bèn bước lên, cầm tay cậu, cậu toan lùi về đằng sau đã bị y kéo mạnh về phía mình, tay trái y vòng qua nách ôm vai cậu, tay phải nắm chặt bàn tay cậu định đánh y, nắm rất chặt, không hề có ý buông lỏng.

Bằng tư thế ôm ấp, y giữ cậu trong lòng, vốn dĩ phải là hôn đôi môi cậu thì lúc này thành ghé bên tai, đầu tựa trên vai cậu, tiếng nói râm rì tựa thần chú, “Tiểu Diệp.” Y nói rành mạch từng chữ, “Anh muốn em đồng ý với anh sẽ sống tiếp.”

Tại nơi mà y không trông thấy, khóe môi Diệp Vân Sắc hiện lên một nụ cười chua chát.

Cánh tay người này biết bao chặt, nhiệt độ biết bao nóng bỏng, và cả sự kiên định khiến người ta ngạt thở. Nhưng những điều ấy, không phải điều cậu cần...

Tay phải cậu đặt nơi đốt xương sống mà y không đề phòng, mà có lẽ y cũng không muốn đề phòng... Tê dại ập đến thoát chốc, sức lực bỗng chốc rã rời. Diệp Vân Sắc lùi về phía sau, đứng cách y hơn một mét.

“Xin lỗi.” Cậu nói bình thản, “Tôi không thể hứa hẹn chuyện gì với anh, bởi vì tôi về sau, thật sự không biết mình sẽ đi con đường nào.”

Em thà như vậy còn hơn nhận hạnh phúc từ anh!!! Lời thét gào chỉ có thể dội vang trong ***g ngực y, cậu cũng không còn nán ná thêm nữa, chăm chú nhìn y lần cuối, đoạn quay người bỏ đi.

Ngẩn ngơ nhìn theo bóng cậu khuất dần, vòm miệng trỗi lên vị tanh tanh giòn ngọt, y khẽ cắn môi, cố nuốt xuống.

Y không hề nói về việc y từng đỡ một dao thay cậu, cũng không nói việc y đã chuẩn bị một hòn đảo nhỏ. Hoặc giả, bản thân y cũng biết cậu không muốn hỏi, y không muốn nói, đó là lòng tôn nghiêm cuối cùng của hai người.

Không biết bao nhiêu lâu nữa cảnh sát sẽ ập đến. Y đã đồng ý với cậu, sẽ chờ kết thúc tất cả trong nhà tù. Y ít hứa, nhưng một khi đã hứa, sẽ giữ lời hứa bằng được.

Đây là y nợ cậu...

Bước một mình đến bên bàn, trên bàn có khẩu súng lắp một viên đạn, là để cho Diệp Vân Sắc trả thù, nào ngờ cậu hoàn toàn coi khinh. Nhìn khẩu súng ấy thật lâu sau đó, rồi lấy một tấm ảnh từ trong túi mình, “Em quả là vai ác.” Y lào thảo với người trong ảnh, “Làm gì, cũng không chữa đường sống.”

Diệp Vân Sắc trong ảnh cười mỉm, như thể đồng tình với lời nhận xét của y.

Tòa nhà gồm có chín tầng, cộng tầng thượng cao nhất, tổng cộng mười tầng.

Chạy lên phải cỡ mấy phút, đi thang máy xuống thì không quá mười giây.

Diệp Vân Sắc tựa vào thang máy, tấm gương đối diện phản chiếu hình ảnh của cậu.

Con người còn trẻ tuổi, bình tĩnh nhưng quá mệt mỏi, nơi đôi mắt cười hiện rõ dấu vết trần ai.

Thang máy xuống tầng chín, cậu vươn tay, ấn nhẹ tầng mười.

... Kết thúc rồi, người ấy nói. Tự tay em hãy giải quyết tất cả đi.

Nhưng, mạng anh đâu có nợ nần tôi. Đây là kết cục tất yếu vì hành vi buôn lậu ma túy của anh.

Thang máy xuống tầng tám, cậu bấm lên tầng chín.

... Anh hết sức tò mò, trong khái niệm của em phải chăng chưa bao giờ tồn tại hai chữ “thất bại”? Em tin chắc rằng em có thể chiến thắng anh?

Khóe môi cậu nhướn nhẹ. Anh thua, nhưng mà, tôi cũng không thắng.

Cậu lại ấn tầng tám.

... Bật hết đèn lên rồi, em sẽ không sợ bóng tối nữa chứ?

Tôi không sợ bóng tối, vì tôi bấy lâu nay vẫn chìm trong bóng tối. Ánh sáng và bóng tối, thực sự không có gì khác biệt.

... Nói xem muốn ăn gì nào. Anh đoán đồ Ý sẽ hợp khẩu vị em...

Tôi không phải phụ nữ, những điềm mật dụ dỗ này, có tác dụng gì với tôi?

... Em yêu, em biết mà, anh rất yêu em...

... Để anh xem vết thương đang sau em...

... Nếu, anh muốn nhìn em uống rượu một lần thì sao?

... Kể từ hôm nay, em sẽ sống ở đây, anh sẽ cho em mọi thứ em muốn!

... Anh còn câu hỏi cuối cùng, tim em, rốt cuộc có từng rung động với anh?

Rung động? Cậu cười khê, người trong tấm gương cũng mỉm cười, một nụ cười nhạt nhòa...

Sao tôi có thể rung động? Ân Thần Bắc, với tôi, anh chỉ là một đối thủ... Một đối thủ mà thôi.

Tôi đã nói từ trước, anh muốn làm thế nào là việc của anh, còn đối với tôi, rất nhiều chuyện khó lòng thay đổi, làm sao anh lại trông chờ vào tôi sẽ từ từ xiêu lòng vì anh...

“Đỉnh”, thang máy cuối cùng cũng dừng ở tầng trệt, đại sảnh quen thuộc ngập tràn ánh nắng rực rỡ... Đứng nơi huyền quan, neho mắt dưới tiết trời nao lòng này, tay cậu rút khỏi túi quần, trong lòng bàn tay là chìa khóa xe Austin, cậu tự dành một nụ cười cho mình.

Lương Nhiễm núp ở mé chéo chéo phía đối diện, đằng sau, bên phải chiếc Austin. Cây cột đá to dùng che đậy giúp nó. Vị trí này khá kín, vừa đủ cho người đi xuống không phát hiện ra, vừa đủ quan sát tường tận tình hình của người phía trước.

Bàn tay cầm súng của nó ướt đầm mồ hôi, cảm giác sờ vào khẩu súng chân thực hơn bao giờ hết, cứ phải hít sâu liên tục mới giữ được tinh thần trong trạng thái cân bằng. Từ lúc đứng chờ đến giờ đã gần hai tiếng, lần đầu tiên tiếp cận với sống chết ở khoảng cách gần như này, mình nhất định phải thành công! Nó thâm nhủ.

Cùng lúc đó, bên ngoài ga ra, Ars nhận được điện thoại Toudou liên báo cáo, “Nó đã chuẩn bị xong.”

Toudou thở dài khê khàng, “Đây là dịp cho nó trưởng thành, cầu nguyện cho nó đi, Ars.”

“Kể cả nó không ra tay đi chẳng nữa, Ân Thần Bắc cũng không có cơ hội lái xe bỏ trốn. Cảnh sát đã cấm chốt ở mọi tuyến đường, hễ gặp chiếc Austin này sẽ tấn công.”

“Tuy nhiên, một số việc phải tự mình thực hiện mới được... Đúng không nào?” Toudou cười mỉm, “Nó sẽ có sự mở đầu tốt đẹp với Tiểu Diệp ư? Ars?”

Ars cười cười, “Sao mà có được? Tôi sao nữ phụ lòng Kei-san, sao nữ phụ lòng khẩu súng ngắm M21(1) này...”

“Haiz, anh thấy có ai kiếm được năm triệu dễ thế chưa?”

“Dĩ nhiên là chưa, tiểu thư Toudou thân mến.” Ars cười to.

Cúp máy, Toudou đặt một nụ hôn lên ống nói, “Xin lỗi Thần Bắc, tôi không thể giao Tiểu Diệp tại giờ phút cuối cùng cho anh được.”

Anh từng hỏi, tôi rốt cuộc muốn gì? Bây giờ tôi có thể trả lời anh, điều tôi muốn thực sự là, hủy diệt.

Rất lâu, rất lâu sau, mới thấy người đi xuống.

Chỗ ấy hơi khuất sáng, người kia nghiêng mặt, không thấy rõ mặt, nhưng theo bộ vest phẳng phiu nhìn là biết đấy tiền kia, dáng người cao ráo ấy hẳn nhiên trùng khớp với chiều cao của Ân Thần Bắc.

Tuy chỉ là một bóng người, nhưng ngoài Ân Thần Bắc, còn ai sẽ vào đây lấy xe?

Lương Nhiễm hết nhắm mắt, lại mở mắt, người kia đã đến cạnh chiếc Austin, hơi khom lưng mở cửa xe.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh!

Nó cầm khẩu súng bằng tay phải còn lạnh lặn, ngắm chuẩn vào đầu người ngồi ở ghế lái. Hai tháng qua nó đã học bắn súng, học miệt mài, không còn mù mờ chẳng biết trong súng có đạn hay không như lần trước. Dù không thể bắn chết kẻ kia bằng một phát đạn, cũng lấy trời hãy phù hộ con bắn trúng chỗ hiểm!

Và, xin hãy phù hộ cho con tìm được anh Tiểu Diệp. Không còn gì có thể cản trở chúng ta nữa. Tiền em sẵn sàng không cần, em chỉ cần anh được vui vẻ sống mãi bên em!

Xe nổ máy, Lương Nhiễm cắn răng, từ từ bóp cò.

Ân Thần Bắc...

Đi chết đi!!!

Đạn phụt ra, không ai biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì. Lực súng giật làm tay nó rung lên, ắt nhiên là do cổ tay không đủ khỏe. Nhưng phát súng ấy đã bắn thủng lớp kính sau xe, trên mặt kính dần dần lan vết rạn, viên đạn bay xuyên vào ghế, người đang ngồi cũng lạng lẹ gục xuống, song song, chậm chậm hết như một pha quay chậm.

Khẩu súng trong tay chừng như tuột xuống.

Mình giết rồi...?

Giết rồi... Giết rồi...!!!

Nó bật dậy, phóng ngay đến chỗ chiếc xe, hoàn toàn không có ý che chắn bản thân, cũng quên luôn lời dạy khẩn thiết rằng phải luôn luôn cẩn thận trong bất kỳ trường hợp nào. Nó chỉ cảm thấy tim trong ngực thiếu điều vọt ra, sợ quá, nhưng cũng kích động quá, run rẩy quá, nhưng cũng phát rõ quá!

... Chỉ có giết Ân Thần Bắc, mới có thể cứu anh Tiểu Diệp! Ngày ấy nó kiên định nói vậy với Toudou, cô ta nhường mày nhìn nó một hồi, mới mỉm cười cổ vũ, cậu trưởng thành rồi, Tiểu Nhiễm...

Đúng, em trưởng thành rồi! Anh có biết không, anh Tiểu Diệp?

Em muốn ở bên anh!

Ở bên anh bên anh bên anh bên anh!

Kéo mạnh cửa xe để người đang nghiêng người tựa vào cửa trượt xuống, Lương Nhiễm lùi ra sau để người đó ngã xuống đất. Giữa vũng máu, nó trông thấy khuôn mặt nhợt nhạt nọ.

Giật mình, ngỡ mình nhìn sai, gió thổi se sắt qua bộ não chờ dẫn lối tay chân cứng ngắc, nó không sao tin nổi, không thể nào hít thở...

“Tại sao... là... anh...”

Đùa à... Là trò đùa! Là giả dối!!!

“Tại sao là anh...?” Nó hỏi từng chữ.

Anh... Tiểu Diệp...

Diệp Vân Sắc cố nhịn cơn đau ở ngực. Nồng sùng còn tản khói, Lương Nhiễm đứng đực ra hết bức tượng đất. Hít sâu một hơi, cậu ào ào gọi, “Tiểu Nhiễm...” Lương Nhiễm như bị đánh tỉnh, ngáp ngừng cúi đầu xuống.

Đúng là Diệp Vân Sắc, lúc này đang nói với nó bằng khẩu hình miệng, “Em không sao là tốt rồi...”

Tại sao lại là em không sao? Nó bàng hoàng.

Ngồi bệt xuống, nhìn cậu ở cự ly gần nhất, “Anh Tiểu Diệp.” Nó lí nhí, “Em... Em không biết là anh... Em...”

Cậu cười an ủi, “Đừng áy náy... Không phải... lỗi của em...”

“Nhưng, anh chảy rất nhiều máu.” Nó thấy dòng chất lỏng đỏ chói đang tuôn trào không ngừng nghỉ, trong cơ thể một người sao có thể chứa nhiều máu nhường vậy, nhiều đến nỗi nó không bịt được, “Anh Tiểu Diệp, em phải làm gì đây? Phải làm gì đây?”

Bàn tay lạnh lẽo của cậu phủ lên tay nó, “Tiểu Nhiễm... Hãy nghe anh, em đừng... để mình ám ảnh... Anh đã... chờ ngày này... lâu lắm rồi...” Cậu thở hồng hộc, lặp lại lần nữa như sợ Lương Nhiễm không tin, “Thật đấy... Thật... đấy...”

“Sao đến giờ anh vẫn còn lo nghĩ cho em?” Nó ngơ ngác, “Sao anh không giết em? Em có súng đây, trong súng còn đạn.”

Cậu lắc đầu, “Không, em phải sống... Sống cho... tốt vào...” Cơn đau làm mắt cậu hoa lên, cậu cố nói hết câu cho trọn vẹn, “Tiểu Nhiễm, đừng để thù hận... hại... cả đời... em... Cũng đừng... oán trách mình một cách vô nghĩa...”

Lương Nhiễm ngơ ra, thế rồi sực tỉnh, la chói lói, “Bệnh viện! Em đưa anh đi bệnh viện!”

“Vô ích thôi...” Cậu cười, “Em đến đây... là do ai... sắp xếp?”

“Chị... Chị Toudou...”

Sắc mặt cậu càng tái hơn. “Tiểu Nhiễm.” Cậu đột nhiên cầm tay nó, gắng nhồm dậy, Lương Nhiễm hốt hoảng, luống cuống ôm cậu, máu cậu thấm đầy người nó, rốt cuộc nó không kiềm chế được nữa, bật khóc nức nở!

“Anh Tiểu Diệp!!!”

“Suyt, đừng khóc...” Cậu gắt gao vúi lấy nó ý nhắc nó lại gần hơn, “Anh chỉ cho em, cách chạy... khỏi đây... Bằng mọi giá không được quay lại... đường cũ...”

Lương Nhiễm trợn mắt, “... Gì cơ?”

Nhưng... Gã khựng lại, nghĩ mình làm sao mà tự dưng bị ăn một cái tát... Shit, không phải là do nhìn thấy sếp khóc đấy chứ? Chảy vài giọt nước mắt mà thôi, có gì đi nổi sùng với thuộc hạ? Chỉ vì mình bán mạng cho sếp chắc?!

Gã vừa rửa vừa đi vào buồng lái.

Đang sau gã, Pele úp mặt vào tay. Kể từ sau khi trưởng thành, hắn ta chưa từng biểu lộ nổi thống khổ ghen ngào như này.

Năm tháng sau. Nhà tù San Quentin State(2) chuyên giam nhốt các tù nhân phạm tội nghiêm trọng.

“B17452, đi ra!”

“Vâng, thưa giám ngục.”

Theo tiếng quát, một phạm nhân nữ vòng tay lên đầu, đi ra theo lời giám ngục.

Cô có đường cong cơ thể đầy đặn, tuy bị phủ bằng đồng phục nhà tù, vẫn có thể bắt gặp phong thái năm xưa. Giờ thì cô chỉ cúi đầu theo sau giám ngục.

“Đi nhận áo rét cho mùa đông và đồ dự phòng mới phân phát. Dùng tiết kiệm cho tao, mỗi đứa một bộ! Phát hiện đứa nào ngang ngược đi cướp giật của đứa khác, chớ trách tao vui tính!”

“Vâng, thưa giám ngục.” B17452 đáp.

Cô nhận lấy đồ dự phòng và áo rét cho phần mình, chất vải và kiểu may thực xoàng xĩnh, cầu thả, so với những trang phục ngày trước của cô, chúng chẳng khác nào miếng giẻ lau.

Trong lúc không có ai chú ý, cô bĩu môi dè bĩu.

Các tù nhân nam cũng đang triển khai đi nhận đồ, bên nam được đánh ký hiệu là C, thường thì hai bên nam nữ ít khi nào gặp nhau.

“Ê, sao thằng C29303 không đến?”

“Báo cáo cấp trên, C29303 đánh nhau với phạm nhân khác, bị thương không thể đến.”

Cô lặng lẽ dừng bước.

“Lại đánh nhau? Mẹ kiếp, thân lừa ưa nặng à? Mới vào ba tháng mà hơn bốn mươi trận đánh nhau, chưa thấy thằng nào phiền hà như thằng này nữa. Lần này thì bị sao đây?”

“Báo cáo cấp trên, phạm nhân ăn cơm mà không chịu yên, cứ cầm ảnh ngắm nghía, vừa ngắm vừa độc thoại. C29116 định xem là mỹ nữ nào, liền bị phạm nhân đá vào... chỗ... ấy ấy đó...” Xung quanh lập tức phá ra cười.

“Sao nữa?”

“Sau đó mười mấy thằng đang ăn cơm gần đó xông lên hội đồng, cũng bị phạm nhân nốc ao. Tuy nhiên ảnh bị xé rách, ***, trong ảnh là một thằng được rửa, phạm nhân bắt đầu đánh người như phát điên, không ai ngăn được, giám ngục phải dùng dùi cui mới bắt nổi...!”

Gì mà “dùng dùi cui mới bắt nổi”, có mà bị giám ngục nện cho một bài nhừ tử thì có. Cô muốn nghe tiếp, thì đã bị gọi, “Chị kia, B17452, không đi đi còn chần chừ gì? Đừng hòng giở trò!”

“Vâng, thưa giám ngục!” Cô đáp, đoạn ôm đồ của mình bỏ đi, sau lưng cô vẫn râm ran tiếng thảo luận, “Hình như y cũng là dân anh chị, rõ ràng có thể sửa án hơn hai mươi năm thôi, chả hiểu sao thành tù chung thân, y thậm chí còn không thèm kháng án.”

“Ồ tiên sư, bộ ngoài kia làm dân anh chị thì vào đây vẫn là ông lớn hả? Bỏ đây ngựa mất thái độ thằng đấy lâu rồi!”

“Ồ, thôi cắt phứt phần thằng đấy, cho chết mẹ thằng khùng luôn đi...”

B17452 bước ra ngoài, đóng mọi âm thanh kia phía sau cánh cửa.

Trên đường trở lại xà lim, lại quen đưa mắt nhìn về ô cửa sổ long lanh nắng. Tại nền thình không màu xanh thắm, có áng mây trời lững lờ trôi ngang.

Lời cuối~oOo

~Cuối cùng cũng hết truyện, thở một hơi đã, xoa xoa vai, xoa xoa cổ.

Vân Sắc từ lúc đặt bút viết cho đến lúc kết thúc, tổng cộng ba mươi sáu ngày, dài một trăm hai mươi bảy nghìn chữ, đăng trong một tháng, cảm ơn mọi người đã luôn cổ vũ và ủng hộ, cho tôi đi được đến ngày hôm nay.

Đây là truyện dài hiện đại đầu tiên tôi viết, trước kia viết cổ trang là chính, rồi fanfic hay vài cái oneshot ngắn ngắn, nào giờ chưa có viết dài thế này. Lần thử nghiệm này, tôi hài lòng với bản thân. Lần tới tôi sẽ thử thách mình ở thể loại khác xem sao.

Nói về câu chuyện này nhé. Kết cục của nó tôi đã định sẵn từ trước, tuy nhiều người thích HE hoặc là hai kết cục, nhưng đối với tác giả, tôi vẫn kiên trì theo ý định ban đầu của mình, suốt quá trình có mấy lần đã dao động nhưng may là vẫn kiên trì được đến cùng, chứ nếu viết nửa nạc nửa mỡ, còn áy náy nhiều hơn.

Tiếp theo hãy nói về nhân vật. Diệp Vân Sắc nhé.

Từ lâu tôi đã nói Diệp Vân Sắc là nhân vật tôi tạo ra bằng tất cả khả năng hám trai đẹp của mình, nhân vật này thực chất đơn giản thôi, nhiều người nhận xét cậu ấy phức tạp. Ừm, nói phức tạp thì đều là do sắp xếp tình tiết của tác giả, còn nội tâm cậu ấy vô cùng đơn thuần. Tốt nghiệp xong thì muốn xông pha tiền tuyến để thử sức mình, thấy ai giỏi hơn mình thì coi đó là đối thủ, ngộ sát bạn thân sẵn sàng đền mạng cho bạn, bị nhốt thì muốn chạy trốn, bị vũ nhục thì phản kháng chống cự. Tôi viết nhân vật này dựa theo tư duy đó, thật sự mà nói cậu ấy chỉ đều là ý nghĩ của người thường, khác chẳng là cậu ấy có nghị lực mà người thường khó có, vậy thôi.

Về Ân Thần Bắc.

Sau này tôi mới yêu anh ta, cũng giống mọi người vậy. Càng viết càng mềm lòng. Mỗi tội, ừm, kết cục của Ân Thần Bắc đã định sẵn là phải thế, không phải vì anh ta có lỗi với Tiểu Diệp, mà là vì anh ta buồn lâu ma túy, Tiểu Diệp không thể ở cùng một người như thế. Từ ngày cậu ấy làm cảnh sát, thiên chức này đã định sẵn cậu ấy không thể huê hòa với tội phạm. Cho nên, đây vốn là con đường không lối ra.

Có bạn comment Ân Thần Bắc không biết yêu, chính xác, anh ta chính là người như thế. Vừa nghi ngờ vừa yêu, vừa yêu vừa hủy diệt. Từ đầu chí cuối anh ta không hề tin Tiểu Diệp, ngay cả khám bệnh, cũng phải bố trí vệ sĩ canh chừng. Địa vị và hoàn cảnh của anh ta buộc anh ta phải làm thế, kết cục là tạo thành một nỗi thống khổ đầy mâu thuẫn. Tình yêu phải được xây dựng trên lòng tin, anh ta đã không có lòng tin lại muốn yêu, thành thử cả hai bên đều chịu đau khổ. Đã vậy, anh ta còn không biết cách yêu. Suy nghĩ của Ân Thần Bắc chính ra cũng chỉ là suy nghĩ của người bình thường, bị tác giả khuếch đại lên, thế là thành một Ân Thần Bắc. Kỳ thực bên cạnh chúng ta, đâu dám khẳng định là không có người như vậy? Chẳng qua có thể họ là mẫu người đa nghi, hoặc người không biết yêu, hoặc người yêu mà không dám nói, giả vờ kiêu kỳ, không khuất phục mà thôi.

Chuyển qua Toudou Kei.

Đây là nhân vật tôi thích, vì cô yêu rất quyết đoán, hận cũng rất quyết đoán. Toudou Kei không ảo tưởng, cô sống thực tế, biết mình mới là điều quan trọng nhất, biết cái gì mới là không thực tế nhất. Cô không yêu Ân Thần Bắc ư? Khi biệt ly cũng sẽ mất mát chứ. Cô không yêu Tiểu Diệp ư? Mẫu phụ nữ như cô mà dám vứt bỏ hình tượng, òa khóc trước mặt Tiểu Diệp, cầu xin Tiểu Diệp tha cho cha mình, hẳn là cực hạn cô có thể làm rồi. Tiếc rằng cô vẫn không có được, nên cô đành hủy diệt.

Có lẽ sẽ có người bức xúc cô tại sao đoạn cuối lại phải diệt trừ Ân Thần Bắc mới chịu. Thực chất đứng trên quan điểm của cô, nhà Toudou đã rất dài, nếu Ân Thần Bắc có thể cứu cô, sau này cô khó tránh khỏi bị lệ thuộc, còn nếu không cứu được, có nghĩa cô sẽ đánh mất rất nhiều, trong khi Ân Thần Bắc thì tiêu dao ngoài kia. Thế là dứt khoát, chọn hủy diệt.

Chưa kể Diệp Vân Sắc trước sau vẫn là chấp niệm trong lòng cô. Cô thà để cậu một mình, cũng không bằng lòng nhìn cậu bị ai chiếm đoạt mất.

Nốt sang Lương Nhiễm.

Chắc nhiều bạn chê nó “bánh bèo” lắm. Bản thân tôi cũng thấy, về phương diện này Lương Nhiễm đúng là một nhân vật bi kịch (*toát mồ hôi* tuy không chắc tôi sẽ viết điểm ấy ra). Lương Nhiễm vốn là “bánh bèo”, trời ơi nhân vật kiểu này là mất kiểm soát với tôi nhất, vì tôi mà phải viết nào mất to long lanh lũng liếng, nào bờ môi run run như cánh hoa tươi blah blah cũng sẽ run tay lắm nha. Thế nên toàn truyện, tôi tả diện mạo Lương Nhiễm ít nhất, tôi không biết viết... mà cũng không muốn viết cơ.

Lương Nhiễm sau khi được Diệp Vân Sắc mang về mới tiếp cận với thế giới tàn khốc này. Từ đầu là ngây thơ vô tri, dần dần đem lòng yêu Tiểu Diệp, cho đến khi phát hiện thì ra người thương của mình lại là tình yêu cấm kỵ của một người khác, đả kích này phải nói là khá lớn, cũng là bước ngoặt lớn trong đời nó. Sau đó nó bị Toudou Kei thao túng, thật sự, không thể trách nó nhu nhược trong tính cách và ngu ngốc trong suy nghĩ được, đổi lại là tôi, bị mẫu phụ nữ như Toudou Kei tia trúng và lôi kéo, không chừng tôi cũng hoan hỉ cầm tiền bỏ trốn với người ta luôn ấy chứ. Rồi đến sau này nó có gan giết người, tôi chỉ là muốn viết về có nhân có quả mà thôi, còn quá trình làm sao tính cách nó thay đổi lớn như thế, ai mà nhìn ra, quả tình may mắn quá, còn không nhìn ra cũng không sao. Ha ha.

Tình yêu trong câu chuyện này.

Kỳ thực, không có đôi nào là lương tình tương duyệt. Tình yêu của Lương Nhiễm là tuyệt vọng, tình yêu của Toudou là hủy diệt, của Ân Thần Bắc thì lại là %^&* siêu vụng về, không biết thể hiện ra. Tôi không hề có ý để Tiểu Diệp yêu Ân Thần Bắc, dù có thể trước đó có mấy câu làm các bạn nuôi hy vọng. Cảm xúc Tiểu Diệp dành cho Ân Thần Bắc, không phải ngưỡng mộ, mà như trong truyện đã nêu, là kính trọng và đề cao. Người trẻ tuổi hay mơ mình làm anh hùng, nhất là những đứa trẻ vừa rời ghế nhà trường, hết như một trang giấy trắng. Họ muốn được thành công, muốn được chiến đấu, muốn được mạnh mẽ, muốn có một kỳ phùng địch thủ để thể hiện năng lực của mình. Ân Thần Bắc xuất hiện trong cuộc đời Tiểu Diệp, anh ta làm cuộc đời chiến đấu bằng phẳng của Tiểu Diệp bùng lên một đốm sáng. Con người có mục tiêu mới có động lực, có động lực mới có thể tận hưởng cuộc sống, đối với Tiểu Diệp, Ân Thần Bắc chính là một sự tồn tại như thế.

Nên cậu ấy mới mơ thấy mình đánh bại Ân Thần Bắc, sau khi tỉnh giấc, điều khiến cậu ấy không thể chấp nhận nổi đâu chỉ là sự vũ nhục, mà còn vì hình tượng kia đã sụp đổ trong lòng mình, thế là cậu ấy phản kháng. Tôi không muốn viết Tiểu Diệp phản kháng như nào, vì tôi mù tịt với mấy trò SM, hành hạ này nọ, hơn nữa cũng không muốn phá hỏng vẻ đẹp của nhân vật nên mọi người cứ thoải mái tưởng tượng đoạn đó đi, Tiểu Diệp xinh đẹp trong sáng, bị Ân Thần Bắc da màu mặt, tay cuộn cuộn bấp, đè xuống... Chu choa, hình ảnh cấm trẻ con nha...

Nhưng Ân Thần Bắc cũng là đặc biệt với Tiểu Diệp. Hai người họ quen nhau hai năm, đấu với nhau hai năm, cuộc sống báo thù suốt hai năm ấy gần như trở thành cột chống để Tiểu Diệp sống tiếp. Báo xong thù, đồng nghĩa tọa độ sống của cậu cũng mất đi, cuộc sống nghiêng đổ, tương lai mịt mờ vô vọng, quá khứ thê thảm đau thương, nỗi nhục không còn chôn dung thân... Bất cậu ấy phải sống tiếp thánh ngày như thế, tôi thấy đấy mới là tra tấn, hơn nữa ý tưởng cùng ẩn cư nơi đảo hoang với tiểu công, hay thì cũng hay, song không thực hiện được.

Cho đến chót cùng tôi vẫn không để Tiểu Diệp yêu Ân Thần Bắc, vì theo tôi nghĩ, tình yêu không phải cứ XXOO, OOOX là ra được tình cảm, trừ phi đoạn XOXO kia có vấn đề hoặc nam nam OXOX thật sự có khoái cảm chí mạng làm người ta sa vào là không dứt ra được. Đáng tiếc Tiểu Diệp không có cả hai. Cho tiểu công dịu dàng chu đáo chăm sóc cậu ấy ư, nhưng trên đời liệu có phải cứ phạm sai lầm rồi sau đó bù đắp là sẽ bù đắp được hay không? Không phải Tiểu Diệp cố chấp không chịu tha thứ, mà là vì tim cậu ấy đã chết, đến cả bản thân mình còn không yêu, làm sao sẽ yêu được anh nào hay cô nào? Huống hồ chương ngại tâm lý của cậu ấy nặng nề nhường vậy.

Tiểu Diệp không phải người hoàn hảo, cậu ấy còn khá yếu đuối là đằng khác, bằng không thì cần gì vì một mạng người mà cả đời không thể uống rượu? Cần gì vì một lần bị chuốc thuốc, cưỡng bức mà trở thành bất lực? Cậu ấy là người có chương ngại tâm lý cực kỳ nghiêm trọng, kiên cường chỉ là vẻ bề ngoài, như hạt thủy tinh xinh đẹp, càng vỡ lớp vỏ ngoài, càng lộ ra vẻ đẹp nao lòng.

Tương tự, khi miêu tả Tô Tiến đánh nhau với Tiểu Diệp, vì để tránh mọi người sinh ra cảm giác mập mờ,

tôi cố gắng tránh sử dụng từ ngữ ám muội. Tôi nhớ trong văn BL nhiều khi đánh đánh mấy cái mà cũng thành ra XXX được, còn sống thì ít nghĩ mấy cái dục vọng này nọ thôi. Tô Tiến là người duy nhất không yêu Tiểu Diệp, hẳn rất bình thường. Võ tay

~Giờ thì, tôi đã giải đáp hết mọi thắc mắc của mọi người chưa? Chưa cũng không sao, sau này mà nghĩ ra gì nữa cứ gọi tôi, tôi sẽ nhanh chóng trả lời các bạn.

Hết rồi. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ cùng tôi nhé.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-sac>